Alex Berca

Între
MIT, PROPAGANDĂ şi REALITATE
INVAZIA ISLAMICĂ
(Volumul II)

2017

Alex Berca

Între
MIT, PROPAGANDĂ şi
REALITATE

Invazia islamică
şi
RĂSPÂNDIREA EI ÎN ÎNTREAGA LUME

în contextul
geopolitic, geostrategic şi geoeconomic actual

(Volumul II)

2017

Pentru Charlotte Rose

În amintirea mentorilor mei spirituali:
Prof.Dr. Milton Friedman
Prof.Dr. Nicholas Georgescu Roegen
Prof.Dr. N.S.Stănescu
Prof.Dr. Alexandru Puiu

De acelaş autor:

••Crizele economice şi ciclicitatea lor,
Institutul European, Iaşi, 2011

••Început de secol, O privire socio-economică şi politică în lume,
Editura SEDCOM LIBRIS, Iaşi 2012

••Adevăr şi Minciună - Pagini de istorie falsificată
Editura RISOPRINT, Cluj-Napoca 2014

••UCRAINA - Un punct de vedere geopolitic
Editura TopForm, Colecţia GeoPolitica,
Bucureşti 2014

“The devil can cite Scripture for his purpose”.
William Shakespeare
(The Merchant of Venice)

”... trăim în timpuri extraordinare care impun măsuri extraordinare, sacrificii extraordinare şi o solidaritate extraordinară”
Donald Tusk
Preşedintele Consiliului European

Cuprins

Invazia islamică-Scopul şi efectul ei.
*Scurtă cronologie a unora dintre acţiunile din ultima decadă ale organizaţiilor islamice extremist jihadiste, în întreaga lume.

1. Cauza invaziei musulmane spre Europa şi alte ţări din lume
2. Opinii controversate despre terrorism
2.1. Unele greşeli ce au avut loc în Franţa şi Belgia
2.1.1. Unele dintre acţiunile la nivel guvernamental

3. Ce este de fapt islamul şi ce cred musulmanii ?.
3.1. Înţelegând terorismul
3.2. Terorismul şi efectele lui
3.2.1. Efectele psihologice, economice şi sociale
4. Presupusul Stat Islamic - între mit, propagandă şi realitate.
4.1. Propaganda islamică şi realitatea.
4.2. Ce îi atrage pe tineri să devină terorişti?.
4.3. Ce este radicalizarea?
4.4. Sinuciderea - arma teroriştilor

4.5. Religia islamică sub microscop: violenţă sau pace?.

4.5.1. Mesajul către toţi emigranţii musulmani

4.6. Multiculturalismul şi limitele lui

4.7. Viitorul religiei islamice în lume

5. Unele zone de acţiune ale terorismului islamic.

Siria, Libia, Irak, Gaza, Iordania,
Africa de Nord, Africa de Vest,
America de Nord, Europa, Turcia, şi Australia

6. Sursele şi resursele Statului Islamic.

6.1. Capturarea surselor petrolifere.

6.2. Fiscalitatea/extorcarea de fonduri.

6.3. Răpirile de persoane.

6.3.1 ISIS foloseşte copii în atentatele sinucigaşe
şi chiar în luptele armate

6.4. Donaţiile unor bogătaşi.

6.5. Vânzarea de droguri contra cumpărarea de armament

7. Poziţia SUA şi a Federaţiei Ruse faţă de Statul Islamic.

Opinii.

8. Riscul pierderii identităţii naţionale al ţărilor membre
ale UE şi al altor ţări din lume.

9. Lupta împotriva terorismului mondial -
o obligaţie imediată a tuturor naţiunilor lumii.

9.1. Războiul împotriva terorismului şi costul

său

9.1.1. Cât costă de fapt acest război fără sfârşit împotriva terorismului?

9.1.2. Cum ar putea fi învins terorismul ?

10. Unele fapte ce trebuie luate în consideraţie în legătură

cu imigraţia ilegală în Statele Unite.

10.1. America faţă în faţă cu terorismul internaţional

10.2. În spatele uşilor închise. Opinia dr. Sebastian Gorka.

10.3. Opinia Preşedintelui Donald Trump referitor la terrorism

10.3.1. Crezul politic şi jurământul preşedintelui Donald Trump

10.3.2. Este necesară o nouă politică a imigraţiei

Anexe

Anexa 1: Organizaţii teroriste.

Anexa 2: Impactul imigraţiei islamice în Europa.

2.1. Unele greşeli ce au avut loc în Franţa şi Belgia.

2.2. Este ameninţarea islamică jihadistă inevitabilă?

Anexa 3: Ţinuta vestimentară a musulmanilor- o continuă dispută

Anexa 4: Opinia lui Mircea Popescu(SUA): Emigraţie şi invazie.

Anexa 5: Victor Orban: În Europa este interzis să spui adevărul !.

Concluzii

Anexe documentare

o Lista tabelelor, graficelor şi hărţilor din lucrare

o Mic Breviar statistic. informaţii statistice

o Notele autorului

o Mic dicţionar tematic

o Mulţumiri
o Bibliografie selectivă pentru partea I-a, a II-a
o Index de fapte şi persoane

Prefaţă

Timp de aproape un sfert de secol Uniunea Europeană, ca structură politică de tip postmodern, a fost admirată la scară mondială, respectată şi studiată pentru experimentul cooperării, coordonării, integrării unor societăţi cu valori comune. Evenimentele politice şi economice care au avut loc la nivelul continentului european dar şi la cel global, din ultimii ani, au adus UE în faţa unor provocări de ordin sistemic dar şi economic sau social. Modul cum aceste provocări au fost gestionate au condus la discuţii atît în cadrul specialiştilor dar şi a opiniei publice. Dezbaterea de idei şi viziuni privind viitorul Uniunii Europene, viziunea şi scenariile de viitor rezultate din aceste dezbateri se aşează pe un registru ce merge de la un hiperoptimism şi încredere în proiectul imaginat de „părinţii fondatori" pînă la un scepticism accentuat şi deziluzii privind modul cum funcţionează democraţia în această construcţie postmodernă şi mai ales cît contează opinia cetăţeanului. Totuşi o serie de întrebări legate de construcţia europeană şi principiile ei fondatorare, locul şi rolul UE ca actor global în lumea secolului XXI au rămas fără răspuns.

Lucrarea semnată de distinsul om de ştiinţă şi analist socio-economic şi politic la nivel global, dr. Alex Berca apare într-un moment cum nu se poate mai potrivit atît pentru lumea academică cît şi pentru opinia publică. Este o analiză lucidă şi temeinică elaborată de un observator din interiorul societăţii americane dar format în cultura europeană şi bun cunoscător al istoriei şi civilizaţiei occidentale.

Întregul demers de analiză este construit în jurul unei întrebări care se constituie în fapt în ipoteză de lucru: „Cum au fost gândite planurile de dezvoltare ale Uniunii în general şi al fiecărei ţări în parte în mod special atunci când au stabilit condiţiile de dezvoltare şi de supravieţuire în timp a Uniunii Europene?” Autorul consideră că de modul cum se va răspunde la această întrebare depinde şi viitorul construcţiei europene.

Cercetarea şi analiza domnului dr. Alex Berca se încadrează în tiparul nonconventionalui.

Un palier al analizei are şi o anumită savoare pentru cititor. Acesta, prin modul cum îi sunt oferite ipotezele şi explicatiile pe care se sprijină acestea construite de autorul cărţii, poate să elaboreze propria sa viziune şi să o compare. Problema migraţiei este de departe cea mai interesantă şi are şi o puternică latură emoţională. Dealtfel nu întîmplător autorul acestui volum deschide analiza sa cu afirmaţia făcută de un cunoscut istoric american care a făcut o afirmaţie şocantă cu 15 ani în urmă: *„Europa va fi islamică până la sfârşitul secolului 21, cel mai târziu.”* Domnul dr. Alex Berca nu face analiza acestui fenomen sub impresia ştiriilor care „umplu” canalele media de toate felurile cu cele mai interesante imagini şi emoţionante comentarii ci porneşte de la contextul socioeconomic şi demografic al Europei în special al ţărilor cele mai puternic dezvoltate cu focus pe Germania. Sunt luate în calcul atît avantajele econonice dar mai ales dezavantajele din planul realităţilor sociale, religioase şi de securitate ce ar putea surveni**.** Concluzia domniei sale este că „Ideia primirea primirii unor migranţi din diverse ţări care să acopere situaţia descreşterii demografice a forţei de muncă activă ar fi interesantă poate nu numai pentru Germania ci şi pentru alte ţări, dar ea ar fi trebuit să fie pregătită în timp, să se pregătească condiţiile de verificare, de primire şi de acomodare a noilor veniţi”**.** Migraţia populaţiei islamice are fără indoială un impact

socio-economic şi politic, însă, Europa se confruntă de mai mulţi ani şi cu un alt aspect al vieţii de zi cu zi şi care a devenit destul de alarmant prin faptul că poate contribuii la pierderea identităţii naţionale. Astăzi avertizează autorul populaţia Europei este formată în proporţie de peste 1/3 din diverse persoane născute în afara Europei, iar acest procent este în continuă creştere. Interesante sunt informatiile pe care cititorul le găseşte în carte în legătură cu islamul, propaganda islamistă făcută de asa zisul Statul islamic cît mai ales riscurile de securitate pe care acesta le induce în politica internaţională.

Autorul atrage atenţia asupra faptului că multiplele problem cu care se confrontă Europa în prezent au o puternică influenţă în războiul împotriva terorismului internaţional şi atunci când se discută despre complicitatea Rusiei în conecţie cu Iranul în creerea armei atomice.

Aşadar, domnul doctor Alex Berca ne oferă nu numai o carte de lectură minunată ci şi un instrument de lucru prin care cei interesaţi de istoria şi evoluţiile viitoare ale Uniunii Europene se pot apropia de acest subiect interesant şi care - mai ales în actualele condiţii generate de criza economică mondială şi de votul britanicilor de a părăsi UE- cu atât mai mult, devin mai atractive.

Profesor univ. Dr.
Constantin Hlihor
Şcoala Naţională de Studii Politice
şi Administrative (SNSPA),
Bucureşti

Rânduri către cititor

Stimate cititor îţi ofer o carte al cărui întreg conţinut îl poţi avea chiar din titlul ei. Deschizând-o îţi vei putea da seama încă de la primele pagini de multiplele fapte pe care mass-media mondială în general şi cea din zona Uniunii Europene în mod special le oferă sub forma unor pastile, uşor de înghiţit - care dovedeşte talentul jurnalistic al diverşilor autori, dar care în realitate ascund multiple şi

deosebit de dificile momente în care trăieşte o populaţie de peste 450 milioane de oameni.

Partea cea mai mare şi a unor aspecte deosebit de dificile dintre aceste momente este determinată de faptul, aşa cum remarcase cu mulţi ani în urmă Albert Einstein:

”Lumea este un loc periculos, nu pentru că
există cei care sunt ca nişte diavoli, ci datorită
celor care îi văd şi nu fac nimic”

Lumea actuală a secolului 21 nu este cu nimic diferită de cea a secolului sau mai bine zis a secolelor precedente, din punctul de vedere al frământărilor sociale şi a vieţii oamenilor cu excepţia succeselor realizate în domeniul tehnicii şi tehnologiei din diverse domenii (cum ar fi de exemplu în domeniul informaţional, medical sau al roboticii).

După opinia unor autori, din păcate:

Omenirea a reuşit să creeze o mulţime de invenţii deosebite,
dar nu a reuşit să ”creeze” Pacea în lume.

Savanţii au descoperit uimitoarea putere a atomului, dar au fost şi sunt în continuare incapabili să descopere enorma putere a Păcii în lume.

Astronomii au descoperit dimensiunile enorme ale universului şi au descoperit noi galaxii deosebit de îndepârtate de Pământ, dar nu au reuşit să descopere nici cel mai apropiat element al Păcii şi nici soluţia cea mai simplă pentru a asigura Pacea pe pământ.

Viaţa oamenilor la acest început de mileniu îşi continuă zbuciumul şi confruntarea cu multe nenorociri, cu tot felul de agresiuni al unor forţe care stau ascunse în spatele unora incitându-i la tot felul de crime dintre care unele realmente barbare (decapitarea oamenilor, arderea de vii, genociduri etnice, îngroparea de vii a oamenilor, furturi de oameni, crime în masă, violarea unor fete de

zece ani, şi încă multe altele). Asemenea acte barbare similare cu cele ale

armatelor întunecate ale lui Thanatos[1] pot fi considerate prin prizma unora

care au fost prezentate printre teoriile lui Sigmund Freud ca: *instincte ale unor animale* pentru supravieţuire.

Faptul că s-a ajuns în a doua decadă a secolului 21 şi avem de-aface cu una din gravele probleme care trebuie dezbătute privind condiţiile de acceptare a imigranţilor din diverse colţuri ale lumii constituie un semnal de alarmă şi ca atare ar trebuii rezolvate în timpul cel mai scurt posibil.

Cu toate că există o mulţime de opinii (la care şi subsemnatul mă raliez), ale unor specialişti printre care şi a Domnului Mircea Popescu (din SUA), care consideră că problema acceptării imigraţiei din diverse colţuri ale lumii în Europa, Statele Unite şi în alte ţări, trebuie să fie o problemă ce trebuie să intre în competenţa ONU , există unii reprezentanţi chiar ai ONU care din anumite raţiuni (nejustificate - n.n.), consideră că această problemă nu aparţine de ONU şi ca atare de ea trebuie să se ocupe ţările care îi acceptă (voit sau nu - n.n.) pe aceşti imigranţi.

Unul dintre cei ce susţin interesele imigranţilor (făcând parte din structura ONU - n.n.), este Peter Denis Sutherland (n. 1946) - reprezentantul special al Naţiunilor Unite pentru Migraţia Internaţională, care la mijlocul anului 2015 declara la Centrul de ştiri al ONU:

”…imigraţia în general şi chiar şi cea ilegală, este

responsabilitatea Europei, a Statelor Unite şi Canadei…”.

Prin punctul său de vedere Sutherland susţinea că acceptarea imigraţiei "nu este doar o responsabilitate de natură morală, ci o obligaţie legală (în conformitate cu

---

1 Thanatos (în mitologia greacă) - fiul zeiței Nyx (noaptea) și a lui Erebos (întunericul), frate geamân cu Hypnos (zeul somnului).

Convenţia ONU pentru Refugiaţi din 1951), pentru a accepta milioane de "migranţi economici". Aceşti imigranţi merită nu doar respect, ci ţinând seama de drepturile lor, trebuie primiţi şi ajutaţi cu tot ceeace au nevoie -este un angajament constructiv. Cu alte cuvinte, este de datoria Europei şi Americii de Nord, de a deschide graniţele şi de-ai respecta pe oamenii care (poate nu înţeleg de la început şi nu respectă normele culturale şi civilizate ale ţărilor care îi primesc - n.n.), nu intenţionează să se asimileze, şi după cum se exprimă unii europeni, aceştia subminează normele legale şi culturale în favoarea legii *Sharia* şi uneori în favoarea intoleranţei violente faţă de alte religii şi obiceiuri.

Peter Denis Sutherland a afirmat că opoziţia faţă de migraţia ilegală masivă şi îngrijorarea cu privire la subminarea normelor culturale, distrugerea coeziunii sociale şi a ameninţărilor la adresa suveranităţii naţionale sunt manifestări "rasiste şi xenofobe, şi ar trebuii condamnate."

De asemeni în luna iunie 2015, în cadrul unei întâlniri cu Papa Francis, cu şeful companiei Goldman Sachs International şi cu alţi reprezentanţi de prestigiu din lume, Sutherland a declarat la postul de televiziune RTÉ[2]:

Experienţele din Europa, Marea Britanie şi America de Nord îmi confirmă opiniile privind asimilarea şi contribuţiile acestor migranţi.

"Imigraţia musulmană în lumea occidentală

nu a avut de a face cu Occidentul ca " teren de oportunităţi" sau ca un loc unde să se manifeste libertăţile individuale".

Cât de adevărate şi mai ales cât de convingătoare pot fi afirmaţiile lui Peter Denis Sutherland sunt sub un mare

2 RTÉ Two - cea de-a doua televiziune publică irlandeză operată de compania de stat Radio Telefís Éireann. În perioada 1988-2004 postul a fost cunoscut sub diverse nume: Network 2, RTÉ Network Two, RTÉ2 sau N2.

semn de întrebare cu atât mai mult cu cât de ani de zile se remarcă tot felul de manifestări ale unor acţiuni belicoase şi cu efecte deosebit de grave care au avut loc în multe dintre oraşele din Europa, din Statele Unite şi din alte ţări.

Chiar dacă opiniile lui Sutherland au un cât de cât sâmbure de adevăr şi ca atare mulţi dintre imigranţi islamici sunt oameni care în dorinţa de a putea să-şi asigure o viaţă mai bună din punct de vedere economic şi mai liniştită faţă de teroarea prin care au trecut în ţările de origine, tot este absolut necesar să existe şi să se aplice cu stricteţe o legislaţie care să permită verificarea şi înregistrarea tuturor celor intraţi în Europa, în Statele Unite sau în Canada.

Numai astfel se va putea păstra prestigiul ”noii Europe” şi coexistenţa ţărilor membre în viitorul ei în condiţiile geopolitice actuale şi a perspectivelor pe termen lung.

Elementele fundamentale ale politicii Uniunii Europene trebuie să includă în mod categoric unele aspecte privind stadiul actual şi perspectivele de invazie în majoritatea ţărilor Uniunii a persoanelor din ţările islamice şi care prin uşurinţa de a folosii trecerea dintr-o ţară în alta fără nici o verificare creează riscul manifestării unor acţiuni anti-sociale şi a unora anti-statale deosebit de grave.

Nu trebuie neglijat că printre persoanele (în special cele musulmane - n.n.) care cer imigrarea şi venind în Europa îşi desfăşoare activităţi utile pentru viaţa lor şi a ţării unde au imigrat, există şi o mulţime de oameni de religie islamică, precum şi diverşi indivizi membrii ai unor grupuri islamice extremiste care infiltrându-se în Europa, în Statele Unite sau în alte ţări din lume, sunt pregătiţi şi provoacă mari catastrofe sociale, economice şi politice.

Existenţa şi modul de manifestare al aşa numitelor ”sleeper cells”, formate din membrii unor organizaţii radical islamiste-jihadiste sunt cele care trebuie

contracarate, minimalizate sau total eradicate. Asemenea grupări au planuri pentru tot felul de acţiuni de distrugere a culturii şi civilizaţiei diferitelor ţări unde se infiltrează urmărind islamizarea treptată dar sigură a ţărilor membre ale Uniunii Europene ca şi a altor ţări de pe glob.

Exemplele cele mai grăitoare sunt prezentate în această lucrare alături de unele sugestii de consultare a unor noi surse de informaţii şi a unor măsuri ce ar trebuii să stea în atenţia imediată a conducerilor fiecărei ţări din lume, a Uniuni Europene în ansamblul ei şi a Statelor Unite.

Majoritatea exemplelor incluse în carte au un suport statistic care îşi atinge scopul prin datele concrete pe care le cuprind.

Chiar dacă după o primă vedere a acestor statistici s-ar putea desprinde idea că nu au nici o legătură între ele şi cu subiectul lucrării, o analiză mai profundă poate duce la concluzia că asemenea statistici fac parte dintr-un complex trecut şi actual şi care nu poate fi neglijat oferind de fapt o imagine completă şi un instrument de analiză a viitorului întregii lumi.

Pornind de la o informaţie din care rezultă punctul de vedere al unuia dintre specialiştii în probleme ale islamismului şi corelând acest punct de vedere cu cel referitor la evoluţia economică a Germaniei pentru următoarele decade am considerat că poate fi de bun augur să ofer cititorului multiplele dezbateri prin punctele de vedere diametral opuse ale celor ce consideră necesar şi uman salvarea migranţilor din diverse ţări ale Orientului Mijlociu, din Africa de Nord şi din alte ţări şi cei ce susţin ca un prim punct asigurarea securităţii naţionale ale ţărilor europene şi din alte colţuri ale lumii, împotriva extremiştilor jihadişti ce s-au strecurat printre migranţii ce au fugit de război, crime, foamete şi alte acte atroce urmărind de fapt să facă jocul celor ce susţin ideia islamizării lumii şi creerea unor califate care să domine

lumea.

Dorind să ofer o imagine cât mai complexă şi completă a diverselor probleme prezentate în diversele capitole ale cărţii, am considerat că pot veni în ajutorul cercului larg de cititori, căruia mă adresez, printr-o serie de anexe care au scopul de a completa unele dintre afirmaţiile prezentate.

Cititorii, cu diferite preocupări în domeniul politic, economic şi social-cultural au la dispoziţie prin această lucrare cu un bogat caracter documentar, bazat pe un bogat instrumentar documentar, o sursă de inspiraţie care le-ar putea deschide o fereastră spre noi idei şi diferite noi puncte de vedere.

Vă urez o lectură plăcută,
Dr. Alex Berca

Invazia islamică
- Scopul şi efectul ei -

Scurtă cronologie a unora dintre acţiunile din ultima decadă ale organizaţiilor islamice extremist jihadiste, în întreaga lume

2 August 1990 Aproximativ la ora 2:00 a.m (local

time) forţele militare
ale Irakului au invadat Kuweitul. prin anexarea Kuweitului, Irakul a preluat controlul a 20% din resursele mondiale de petrol. În aceeaşi zi Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite au condamnat în mod unanim această invazie şi au cerut Irakului să-şi retragă imediat trupele din Kuweit.

9 August 1990 Statele Unite au anunţat pregătirea operaţiunii militare ”Desert Shield”. Saddam Husein a refuzat să-şi retragă trupele din Kuweit.

29 Noiembrie 1990 Consiliul de Secutitate a adoptat o rezoluţie prin care se autoriza folosirea forţelor militare împotriva Irakului.

16 Ianuarie 1991 S-a declanşat acţiunea militară a SUA şi a coaliţiei internaţionale.

7 octombrie 2001 A început războiul din Afganistan unde se afla Osama Bin Laden si taberele de instruire ale jihadistilor care au organizat atacurile asupra Americii.

O serie de studii geopolitice confirmă că războiul din Irak a generat o creştere uimitoare în rata anuală a atacurilor jihadiste fatale, manifestate prin sute de atacuri teroriste şi mii de vieţi civile pierdute; chiar dacă au existat unele opinii după care terorismul manifestat în urma atacurilor occidentale în Irak şi Afganistan ar ar fi excluse din lista cauzelor care au generat declanşarea unui vid politic în zonă şi de unde a început imediat să se manifeste terorismului mondial, atacurile terorismului manifestate în diverse colţuri ale lumii s-au înmulţit ca număr şi intensitate.

Al Qaeda, s-a manifestat printr-un număr tot mai

mare de atacuri teroriste de la Londra la Kabul, şi de la Madrid, la Marea Roşie.

*

11 Septembrie 2001 O serie de atacuri sinucigaşe coordonate de
Al-Qaeda împotriva Statelor Unite. 19 terorişti
au deturnat patru avioane comerciale de pasageri.
Teroriştii au preluat controlul avioanelor, prăbuşind
două dintre ele în Turnurile Gemene ale *World*
Trade Center din New York, omorând
toate persoanele de la bord. În total, în urma
atacurilor au murit 2.993 de oameni, inclusiv
teroriştii.
Un al treilea avion a fost prăbuşit în clşdirea
Pentagon din Arlington, Virginia lîngă Washington,
D.C.
Al patrulea avion s-a prăbuşit pe o câmpie de lângă
Shanksville în zona rurală a statului Pennsylvania,
după ce unii dintre pasageri şi membrii echipajului
au încercat să recâştige controlul avionului, pe
care teroriştii îl îndreptaseră spre Washingto, D.C.
Nu au existat supravieţuitori ai zborurilor.
20 Martie 2003 Preşedintele George W. Bush a anunţat
începutul războiului în Irak.
9 Aprilie 2003 Invazia SUA şi a alianţei, a răsturnat guvernul
lui Saddam Hussein în Irak .
Mai 2003 Grupul condus de Abu Musab al-Zarqawi numit
Organizaţia monoteismului şi Jihad începe
operaţiunile din Irak
August 2003 Grupul lui Zarqawi bombardează sediile ONU

din Bagdad

Aprilie 2004 Se raportează sute de victime ucise în luptă în timpul asediului militar al S.U.A. în oraşul musulman sunnit - Fallujah

Aprilie 2004 Apar dovezi fotografice despre abuzul deţinuţilor din Irak de către trupele americane în închisoarea de la Abu Ghraib de lângă Bagdad

Mai 2004 Zargawi începe decapitări filmate în Bagdad

Iunie 2004 SUA asigură suveranitatea guvernului interimar irakian condus de premierul Iyad Allawi

Octombrie 2004 Zargawi jură loialitate faţă de Osama bin Laden şi crează Al Qaeda în Irak (AQI)

Ianuarie 2005 AQI începe o campanie de decapitări publice pe străzile oraşelor din Irak

Aprilie 2005 AQI devine un magnet pentru luptătorii străin; principala preocupare a lui Bin Laden devine al-Qaida

Octombrie 2005 Alegătorii aproba o nouă Constituţie, care îşi propune să creeze o democraţie Federală Islamică în Irak

Decembrie 2005 Irakienii votează pentru prima dată pentru acordarea unui mandat complet guvernului şi parlamentului.

Februarie 2006 Bombardarea Moskeii Shi'a al Askari din Samarra, Irak; începe un conflict sectar complet

22 Aprilie 2006 Preşedintele nou reales Jalal

Talabani, de
origine kurdă, îi cere candidatului Shia,
Nouri al Maliki, să formeze un
nou guvern în Irak, se încheie o lungă perioadă
de impas.

Iunie 2006 Zaegawi este omorât într-o acţiune a aviaţiei
americane

Octombrie 2006 Se crează Statul Islamic în Irak (ISIS); Abu Omar al
Bagdadi este numit conducătorul acestui stat

Decembrie 2006 Saddam Hussein este executat de către irakieni

Ianuarie 2007 O acţiune a armatei americane şi a sunnilor
acţionează pentru diminuarea forţelor ISI

Ianuarie 2008 Parlamentul irakian aprobă legea după care partidul
Ba’ath condus de Saddam Husein s[devine un
partid al poporului.

Martie 2008 Primul Ministrul Maliki ordonă o acţiune de
represiunii ale miliţiei în Basra, ceea ce a dus
la desfăşurarea unei lupte cu Armata Moqtada al
Sadr, o grupare a miliţiei shiiţilor

Mai 2008 Presa americană confirm existenţa unei presiuni
asupra ISI şi a altor grupări de opoziţie,
care influenţează scăderea actelor de violenţă
faţă de 2005.

Septembrie 2008 Forţele militare ale SUA preiau controlul
provinciei Anbar, care fusese o fortăreaţă
a insurgenţilor al-Qaida.
Aceasta este prima provincie Sunni care este
redată guvernului Shiţilor

Ianuarie 2009 Primul Ministrul Maliki a cerut comunităţii
sunniţilor să-şi întărească vigilenţa împotriva
grupărilor ISIS pentru a opri orice atentate
criminale
August 2009 ISIS a aruncat bombe explosive asupra Ministerului
de Externe şi a Ministerului de Finanţe,
omorând sute de persoane
Toamna 2009 Abu Bakr al- Baghdadi a fost eliberat din închisoarea
Bucca din Irak când în mod oficial această
închisoare s-a închis
Aprilie 2010 Conducătorii ISI Abu Omar al Baghdadi şi
Abu Ayyub al Masri au fost omorăţi în urma
unui raid aerian al armatei SUA
Mai 2010 Abu Bakr al-Baghdadi a fost numit conducătorul ISI
6 Martie 2011 În oraşul Daraa din Siria (lângă graniţa cu Iordania),
12 băieţi sub vârsta de 15 ani au fost arestaţi
pentru producerea de grafiti anti-guver.
Au început proteste în Daraa care s-au extins în
toate satele din vecinătate.
21 Aprilie 2011 Preşedintele Assad a semnat un decred de încetare
a stării de urgenţă în Siria după 50 de ani de
menţinere a acestei situaţii, sperând să oprească
protestele populaţiei.
2 Mai 2011 Osama bin Laden, a fost omorât de către forţele
speciale ale SUA
14 Iunie 2011 Liga Arabă a condamnat pentru prima dată,
Siria pentru acţiunile antiumane aplicate.

August 2011 Arabia Saudită, Kuveitul şi Bahrainul şi-au rechemat
ambasadori din Siria. Statele Unite, Franţa,
Marea Britanie şi Germania i-au cerut lui Assad să
demisioneze din poziţia de Preşedinte al Siriei
Decembrie 2011 SUA a încheiat operaţiunile sale din Irak.
Guvernul se confruntă cu diverse dezordini;
Maliki emite un mandat de arestare pentru
vicepreşedintele Tariq Hashimi, un politician
de frunte sunnit. Sunniţi boicotrază Parlamentul
şi Cabinetul ministerial.
6 Ianuarie 2012 Generalul Mustafa Ahmad al Sheikh, persoana
cu cel mai mare grad militar, părăseşte funcţia
şi se alătură împreună cu încă 20.000 de
soldaţi Armatei Libere Siriene.
12 Februarie 2012 Ayman al Zawahiri cheamă toţi musulmanii pentru
a ajuta la răsturnarea guvernului lui Assad
16 Iunie 2012 SUA şi-au suspendat misiunea de monitorizare
din Siria fiind mult prea periculoasă continuarea
operaţiunilor
Iunie 2012 ISI a emis primul video popular dintr-o serie
denumită: ”Zângănitul spadelor”
Iulie 2012 ISI şi-a anunţat iniţiativa ”doborârii pereţilor”,
în vederea eliberării membrilor organizaţiei lor
din puşcăriile irakiene
August 2012 Preşedintele Barack Obama a declarat că zvonurile
privind folosirea armelor chimice în Siria sunt
considerate ca ”linie roşie” pentru acţiune.
ptembrie 2012 Mass media iraniană a confirmat că

unităţile

Gărzii Revoluţionare sunt pregătite să-l ajute pe Assad.

Decembrie 2012 Musulmanii Sunni din Irak au demonstrat în diferite părţi din ţară, timp de mai multe luni, protestând că sunt marginalizaţi de guvernul Shia.

28 Februarie 2013 Statele Unite au promis asistenţă aşa numiţilor ”rebeli” sirieni.

Martie 2013 Jabhat al Nustra (Islamist Sunni miliţia, numită şi al-Qaeda în Siria şi în Levant - n.n.), a devenit dominantă.

10 Martie 2013 Grupurile islamiste şi-au creat un Consiliu de Est, consolidându-şi controlul zonei de Est al Siriei

Aprilie 2013 Organizaţia ISI a anunţat că Jabhat al Nustra este oficial în Siria şi va fi cunoscut drept Statul Islamic în Irak şi Siria (ISIS).

18 Aprilie 2013 Din informaţii speciale Marea Britanie şi Franţa au confirmat folosirea armelor chimice în Siria.

19 Mai 2013 Jabhat al Nusra au capturat teritoriul unde se găsesc instalaţiile petrolifere şi au început să vîndă petrol crud.

27 Mai 2013 Uniunea Europeană a anunţat că încetează embargoul livrărilor de arme către rebelii sirieni

4 Iunie 2013 Franţa şi Marea Britanie au confirmat din nou evidenţa folosirii *gazului sarin* în Siria. SUA după o săptămână, în mod independent au confirmat efectul sarinului folosit în Siria

Iulie 2013 ISIS a anunţat că va iniţia o campanie care va
permite eliberarea deţinuţilor organizaţiei lor prin intimidarea/lichidarea/asasinarea forţelor de securitate irakiene.
În urma căştigării controlului asupra teritoriului unde se găseau deţinuţii, au fost eliberaţi peste 500 de deţinuţi din puşcăria de la Taji şi Abu Ghraib

24 Iulie 2013 Directorul Departamentului de Inteligenţă al
Armatei Israelului a informat că Diria a devenit ”centrul global al acţiunilor jihad” al grupărilor teroriste.

August 2013 S-au confirmat informaţiile Israelului şi ISIS a
început atacuri susţinute împotriva grupurilor siriene de rebeli cum ar fi: Liwa al Tawhid şi Ahrar Sham.
Apoi ISIS a început atacuri în Raqqa şi Alep. Aceste acţiuni ale ISIS au schimbat complet natura acţiunilor rebelilor în Siria.

14 August 2013 Trupele ISIS au scos complet din Raqqa grupurile
rebelilor

31 August 2013 Preşedintele Barack Obama în discursul ţinut la
prezentarea Situaţiei Naţiunii a afirmat că are o responsabilitate morală de a acţiona în Siria dar trebuie să aibă aprobarea Congresului de a utiliza forţa armată.

Octombrie 2013 ISIS şi-a creat primul cont oficial de website
(medie socială) pentru a comunica cu întreaga lume prin Twitter.

Decembrie 2013 Se extinde conflictul sirian dintre

rebeli şi ISIS

Ianuarie 2014 După lupte intense ISIS a anunţat oficial că deţine controlul complet al oraşului Raqqa şi ca atare îl numeşte capitala emiratului ISIS, ceea ce reprezintă un simbol al viitorului stat islamic.

Ianuarie 2014 Luptători islamişti s-au infiltrat în Fallujah şi Ramadi în Irak.

Forţele militare irakiene au recucerit Ramadi dar forţele militare ale ISIS s-au fortificat în Fallujah

Februarie 2014 Sediul Central al al-Qaeda condus de Ayman al Zawahiri, a comunicat că are legături strânse cu ISIS; ISIS a răspuns că reprezintă spiritul lui al-Qaeda al cărui fondator a fost Osama Bin Laden şi nu al-Qaeda cundusă de succesorul său, Zawahiri

Martie 2014 Unii dintre suporterii ISIS au fost arestaţi în Elveţia când căutau să recruteze luptători pentru ISIS şi planificau atacuri teroriste.

Aprilie 2014 ISIS a lansat prin Twitter zeci de informaţii zilnice .

Mai 2014 ISIS a relansat un nou video popular din serie denumită: ”Zângănitul spadelor”, partea a 4-a de propagandă video.

Printre aceste video s-a prezentat şi cel privind executarea unui număr de 12 soldaţi irakieni.

24 Mai 2014 Unii dintre luptătorii ISIS printre care şi Mehdi Nemmouche a împuşcat patru

evrei la Muzeul din Bruxelles (Belgia).

Iunie 2014 ISIS a ocupat şi controlează oraşul Mosul, cel de al doilea cel mai mare oraş din Irak la graniţa cu Siria; în 2014 a cerut anularea înţelegerii privind graniţa dintre Irak şi Siria care a fost stabilită în 1906.

30 iunie 2014 ISIS a anunţat restabilirea califatului şi numirea acestuia drept ”Statul Islamic”.

Iulie 2014 Abu Bakr al-Baghdadi conduce rugăciunile la Moschea din Mosul. A confirmat existenţa califatului şi a fost (re)numit: Califul Ibrahim.

Iulie 2014 A apărut primul număr al revistei *Dabiq,* în limba engleză

8 August 2014 Statele Unite au început acţiunea aeriană împotriva Statului Islamic, în oraşul Irbil în afara ariei Kurdisk (Irak)

August 2014 Cu tot efortul acţiunilor comune aeriene americane în colaborare cu forţele militare iraniene şi irakiene, Statul Islamic menţine controlul unei arii foarte largi în Irak şi şi-a consolidat poziţia în Siria

August 2014 Twitter a interzis toate conturile oficiale ale ISIS

25 August 2014 Statul Islamic a prezentat un video cu decapitarea ziaristului american James Foley[3] (care a fost răpit de către

---

3 Sursa: http;//www.bellingcat.com/resources/case-studies/2014/08/23/the - hills-of-raqqa-geolocating-the-james-foley-video/ în: Hills of Raqqa-Geolocating the James Foley
Video by: Eliot Higgins, 23 August, 2014

extremişti în Siria în 2012)

2 Septembrie 2014 Statul Islamic a prezentat un al doilea video

cu decapitarea celui de al doilea ziarist

american Steven Sotloff.

Preşedintele Obama a anunţat că Statele

Unite vor acţiona pentru distrugerea ISIS.

14 Septembrie 2014 Statul Islamic a prezentat un al treilea video

cu decapitarea unui lucrător britanic:

David Haines

17 Septembrie 2014 Poliţia australiană a anunţat că se opune

acţiunilor ISIS de decaptare a oamenilor.

Septembrie 2014 Twitter a suspendat sute de conturi

ale susţinătorilor ISIS

23 Septembrie 2014 Statele Unite şi coaliţia sa au început

operaţiuni aeriene în Siria

23 Septembrie 2014 Suporteri australieni ai ISIS au înjunghiat

doi ofiţeri de poliţie

Octombrie 2014 Statul Islamic îşi întăreşte poziţiile în Mosul

şi în Siria şi se extinde în apropierea

graniţei cu Turcia

3 Octombrie 2014 Statul Islamic a prezentat un alt video cu

decapitarea lui Alan Henning - un şofer

englez. Execuţia acestuia a creat o acţiune

amplă a musulmanilor condamnând

acţiunile ISIS.

20 Octombrie 2014 În Canada sunt acuzaţi suporterii ISIS care

au omorât un soldat călcându-l cu

maşina.

22 Octombrie 2014 Suporteri ai ISIS au împuşcat un soldat
canadian atunci când au vrut să atace
oamenii care se găseau în clădirea
Parlamentului din Ottawa
13Noiembrie2014 ISIS a anunţat stabilirea unor avanposturi
în Egipt, Arabia Saudită, Yemen, Libia şi
Algeria
16 Noiembrie 2014 Statul Islamic a prezentat un alt video cu
decapitarea lui Abdul Rahman Kjassig,
un lucrător american.
22 Noiembrie 2014 Suporteri ai ISIS au împuşcat un lucrător
olandez ce muncea în Ryad.

1. Cauza invaziei musulmane spre Europa şi alte ţări din lume

În urmă cu circa 15 ani Bernard Lewis[4]-profesor de istorie la Universitatea Princeton (New Jersey - SUA), într-un interviu cu ziarul German *Die Welt*, spunea:

Europa va fi islamică până la sfârşitul secolului 21,

4 Bernard Lewis (n. 31 mai 1916 -), istoric american de origine engleză, specialist pe probleme orientale, cunoscut ca un comentator politic de mare clasă și autor al unor lucrări privind istoria Islamului și legătura între Islam și țările occidentale.
Lucrarea indicată în bibliografie.

cel mai târziu

(pentru cei interesaţi sugerez consultarea articolului: Christopher Caldwell - Islamic Europe?
publicat în Weekly Standard, 4 Octombrie, 2004, în: http://www.weeklystandard.com/
/Content/Public/Aricles/000000/001/685ozxcq.asp).

Afirmaţia Profesorului Lewis a fost considerată ca un adevărt şoc pentru întreaga
lume, dar mai ales pentru europeni şi pentru americanii care nu urmăriseră tendinţa evoluţiei demografice a Europei din ultima parte a Războiului Rece şi apoi din anii 1990.
Mulţi dintre studenţii lui Lewis precum şi diverşi specialişti în problemele Islamismului nu l-au luat în serios şi l-au considerat ca pe un vizionar cu concepţii negativiste.
Aşa se întâmplă, de obicei, nimeni nu apreciază un prognostician şi nu i-a în consideraţie cele spuse de un asemenea vizionar, decât atunci când se petrec cele
spuse de un asemenea om. În multe cazuri - recunoaşterea este numai post- mortem.
În zilele noastre asistăm la manifestarea unui asemenea fenomen, şi Bernard Lewis, Profesorul care şi-a aniversat în anul 2016 cel de al 100 ani, al existenţei, este din nou apreciat la justa lui valoare.
Dacă se urmăresc informaţiile statistice şi faptice referitoare la evoluţia Europei în general şi a Germaniei în mod special, de la terminarea celui de al Doilea Război Mondial şi până în prezent se pot vedea cu uşurinţă multiplelel probleme cu care se confruntă Europa ca un tot şi paşii pe care i-a făcut Germania pentru a se impune în întreaga Europă şi pe plan mondial ca o forţă economică, şi poate ca un model al dezvoltării socio-economice şi politice.

Europa trece printr-o multitudine de crize cărora trebuie să le facă faţă; este suficient să amintim numai unele dintre ele pentru a ne da seama de gravitatea şi pericolul manifestării acestora:

— creşterea numărului actelor teroriste ce au avut şi continuă să aibă loc în diverse ţări şi oraşe europene,

— explozia provocată de numărul mare de migranţi (cea mai largă migraţie pe care a cunoscut-o Europa de la cel de al Doilea Război Mondial),

— criza financiară (a debitelor), care s-a manifestat cu o putere deosebită în diveritele ţări europene,

— manifestarea crizei Zonei euro,

— manifestarea creşterii puterii partidelor de extremă dreaptă (cum ar fi de exemplu Frontul Naţional Francez)

— pericolul ameninţării vecinilor din vest de către Rusia

— riscul determinat de ”Euro-scepticismul” manifestat în Marea Britanie şi riscul ieşirii Marii Britanii din UE în urma referendumului (ce a avut loc la 23 iunie 2016).

În acelaş timp Germania a cunoscut o evoluţie demnă de invidiat de multe ţări europene; de la o ţară complet distrusă din punctul de vedere economic şi cu o populaţie în continuă îmbătrânire, creşterea ei economică nu a fost nici simplă şi nici uşoară. A fost necesar, un efort extraordinar, o preocupare deosebit de serioasă din punctul de vedere al calificării forţei de muncă şi al investiţiilor necesare pentru refacerea economică şi impunerea ei din nou ca o mare putere economică.

La nivelul naţional al Germaniei au existat nenumărate confruntări în privinţa modului de suprvieţuire al economiei industriale fără o forţă de muncă tânără care să înlocuiască golul creat de marea masă a pensionarilor şi al necesităţii asigurării fondurilor de asigurări sociale pentru procentul ridicat al oamenilor

ajunşi la vârsta de pensionare.

Multe dintre punctele de vedere prezentate în Bundestag se refereau la aplicarea unui sistem similar cu cel al Statelor Unite, de exportare a solicitărilor privind manufacturarea diverselor produse industriale spre ţările slab dezvoltate din punct de vedere economic şi unde forţa de muncă este deosebit de ieftină.

Asemenea propuneri s-au lovit de replicile celor care susţineau că în aceste condiţii nu se vor putea obţine taxele pentru activităţile celor ce muncesc şi tot odată se va reflecta printr-o creştere masivă a procentului şomajului.

Alte propuneri se refereau la angajarea forţei de muncă străină care va plăti taxe pe veniturile căştigate şi vor cotribuii la asigurarea fondurilor sociale destinate pensioanarilor.

Concluzia unor lungi dezbateri cu afirmaţii pro şi contra s-a referit la eventualitatea importării forţei de muncă necesare prin aducerea în Germania (a unei forţei de muncă ieftine), care după o perioadă de calificare şi învăţare a limbii germane să fie folosită în întreaga actvitate economcă.

Cu toate că acordurile europene interzic acest lucru şi opinia publică germană este ostilă unei asemenea acţiuni, totuşi prin poziţia adjudecată de Dna Cancelar Merkel în UE s-a obţinut şi asentimentul unei asemenea acţiuni.

După afirmaţiile unor purtători de cuvînt ai Administraţiei germane şi ulterior (re)afirmată în Bundestag de către ministrul german al Economiei, Sigmar Gabriel, şi prezentate de agenţia Reuters, motivele acceptării forţei de muncă străine erau următoarele:

••demografia Germaniei este în continuă scădere; în condiţiile specifice ale

actualului ritm, populaţia Germaniei s-ar putea să se reducă cu circa

6 milioane de locuitori până în 2030,

••fenomenul îmbătrânirii populaţiei germane este în continuă creştere

(fenomen care se manifestă în prezent în majoritatea ţărilor lumii),

••după opinia unor conducători de companii din diversele regiuni ale

Germaniei, în prezent sunt mii de locuri de muncă ne ocupate, ne existând

forţa de muncă necesară (opinie bazată pe un studiu efectuat de

către Institutul pentru Studierea Pieţei Muncii, (IAB) din Nürnberg.

Principalul aspect al acestei dificile probleme era stabilirea numărului necesar de persoane capabile să intre în procesul de muncă al Germaniei.

După opinia unuia dintre ziariştii care urmărea problemele economice internaţionale (Thierry Meyssan-ziarist francez; n.1957), asigurarea forţei de muncă necesară în Germania, se referea la un număr minim de 800.000 sau la peste 1 milion de oameni şi aceasta ar fi fost posibil numai prin venirea din diverse ţări a forţei de muncă (din Africa, Asia şi din orientul Mijlociu).

Thierry Meyssan, arata într-un articol că Preşedintele federaţiei industriei germane, *Ulrich Grillo*, a găsit soluţia pentru cei 800.000 muncitori străini suplementari în Germania.

Ulrich Grillo, a prezentat Cancelarului Germaniei ideia aducerii acestui număr de muncitori prin organizarea unei aşa zise *„crize a refugiaţilor”*, sperând că în acest fel se va putea influenţa şi schimbarea reglementărilor privind forţa de muncă din întreaga UE.

În decembrie 2014, Ulrich Grillo, a ţinut un discurs în care spunea:

”Suntem de mult timp o ţară a emigrării şi trebuie să rămânem aşa ;

Ca ţară prosperă şi de-asemenea din dragoste creştină faţă de aproapele său, ţara noastră trebuie să permită primirea mai multor refugiaţi.”

Ce nu este de înţeles din discursul lui Ulrich Grillo este la ce fel de dragoste ”creştină” (?!?) se referea: a gazdelor sau a invaziei de ”forţă de muncă” care în majoritate nu era creştină ci erau musulmani, deci de religie islamică.

În fine, întrebarea ne primind nici un răspuns din partea autorului ei şi nici din partea Administraţieie Merkel, a rămas nerezolvată.

Ideia lui Grillo, a fost însă preluată de către Cancelarul Angela Merkel care a dispus lansarea unei ample propagande prin diversele mijloace ale mass-mediei germane şi din alte ţări şi apoi chiar în rândurile conducătorilor altor ţări europene.

Ceeace este de neînţeles dintr-un anumit punct de vedere este şi problema relaţiei dintre situaţia şomajului din Germania care cuprindea la acea dată circa 4.5 milioane şomeri şi cea a necesităţii ”imediate” a celor 800.000 sau 1 milion de migranţi din diverse ţări şi care aflând de cele discutate în Germania, au vrut şi continuă să vrea cu tot dinadinsul să ajungă în Germania sau în alte ţări dezvoltate din Uniunea Europeană.

Întrebările pe care mi-le-am pus-o şi eu şi sunt convins că şi întreaga populaţie a Germaniei, au fost aceastea:

Nu ar fi existat posibilitatea ca din cei 4.5 milioane de şomeri din Germania să se (re)califice circa 800.000 într-o primă urgenţă şi să fie folosiţi în economia Germaniei?

Nu era oare mai uşor de a pregăti o forţă de muncă care era şi este mult mai adaptabilă la condiţiile specifice ale industriei germane, mai uşor de înţeles în limba germană (care nu este una dintre limbile cele mai uşor de

învăţat din lume), şi care este în căutare a unor locuri de muncă?.

Chiar dacă o asemenea ideie ar fi fost acceptată de populaţia Germaniei precum şi de către populaţiile altor ţări europene care suferă de situaţii similare privind îmbătrânirea populaţiei şi lipsa unei forţe de muncă tânără, ideia primirii unor migranţi din diverse ţări care să acopere situaţia descreşterii demografice a forţei de muncă, ar fi trebuit să fie pregătită în timp, să se pregătească condiţiile de verificare, de primire şi de acomodare a noilor veniţi.

Fără asemenea aspecte nerezolvate, Germania şi întreaga Uniune Europeană precum şi multe ţări din afara UE au intrat într-un mare haos, ne putând şi ne ştiind cum să rezolve această problemă şi nici pe cea a depistării celor care s-au infiltrat printre migranţi, fiind de fapt soldaţi ai ISIS.

Ca o primă reacţie, majoritatea conducerilor ţărilor membre ale UE, au acceptat această ideie şi aşteptau sugestiile Doamnei Cancelar Merkel.

Printre primii care au dat însă o replică rapidă şi destul de severă acestei propuneri şi în special a celei referitoare la distribuirea rapidă a migranţilor printre ţările europene, a fost cea a lui Victor Orban, premierul Ungariei, care a spus:

.. ”problema nu este a Europei, problema este a Germaniei”!

Replica lui Victor Orban a venit şi după ce s-a aflat în mod oficial că majoritatea refugiaţilor nu erau ”creştini”(!) aşa după cum se pronunţase Ulrich Grillo ci erau musulmani.

Ulterior, la 15 martie 2016, cu ocazia zilei naţionale a Ungariei, premierul Victor Orban şi-a reiterat punctul de vedere privind riscul pe care îl reprezintă migraţia islamică pentru Europa în general şi pentru ţara sa în mod

special.

Manifestând o poziţie deosebit de naţionalistă, Orban afirmase că la Bruxelles se pun la cale diverse planuri pentru aducerea de străini în Europa şi a-i aşeza printre europeni.

Cu toate că la început se vorbea:

"... despre câteva sute, o mie sau două mii de oameni ce urmau să fie relocaţi,

nici un singur lider european nu a îndrăznit să afirme că aceste două mii de

persoane vor creşte într-o asemenea avalanşă ajungând în final zeci sau sute

de mii".

Şi în continuare Victor Orban afirma:

"... Nu le vom permite altora să ne spună pe cine trebuie să-i luăm

pentru a deveni apoi noi înşine străini în ţara noastră".

"...la sfârşit, ne vom trezi că ni se va spune să ne facem bagajele

şi să plecăm de pe propriul nostru pământ".

(pentru cei interesaţi de cunoaşterea întregului discurs al premierului Orban, sugerez consultarea sit-ului din internet:

http://www.therebel.media/hungarian_prime_minister_victor_orban_shall_we_be_slaves_or_men_set_free) sau citirea Anexei 5 din această lucrare).

Purtătorul de cuvânt al Administraţiei Republicii Cehe la una din conferinţele de presă a transmis opinia conducerii ţării sale spunând:

*"... Cehia **ar accepta** intrarea acestor migranţi **NUMAI** dacă sunt creştini".*

Chiar şi în aceste condiţii, la graniţele diverselor ţări europene au început să apară enorme mase de migranţi, care cereau dacă nu să se oprească în ţările respective, cel puţin să li se permită trecerea spre Germania.

Majoritatea afirmau că au ajuns în Europa la apelul (***la invitaţia !),*** Germaniei şi a tentaţiei beneficiilor promise. Apelul Germaniei acţionase ca un adevărat magnet pentru migranţii din diferite colţuri ale lumii printre care se numărau tineri între 15 şi 25 de ani din: Algeria, Egipt, Irak, Iordania, Libia, Liban, Maroc, Oman, Arabia Saudită, Sudan, Siria, Tunisia, Pakistan, Etiopia, Nigeria, Mali şi Yemen.

În aceste ţări, o masă imensă de oameni sunt săraci şi ca atare între 25 şi 29 ani nu se pot căsători şi ca atare sunt celibatari.

În acelaş timp au existat unele informaţii din Suedia care anunţau asigurarea rapidă a azilului şi acomodarea noilor veniţi în hoteluri elegante.

Acestea au fost unele dintre motivele goanei după oportunităţile oferite de anunţurile germane şi dorinţa de a ajunge în oricare ţară din Europa, dispusă să-i primească.

Sursa foto: Reuters, AP 2015

Cât de reală era o asemenea afirmaţie, este discutabilă cu atât mai mult cu cât invazia neaşteptat de mare a aşa zisei forţe de muncă era formată din sute de mii de oameni din care cei mai mulţi sunt ne-educaţi, nu au nici o meserie sau vre-o calificare. Aceştia au încercat şi continuă să încearce pe diverse căi să ajungă în oricare ţară europeană unde aşteaptă să fie primiţi, să li se asigure condiţii de viaţă civilizată şi chiar să li se asigure o sumă de bani cu care să-şi procure cele necesare existenţei, să fie introduşi la cursuri de calificare/reciclare şi de învăţare a limbii ţării respective şi apoi eventual (unii dintre ei, categoric, nu toţi - n.n.), speră să fie folosiţi în diversele ramuri ale economiei ţărilor gazdă asigurânduşi astfel un venit care să le permită un nivel de trai corespunzător cu cel al populaţiei ţării care i-a primit.

Aceasta este o forţă de muncă ieftină şi care pentru început ***poate*** acceptă condiţiile care li se oferă de către ţara care îi primeşte, dar mai mult ca sigur, ulterior vor începe să lupte pentru obţinerea unor drepturi similare cu muncitorii din ţările care i-au găzduit, iar modul lor de luptă şi solicitare al drepturilor nu sunt şi nu vor fi similare cu cele ale lumii civilizate, ci s-ar putea să se manifeste mult mai agresiv şi cu urmări mult mai periculoase decât se presupune în momentul de faţă.

Referindu-se la această situaţie, Dna. Marine Le Pen[5], o personalitate politică în Franţa afirma:

> *”Germania ...caută o forţă de muncă ieftină şi continuă să recruteze sclavi prin imigraţia de masă”; acesta a fost deasemeni un procedeu deliberat şi de către politica nazistă care a a adus forţa de muncă în lagăre, în timpul*

5 Marine Le Pen (n. 1968) - președinta Frontului Național (FN) partid politic național-conservator în Franța și una din principalele forțe politice. De profesie- avocată

celui de al Doilea Război Mondial".

(**Sursa:** Fareed Zakaria - Germany's road to redemption,
Washington Post, 11 septembrie 2015, pg.A17)

Problema "ieftinătăţii" forţei de muncă adusă din afara Europei este pe cât de nesigură, pe atât de discutabilă, dacă ne gândim la diversele cheltuieli care trebuie acoperite pentru acomodarea migranţilor şi a familiilor acestora, cheltuielile sociale şi medicale pentru migranţi şi familiile lor, cheltuielile destinate educaţiei (în special a învăţării limbilor din ţările gazdă), a calificării în diverse domenii de activitate şi apoi a găsirii unor locuri de muncă pentru cei calificaţi.

Ceea ce se va întâmpla şi cum vor fi rezolvate aceste probleme pe mai departe rămâne de văzut, întrucât înţelegerea problemelor social-economice şi modul de acomodare este diferit faţă de ţările din care provine această forţă de muncă străină şi ieftină, necalificată, needucată şi nici chiar sută la sută dornică de a se încadra în viaţa normală din ţara gazdă şi nici în regulile vieţii economice specifice procesului muncii.

Miercuri 25 mai 2016, Doamna Cancelar Angela Merkel şi Cabinetul ei au pregătit un plan care prevedea o integrare mai uşoară a migranţilor, asigurând că Germania îşi va continua eforturile oferind aşa numitele "ghetouri etnice" şi programul de învăţarea al limbii germane şi a valorilor Europene .

Un asemenea program este deosebit de important în condiţiile în care Germania este una din cheile de testare pentru marea invazie a migranţilor şi tot odată un centru pentru purtarea discuţiilor privind modul în care se va putea realiza o balanţă a necesităţilor economice ale Germaniei şi a noilor veniţi în condiţiile păstrării tradiţiilor şi culturii Occidentale.

”Noi suntem o ţară - a afirmat Angela Merkel, *care oferim*
condiţiuni bune celor care vin aici, care au fugit
de persecuţiile războiului şi terorismului, dar în acelaş timp
spunem foarte clar - pentru că am învăţat din experienţa
trecută, când nu am asigurat aceste oportunităţi
de integrare şi ca atare, aşteptăm dela cei veniţi să accepte
ceea ce le oferim”.

În unele locuri cum ar fi în Berlin şi Hamburg, valurile de muncitori veniţi din Turcia în anii 1960 şi 1970 şi care trăiesc şi muncesc în comunităţile musulmane
s-au izolat de principiile vieţii germane.
De asemeni Doamna Cancelar afirma:
”*Prin noul nostru plan, refugiaţii vor fi ajutaţi să stea*
cel puţin pentru trei ani în oraşele pentru care au optat
când au ajuns în Germania, cu excepţia celor care
au primit un loc de muncă sigur în altă parte”.
O serie de critici aduse acestui plan se referă la situaţia în care comunităţile de limbă şi cu obiceiuri similare celor veniţi le oferă o integrare mai uşoară oferindu-le oportunitatea unei vieţi sociale, a folosirii limbi materne şi folosirea unor condiţii de manifestare şi folosire a vieţii lor religioase.
Germania va crea asemenea condiţii şi va asigura mijloacele de subsistenţă şi locuri de muncă într-o primă acţiune pentru 100.000 de persoane. Asemenea locuri de muncă cum ar fi cele de întreţinere a parcurilor publice şi de ajutorare a bătrănilor vor fi plătite cu un minim de salariu, echivalent cu 1 euro pe oră.
Doamna Andreea Nahles - Ministrul muncii din Germania, a afirmat că *această remunerare este o*

alternativă la a nu primii nimic nefăcând nimic.

De asemeni refugiaţilor li se vor tăia beneficiile guvernamentale dacă se va constata că nu caută în mod serios să-şi găsească de lucru.

În acelaş timp legile germane vor facilita asigurarea unor condiţii mai uşoare pentru firmele particulare care vor dori să angajeze forţa de muncă a noilor veniţi.

Jens Spahn- membru al Parlamentului din partea Uniunii Democratice a spus:

"...Da, noi vom ajuta, dar aşteptăm ceva în schimb!"

În acelaş timp, refugiaţii vor risca să primească unele penalizări dacă vor refuza să participe la cursuri de limbă germană şi la cele de integrare cu condiţiile culturale, cu cele ale diferenţelor religioase, a egalităţii cu persoanele de sex femenin, cu modul de comportament faţă de homosexuali sau cu cei de alte religii sau folosindu-se de anumite acte de violenţă în rezolvarea anumitor conflicte (după cum s-au petrecut în incidenţele ce au avut loc înainte de Anul Nou 2016, în diverse oraşe din Germania şi când un număr mare de migranţi au fost implicaţi în diverse acte de asalturi sexuale).

Migranţii ce vor fi prinşi ca participanţi ai unor asemenea acte nu vor fi deportaţi dar vor pierde *o parte* din drepturile privind ajutoarele guvernamentale şi dreptul de a deveni rezidenţi permanenţi.

Referindu-se la poziţia migranţilor în Germania, o serie de personalităţi cu concepţii conservatoare, experţi în probleme ale azilului, şi-a exprimat opinia după care:

"...migranţii trebuie să înveţe valorile Creştinismului şi valorile europene".[6]

---

6 Anthony Faiola și Stephany Kirchner: Merkel pushes assimilation, în: The Washington Post,
26 mai 2016, pg.A13

Asemenea principii şi soluţiile preconizate de Administraţia Merkel sună deosebit de frumos şi de atractiv pentru nişte migranţi dornici să muncească şi să-şi găsească condiţiile de acomodare şi de asigurare a unei vieţi liniştite şi confortabile pentru ei şi familiile lor în ţările care i-au acceptat. Situaţia este însă diferită în special în Germania contemporană în care conform opiniei unor analişti sociali se manifestă acceptarea în public a nudităţii şi creerea unor forme publice de manifestare a dragostei între parteneri de sex opus sau de acelaş sex. Asemenea manifestări au determinat decizia conducerii la nivel naţional prin *Centrul Federal pentru Educaţie Sănătoasă* de a le oferii tinerilor migranţi educaţia plăcerii sexuale prin utilizarea internetului şi a website-ului pentru adulţi.

Folosindu-se de tot felul de grafice şi imagini ce costă sute de mii de Euro, se dau explicaţii incluzându-se tot felul de informaţii privind diverse aspecte ale vieţii sexuale şi a modului de aplicare.

Aşa cum se descriu asemenea aspecte în presa cotidiană internaţională, după asalturile sexuale ce au avut loc în diverse oraşe din Germania în preajma Anului Nou 2016, s-a ajuns la concluzia necesităţii introducerii unei adevărate misiuni de reeducare a migranţilor privind relaţiile sexuale considerate ca fiind normale în lumea occidental[.

După modul în care este prezentată această problemă de către cei doi autori amintiţi mai înainte (Fiola şi Kirchner), în München, s-au prezentat unele aspecte privind cum trebuie să se comporte migranţi atunci când întâlnesc la bazinele de înot, femei în custome de baie tip bikini.

În Bavaria, s-au alocat fonduri publice destinate claselor de educaţie sexuală pentru migranţi, învăţându-i cum să antameze o relaţie sexuală cu o femeie germană.

De asemenea sunt clase care explică modul în care

un refugiat trebuie să se comporte în relaţia cu un homosexual sau cu o lezbiană.

Sistemul de transmitere al acestor informaţii privind relaţiile sexuale sunt pline de ilustraţii şi cu tot felul de sugestii privind modalitatea unor asemenea relaţii.

Întrebarea principală pe care şi-au pus-o mulţi germani mai tineri si mai în vîrstă, este legată de volumul şi modul de utilizare a ***fondurilor publice*** destinate unor asemenea cursuri într-o societate cum este cea din Germania.

Cât de necesare şi cât de urgente sunt asemenea cursuri şi în special care va fi efectul lor pe termen lung?.

(Pentru cei interesaţi de mai multe informaţii pe acest subiect, sugerez consultarea sit-ului: washingtonpost.com/news/worldviews/15 mai, 2016)

Au trebuit să treacă peste 2 ani timp în care în Germania şi în alte ţări din Europa s-au instalat grupuri mari de migranţi care nu întotdeauna şi nu oriunde sunt dispuşi să se acomodeze la viaţa şi preocupările ţărilor şi oraşelor unde s-au stabilit, încercând să ducă o viaţă apropiată de cea a locuitorilor autohtoni. În multe din locurile unde s-au instalat au continuat să provoace tot felul acte antisociale.

Pentru un timp Doamna Cancelar Merkel a acceptat această situaţie, primind în schimbul acceptării unei asemenea situaţii, o apreciere deosebită şi chiar o medalie de aur, din partea unui ”comitet” care i-a acordat premiul şi medalia Kalergi[7].

---

7 Richard Nikolaus von Coudenhove-Kalergi (1894-1972) - publicist, gînditor politic și militant federalist european
de origine austriacă. A fost o personalitate ieșită din comun, care din 1922 și până la moartea sa în 1972 a luptat
pentru ideea europeană, aflându-se în perioada interbelică în mijlocul tututor inițiativelor privind crearea unei
Europe unite. În 1923 Coudenhove-Kalergi a propus un prim proiect de confederalizare a Europei, proiect expus
în volumul *Pan-Europa*. Tot în 1923 el a creat și Uniunea Pan-

Image Credits: Aleph / Wiki Commons, 2008R

Cine sunt aceşti reprezentanţi ai unei astfel de organizaţii care acordă asemenea onoruri şi cât de mult este apreciată o asemenea instituţie de către ţările UE care au fost obligate să primească migranţi? Iată o întrebare care este încă sub un mare semn de întrebare cu atât mai mult cu cât au apărut şi unele acţiuni care se

---

Europeană - prima organizație neguvernamentală „europeistă” de pe continent. Coudenhove-Kalergi a fost mai curând un "confederalist european" și nu un veritabil federalist. Pan-Europa, spunea Coudenhove-Kalergi în discursul său la primul congres al Uniunii Pan-Europene de la Viena (în octombrie 1926), refuza categoric hegemonia unui popor sau a unui stat european. Din punctual său de vedere, Europa unită se va produce doar ca o asociație de state libere, pledând de fapt pentru o confederație paneuropeană. Numele acestei confederații europene în care, spunea el, nici un popor nu și-ar sacrifica suveranitatea, ar fi Statele Unite ale Europei. [Pentru cei interesaţI de informaţ’ii suplimentare sugerez consultarea bogtei literature existentă în diverse sit-uri ale internetului sub numele lui Kalergi].

referă la anumite programe ale guvernului german, de astă dată împotriva migranţilor.

Ministrul de Interne al Germaniei a promis la 11 August 2016 că se vor lua o serie de noi măsuri incluzîndule pe cele referitoare la un circuit rapid al tuturor documentelor privind deportările precum şi anularea cetăţeniei germane a celor care sunt plecaţi pentru a lupta alături de membrii Statului Islamic.

De asemeni în declaraţiile purtătorilor de cuvânt ai guvernului German se subliniază schimbările ce vor avea loc spre acte mult mai agresive ale statului German împotriva celor ce încurajează menţinerea unor concepţii privind ideile Războiului Rece şi a celor din era Nazismului.

În 2016, Germania s-a alăturat altor naţiuni europene printre care Franţa şi Belgia în eforturile de a (re)utiliza toate mijloacele politicii de luptă împotriva terorismului.

În acest sens Ministru de Interne, Thomas de Maizière (n.1954), s-a referit într-un interviu dat presei la *necesitatea imediată de asigurare a securităţii cetăţenilor germani şi dotarea în acest sens a poliţiei cu mijloace mai moderne de luptă*.

Tot odată el a propus interzicerea îmbrăcăminţii burca de către femeile musulmane după modelul francez şi belgian care după cum se afirmă în presa acestor ţări ar putea da unele rezultate scontate.

*

Asemenea acţiuni din partea guvernului de la Berlin se datoresc şi faptului remarcat de către serviciile Germane de securitate din care rezultă că între sutele de mii de migranţi din diverse ţări s-au infiltrat şi ”soldaţi” ai organizaţiilor extremiste instruiţi în acţiuni teroriste gata să pună în aplicare diverse acţiuni anti-sociale, criminale, să creeze o stare de panică generală, să distrug şi să

vandalizează locurile pe unde se opresc sau pe unde trec.

Un exemplu al efectului unor asemenea atacuri teroriste l-a reprezentat situaţia din cartierul *Molenbeek* din Bruxelles, după atentatul din Noiembrie 2015.

Străzile din acest cartier erau goale, Muzeul de Arte era închis şi se anunţase printr-o notă scrisă într-un mod destul de sobru: *”închiderea muzeului se datora unui ”atentat de gradul patru”*, cafenelele, magazinele de haine şi cele care vindeau produse vegetale exotice erau şi ele închise .

De fapt acest lucru îl dorise ISIS prin actul criminal care a provocat moartea a 13 persoane şi rănirea altor câtorva sute: să paralizeze viaţa normală a unui cartier ne-musulman din Europa.

Sentimentele populaţiei belgiene erau divizate între frică şi milă faţă de ceilalţi refugiaţi fugiţi din ţările de origine din cauza atrocităţilor provocate de membrii organizaţiilor musulmane extremist-jihadiste.

Oare un asemenea spectacol aşteaptă Administraţia de la Berlin să aibă loc şi în Germania după venirea migranţilor ”mult aşteptaţi” (!) ?.

Cred că planul Germaniei a fost cu totul altul.

Germania şi în special Doamna Cancelar Merkel spera ca ţările membre ale UE care îi vor găzduii, să-i verifice, să-i trieze, să-i califice (pe cei dornici să înveţe limba şi să muncească - n.n.) şi după un timp (poate peste câţiva ani, poate mai curând), vor apare din nou anumite anunţuri în presă sau prin mijloacele audio-vizuale internaţionale care vor anunţa că Germania este dispusă să primească forţă de muncă: ***calificată*** pentru diverse meserii (după necesităţi - n.n.), asigurând beneficii

deosebit de atractive.

În felul acesta nu vor mai fi nevoie:

- de verificări şi de urmăriri etnice,
- de calificări, ş.a.m.d.

întrucât asemenea procedee au fost efectuate de către ţările care i-au găzduit şi pe contul acestora s-a desfăşurat întregul proces de pregătire a forţei de muncă.

Singura problemă ce o va avea Germania va fi să dea anunţurile respective în care să menţioneze beneficiile pe care le vor primii cei ce vor veni de astă dată ”legal” în Germania şi cu o calificare obţinută nu pe contul Germaniei.

Şi iată că în felul acesta se va rezolva şi actul pretins ”umanitar” al concepţiei ”creştine” susţinut de domnul Ulrich Grillo şi cel pur economic pentru Germania, interesată în dezvoltarea ei pe mai departe până în 2020 sau 2030 fără să ţină seama de nevoile şi în special de riscurile şi posibilităţile altor ţări.

Planul ca atare a fost bine gândit atât de domnul Grillo cât şi de Administraţia germană în frunte cu Cancelara Merkel. Dar nimeni nu s-a gândit şi la celelealte ţări cărora li s-a impus găzduirea migranţilor.

Din punctul de vedere al numărului de azilanţi pe care diversele ţări inclusiv România, la solicitarea cancelarului Germaniei, ar trebuii să-i primească, situaţia este diferită.

Specialiştii în probleme social-politice în general şi în politica forţei de muncă în special, aplicată în condiţiile economice actuale şi de viitor ale Germaniei îşi dau seama de diferenţele care nu sunt nici pe departe similare cu cele existente în alte ţări ale UE. O situaţie specială, de exemplu, există în România, unde nu cred că se pune în momentul de faţă atât de mult problema lipsei de forţă de muncă (cînd şomajul oficial în trimestrul 4 al anului 2016 se menţinea la 5. 5.%)[8].

8 http://www.economica.net/tag/rata-somaj-2016_203543

Un fapt similar se petrece şi în alte ţări din UE motiv pentru care multe dintre ţările europene refuză să-i primească pe aceşti migranţi.

Ungaria, de exemplu, caută să-i ţină pe aceşti migranţi la distanţă şi şi-a construit garduri din sârmă ghimpată de-alungul graniţei, cu Serbia, pe o distanţă de peste 174 Km.

Cu toată această măsură de apărare, peste 2.000 de azilanţi au ajuns în Ungaria trecînd peste sau pe sub această barieră sau intrînd pe alte căi (folosindu-se de trenuri şi autobuze).

Ungaria este recunoscută ca fiind una dintre ţările în care se obţine cel mai greu aprobarea pentru azil, cu toate că ani de zile, după opinia unor ziarişti şi analişti politici, ea a fost tot timpul în centrul multipleleor critici internaţionale pentru politica sa descriminatorie în privinţa azilului şi a spiritului considerat de către unii pretinşi umanitari ca fiind total ”*ne uman*” aplicat refugiaţilor şi solicitanţilor de azil.

Potrivit informaţiilor oferite de către *Înaltul Comisariat al Naţiunilor Unite pentru Refugiaţi* (UNHCR), în Ungaria încă se practică detenţia solicitanţilor de azil pentru trecerea ilegală a frontierei.

Din acest punct de vedere, politica primului ministrului Victor Orban a dus pentru un timp la scăderea popularităţii sale. Mai recent însă, sondajele de opinie confirmă că politica lui Orban a recâştigat încrederea şi suportul unei mase largi a populaţiei maghiare. Popularitatea lui Orban a crecut în ultimile luni ale anului 2015, cu 5% ajungând la peste 34% (după rezultatele prezentate de către Nezopont Institute din Budapesta). În acelaş timp ¾ din populaţia Ungariei consideră ca fiind binevenite ideile privind construcţia de garduri de sârmă ghimpată care să blocheze invazia migranţilor în Ungaria şi întărirea pazei de graniţă.

Sursa: AP 2015

Politologii unguri consideră că actuala criză a

refugiaţilor în Ungaria şi în întreaga Europa poate crea o enormă destabilizare social-economică şi politică a UE, iar după opinia lui Victor Orban pe care a transmis-o prin ziarul Wall Street Journal, rezultă că:

”...în circa doi ani întreaga elită politică va fi înlocuită de radicali”.

Pentru acest motiv, analiştii politici consideră că va avea loc o creştere în continuare a populismului lui Orban şi ca atare concepţia politică a premierului ungur va devini un sprijin al agendei sale în domeniul politicii interne şi o refacere a imaginii Ungariei pe plan internaţional.

Solicitanţii de azil care vin în prezent în Ungaria (din diferite ţări, care au cele mai mari fluxuri de migraţie: Kosovo, Siria, Afganistan, Algeria), datorită locaţiei sale geografice în UE şi ca semnatară a *Legii spaţiului Schengen*[9], încearcă să se

deplaseze spre alte ţări membre ale UE fără a avea nici un fel de acte oficiale de identitate.

Indiferent de mijloacele de ţinere la distanţă a migranţilor prin gardurile de sârmă ghimpată, mulţi dintre aceşti migranţi au tăiat aceste garduri şi au trecut pe sub ele inflitrându-se în diverse ţări.

Asemenea acte dovedesc că pentru migranţii ilegali nu există drumuri închise care să-i împiedice de a intra în Europa; ei nu ţin seama de pericolele acestora şi de riscurile la care se supun în faţa unor bandiţi care profită de aceste situaţii sau de riscul de a fi prinşi de poliţiile ţărilor unde vor să ajungă.

*

La toate aceste aspecte prezentate până în acum se adaugă unele fapte pe care nu le-am menţionat dar care

9 Vezi Anexa Mic dicționar tematic, referitor la spațiului Schengen.

întăresc imaginea despre America care nu mai este cea care a fost în urmă cu mai multe decenii.

Faptul că Preşedintele Barack Obama a refuzat în mod categoric să numească acest curent al extremismului islamic drept un duşman al civilizaţiei mondiale şi a cautat diverse paliative care nu au adus o imagine clară asupra acestei situaţii crează o imagine distorsionată în faţa întregii populaţii americane şi a întregii lumi faţă de realitatea actuală şi faţă de America în special.

De asemeni ne aflăm în situaţia în care or poporul american nu a înţeles exact afirmaţia lui Barack Obama pe care a făcut-o înainte de alegerea sa în funcţia de Preşedinte al Statelor Unite şi anume că

”Administraţia mea, va fi cea mai transparentă administraţie din istoria

Statelor Unite”

(ceea ce este deosebit de greu de crezut că un întreg popor nu a înţeles o afirmaţie ce ar fi putut să aibă o notă de încredere, dacă s-ar fi practicat în realitate - n.n), sau a fost ca şi alte afirmaţii numai o formulă politică de amăgire a poporului american, care este atât de onest încât se apropie de naivitate.

Nu numai că nici pe departe nu s-a făcut uz de ”transparenţă” în acţiunilor Administraţiei Obama, dar au avut loc tot felul de aplicări ale unor pedepse a celor ce şi-au exprimat anumite opinii care dovedeau altceva decât se afirma în mod oficial, ţinând populaţia neinformată asupra unor acţiuni de neînţeles şi al anumitor fapte ce au avut loc la indicaţia preşedintelui.

Nici reprezentanţii presei afiliaţi şi acceptaţi la Casa Albă pentru a primii informaţiile necesare spre publicare nu au primit răspunsurile cele mai exacte şi corecte din partea purtătorului de cuvânt al Administraţiei Obama.

Aşa cum s-a afirmat de mai multe ori chiar în presa cotidiană, nimeni nu ştie în mod oficial şi cu exactitate despre acţiunile ce au avut loc prin folosirea atacurilor cu

ajutorul dronurilor împotriva terorismului în Packistan, Yemen, Somalia şi Libia.

Câţi dintre cei care au fost omorâţi în aceste acţiuni militare erau terorişti sau militanţi şi câţi au fost victime civile.

Administraţia Obama a afirmat în urmă cu peste trei ani, după opinia unei ziariste de la Washinton Post (Doamna Margaret Sullivan), că v-a da detalii asupra acestor acţiuni. Din păcate, cei trei ani au trecut şi nimeni nu are nici în prezent informaţii concludente.

Transparenţa care se desfăşura în jurul acţiunilor Casei Albe era una de un stil aparte care ar putea fi numită mai degrabă ”*nici o transparenţă*”.

Nimeni nu are o informaţie şi o explicaţie reală a motivului pentru care sergentul Robert Bowdrie "Bowe" Bergdahl (născut la 28 martie 1986) soldat în armata americană, fugit din batalionul de infanterie ce lupta în Afganistan şi predându-se luptătorilor talibanezi, a fost ţinut ca prizonier de către Taliban, din 2009 până în 2014. Cu toate că mass-media americană a încercat să afle cât mai multe informaţii despre acest dezertor, nu s-au obţinut informaţiile necesare.

Ceea ce s-a aflat în urma ceremoniei care a avut loc la Casa Albă (în Rose Garden), şi transmisă prin diversele mijloace ale mass-mediei americane a fost informaţia referitoare la schimbul acestui dezertor în schimbul eliberării din închisoarea din Guantanamo Bay (Cuba), a ***cinci*** dintre cei mai notorii conducători criminali ai fracţiunilor extremist jihadiste ai Talibanului.

La 14 Decembrie 2015, Conducerea Departamentului Apărării al SUA a anunţat

că Bergdahl va fi judecat de către *Curtea marţială* ca dezertor din armata americană; procesul acestui dezertor urmând să se desfăşoare în luna Februarie 2017. Unele întrebări legate de acest eveniment cum ar fi:

— Ce a stat la baza acestei decizii?,

— Cine în afară de preşedintele Barack Obama a autorizat acest schimb de prizonieri?

— A fost oare echitabil şi în avantajul Statelor Unite un asemenea schimb?

Iată întrebări care au aşteaptat explicaţii sau cel puţin mai multe informaţii care să confirme aşa numita transperanţă asupra acestor fapte.

(Pentru cei interesaţi de eventuale mai multe informaţii referitoare la acest caz, sugerez consultarea sit-ului: https://en.wikipedia.org/wiki/Bowe_Bergdahl)

Un alt exemplu concludent a fost marcat de vizita preşedintelui Obama în Vietnam şi unde a dat o serie de interviuri presei vorbind despre tot felul de aspecte ale acestei vizite dar aproape nimica despre dialogurile cu reprezentanţii guvernului.

De altfel, Dna. Martha Joynt Kumar- fostă profesoară la Towson University,

(Statul Maryland-SUA), referindu-se la dialogurile cu presa ale preşedintelui Obama, afirma imediat după aceste interviuri:

”... preşedintele are o mulţime de interviuri, cu mult mai multe decât

oricare alt preşedinte din istoria recentă, dar aceste interviuri

sunt foarte strâns controlate şi se referă numai la anumite subiecte,

din care cele mai multe se referă la probleme foarte ”soft””.

Concluzia este că cele mai multe dintre interviuri nu au avut o notă de transparenţă şi responsabilitate, ţinându-l pe preşedinte cât mai departe de riscul unor întrebări fulminante şi în acelaş timp refuzînd ideia ”libertăţii informaţiilor”.

(Pentru cei interesaţi de mai multe detalii sugerez consultarea sit-ului Dnei Margaret Sullivan

la:wapo.st/sullivan).

*

Lasând pentru moment diversele aspecte privind Statele Unite, să revenim la situaţia din Europa.

În Europa în momentul de faţă se remarcă o puternică diviziune a ideilor privind acceptarea imigranţilor.

Unele dintre ţările din Europa de Este, incluzând Polonia şi Ungaria au decis să formeze un front al ”anti-refugiaţilor”, (încă înaintea deschiderii întâlnirii de la Bruxelles ce a avut loc în a doua decadă a lunii februarie 2016), şi prin care se intenţiona să se blocheze influxul de migranţi prin Grecia spre alte ţări Europene.

Primul ministru Viktor Orban, într-un discurs ţinut la 15 februarie 2016, a spus:

”... Europa este fără apărare şi deosebit de slabă” în oprirea

invaziei islamice...”

şi a cerut tuturor ţărilor europene să-şi construiască garduri din sârmă ghimpată, în special de-alungul graniţei de Nord a Greciei cu Bulgaria şi Macedonia”.

Asemenea garduri care deja există vor trebuii sigilate şi controlate permanent pentru a nu fi tăiate creindu-se posibilitatea de infiltrare a migranţilor.

Un alt fapt elocvent în acest sens şi care ar trebuii să constituie un element în plus de îngrijorare şi preocupare pentru diversele Administraţii din Europa , este cel petrecut în drumul refugiaţilor spre Austria; trenul care transporta un număr mare de migranţi, s-a oprit întruna din gările din partea de vest a Budapestei, unde poliţişti unguri aşteptau acest tren. Poliţiştii au încercat să-i convingă pe migranţi să coboare din tren şi să meargă spre un centru care era pregătit pentru înregistrarea lor.

La apelul poliţiei, migranţii au refuzat să coboare din tren, argumentând cu poliţia că acest act i-ar împiedeca să

meargă mai departe spre Austria şi de acolo spre alte ţări din Europa occidental şi în special spre Germania, unde fuseseră invitaţi şi erau aşteptaţi.

Conflictul dintre migranţi şi poliţia maghiară a luat proporţii mai dure şi această situaţie a avut la bază indicaţia premierului Victor Orban privind interzicerea intrării ilegale în Ungaria a refugiaţilor.

Reacţia premierului maghiar, chiar dacă a fost criticată de către conducătorii Germaniei are o notă de realitate, când afirma:

”... din punct de vedere moral cred că trebuie spus în mod

foarte clar: Vă rugăm să nu veniţi aici!
De ce trebuie să mergeţi din Turcia spre Europa occidentală? Turcia este o ţară sigură. Staţi acolo. Este prea riscant să veniţi aici.”

Referindu-se la situaţia conflictului dintre poliţia maghiară şi migranţi, fostul Secretar General al ONU, Ban Ki-moon, afirmase că: modul în care Ungaria a răspuns venirii imigranţilor este total inacceptabil.

El a spus:

”... înţelegem că fiecare ţară are probleme interne, dar

faţă de aceşti oameni care au fugit de război şi

persecuţii trebuie să se arate un spirit de compasiune”...

Din aceste afirmaţii rezultă, după opinia unor specialişti (printre care şi domnul Mircea Popescu(SUA), că se transmite un semnal greşit al Secretarului General ONU, în condiţiile în care se dezice de atribuţiile pe care UNHRCR (United Nations High Commissioner for Refugees- organizţie a comunităţii mondiale) şi

”...care ar trebui să asigure o relocare a migranţilor la nivel global.

Doar este vorba de o criză umanitară internaţională, nu doar

a Europei; de aici rezultă că Dl. Ban Ki-moon scoate castanele

din foc cu mâna Europei.”

*(**Notă:** Pentru cei interesaţi de unele informaţii suplimentare sugerez consultarea*

Anexei privind articolul Emigraţie şi invazie - de pe blogul Dlui. Mircea Popescu)

Nu se ştie dacă motivul refuzului categoric de a se înregistra al noilor migranţi în Europa era graba acestora de a ajunge în Germania sau în alte ţări, sau dacă printre ei nu se găseau şi membrii ai unor organizaţii teroriste care nu au vrut să-şi divulge naţionalitatea, identitatea, să fie fotografiaţi şi să li se ia amprentele şi tot odată să-şi

demaşte intenţiile criminale cu care au venit.

De asemeni, în vizita pe care Sebastian Kurz - Ministrul de Externe al Austriei a făcut-o în Macedonia (la 12 februarie 2016), a afirmat că ţara sa se apropie de limita maximă ce s-a stabilit pentru acceptarea azilanţilor şi Macedonia trebuie să fie pregătită de a opri complet fluxul de migranţi ce urma să aibă loc în luna martie 2016.

La 16 februarie 2016, Austria a anunţat că posedă un plan de limitare a noilor solicitanţi de azil, plan, care face parte din aşa numitul ”efectul de domino”, al măsurilor ce trebuie luate pentru oprirea migranţilor din Grecia prin Balcani spre

Europa.

În Austria, la una din conferinţele (din februarie 2016 - n.n.) ţinute de către Miki Leitner - Ministrul de Interne, acesta a anunţat că *Austria şi-a pregătit şi organizat 12 noi posture de verificare dealungul graniţei de Sud, pentru a şti cu exactitate numărul şi chiar orele de venire a noilor migranţi.*

De asemeni după modelul suedez, Austria va interzice intrarea în ţară a celor care nu au documente de călătorie valabile, iar dacă va fi nevoie, este pregătită să ridice mai multe garduri de sârmă ghimpată.

Continuîndu-şi politica de acceptare a migranţilor din diverse ţări, Doamna Cancelar Merkel în pregătirea dialogurilor de la Bruxelles (din săptămâna 19-26 februrie 2016), afirmase :

”... este o necesitate urgentă de a se sparge blocajul politic”.

Aceasta ar fi posibil, după afirmaţia Cancelarului Merkel, prin formarea unei *”coaliţii a dorinţelor*” sau o listă a naţiunilor din Nordul Europei, presupuse (de către Angela Merkel - n.n.) ca fiind ***”dornice”*** de a acepta solicitanţii de azil care se califică pentru acordarea

instalării celor care vin din Grecia şi Turcia.

Planul propus de Merkel a fost ca o replica la planul propus de Viktor Orban de blocare a venirii noilor migranţi.

Problema crizei refugiaţilor este socotită de către cei mai mulţi dintre analiştii politici ca *”nodul Gordian”* al Doamnei Merkel pe care ea trebuie să-l taie. Practic vorbind ea şi-a legat viitorul politic de această acţiune şi nu există nici o şansă de a se opri sau chiar de a se încetini acest flux.

Chiar şi unii dintre analiştii politici germani, printre care se numără şi David Kipp (de la Institutul German pentru Afaceri privind problemele Internaţionale şi de Securitate, creat în 1962 şi cu sediul în Berlin - n.n.) afirmă:

> *”... dacă Merkel pierde în intenţia ei de atragere într-o cooperare a conducătorilor europeni şi apărarea intereselor refugiaţilor, poate avea foarte grave consecinţe - nu numai pentru continentul European, dar şi pentru milioanele de oameni dornici să scape de războaiele care au distrus Siria, Irakul, Afganistanul şi alte zone conflictuale”.*

În momentul de faţă situaţia din întreaga Europă este în fierbere întrucât se remarcă cum Administraţiile guvernamentale ale diverselor ţări (nici până la mijlocul anului 2017 - n.n.), nu au fost capabile să controleze valurile imense de migranţi, nu ştiu şi le este foarte greu să afle cine sunt cu exactitate cei care au ajuns sau continuă să vină în Europa.

În multe ţări, sistemele de verificare sunt deosebit de rudimentare; nu peste tot se folosesc mijloace electronice, folosindu-se unele metode similar cu cele de peste zeci de ani, în care evidenţele se ţineau folosindu-se: creionul şi

hârtia, ceea ce îngreunează în mod deosebit întregul proces al evidenţei, ne putându-se înregistra mai mult de câteva sute de persoane pe zi.

Sutele de mii de migranţi din Siria, Irak, Afganistan şi din alte colţuri ale lumii sunt dintre cei care nu vin în mod legal iar această invazie *instantanee,* declanşată parcă în urmă unui semnal dat, depăşeşte cu mult posibilităţile de acomodare pe care diversele ţări europene nu le-au avut şi încă nu sunt complet pregătite.

La 9 septembrie 2015, Preşedintele Comisiei Europene, Jean Claude Junker (n.1954)[10], anunţase că se pregăteşte un plan de acceptare a 120.000 de azilanţi care vin prin Grecia, Italia şi Ungaria, urmând să se răspândească în întreaga Europă.

Dintre aceştia, conform unei informaţii prezentate de ziarul spaniol *El Pais*, Germania, Franţa şi Spania erau dispuse să preia jumătate din acest număr de azilanţi. Cealaltă jumătate urmând să fie distribuită în alte ţări europene.

După planurile stabilite de către Comisia Europeană, aceşti 120.000 de solicitanţi de azil urmau să fie distribuiţi după cum urmază:

- 31.000 în Germania
- 24.000 în Franţa
- 15.000 în Spania
- 9.000 în Polonia
- 7.000 în Olanda

Pentru restul nu se indicase ţările care urmau să fie gazde şi pentru căţi

solicitanţi.

Planul propus de Junker prevedea şi ideia după care

---

10 Jean Claude Junker - avocat, între 1995 - 2013, a fost Prim Ministru al Luxembourg, iar din 1989 - 2009, a fost Ministru de Finanțe. Între From 2005 to 2013, Juncker a fost primul Președinte al Eurogroup (o reuniune a miniștrilor de finanțe din zona euro).

ţările care refuzau să preia azilanţi urmau să plătească sumele aferente de bani care se vor acorda ţărilor acceptante.

Este interesant modul în care Cancelarul Angela Merkel, încearcă să influenţeze deciziile diverselor administraţii europene spunând:

”... o Europă fără graniţe interne, este cheia succesului
unei Europe unificate - care poate deveni o problemă
dacă nu se va găsi o soluţie pentru această criză
determinată de venirea refugiaţilor.
În acest moment întreaga lume este cu ochii pe noi”.

Reacţiile conducătorilor ţărilor ce fac parte din spaţiul Schengen erau foarte diferite.

În 2014 Institutul de cercetări şi statistică *Pew* (SUA), a prezentat rezultatele unui sondaj de opinie din care au reeşit procentele populaţiilor din diverse ţări care se opuneau imigraţiei din diverse ţări şi în special cei mai mulţi dintre ei care veneau fără nici un fel de documente de identitate oficiale.

Rezultatele sondajelor celor care se opuneau venirii migranţilor erau următoarele: - 63% dintre italieni,
— 50% dintre polonezi,
— 53% dintre greci,
— 33% dintre germani,
— 27% dintre francezi şi
— 26% dintre britanici.[11]

Administraţia Slovaciei afirma - aşa cum am mai amintit, că este dispusă să primească azilanţi, *dar numai creştini* şi refuza în mod categoric să ofere azil celor de

11 Sursa: Jill Goldenzie - Migrants and refgugees, The Washington Post, September 27,2015, pg.B2

religie musulmană în special celor veniţi din Siria.

Autorităţile din Slovenia au refuzat să primească refugiaţi, iar Primul Ministru, Miro Cerar a spus încă de la 16 septembrie 2015 că se va deschide un ”coridor” spre ţările care au posibilitatea să primească azilanţi, în special dacă va exista o presiune din cauza numărului mare de migranţi. Presa internaţional confirma creşterea dramatică a numărului migranţilor în perioada ianuarie - octombrie 2015, de la circa 5500 la peste 218.000 de persoane. În acelaş timp ministrul de externe al Sloveniei, Karl Erjavec, a afirmat că ridicarea unor ziduri de sârmă ghimpată poate fi considerată ca un ”ultim mijloc”, dar, a spus :

” îngrijorarea cea mai mare este aceea că alte ţări vor

elimina aceste bariere, lăsînd munţii Alpi care

înconjoară unele naţiuni, să-i protejeze….

”Noi, nu putem să continuăm acest proces pentru lung timp.

Am primit 100.000 de migranţi în ultimile două săptămâni.

Acest număr reprezintă 5% din numărul populaţiei noastre.

Resursele noastre umane, financiare şi materiale sunt limitate!”.

Parlamentul Sloveniei a votat la 22 februarie 2016, o lege prin care au trimis mai multe unităţi militare care să păzească graniţele ţării.

În Belgia, conducerea ţării a decis la 23 februarie 2016 că va introduce măsuri mult mai severe de control la graniţele ţării în special la graniţele cu Franţa pentru a opri intrarea migranţilor care au ajuns la graniţă prin portul Calais

În Estonia, circa 100 de migranţi au fost acceptaţi, pe data de 3 septembrie 2015; în acelaş timp poliţia estonă a început să verifice declanşarea într-un mod suspect a unui foc de proporţii ce a pornit în casa unde locuiau nişte

azilanţi din Siria.

La Londra, unde au ajuns unii dintre sirienii azilaţi au început unele manifestări ale populaţiei, sprijinite de poliţia britanică din cauza acţiunilor provocate cu trenul subteran ce leagă Franţa de Anglia.

Cu toate acestea fostul Prim Ministru David Cameron, la insistenţa Cancelarul

Angela Merkel, anunţase că în scurt timp urma să prezinte un plan prin care puteau fi preluaţi câteva mii de refugiaţi sirieni; Anglia se confruntă în prezent cu multiplele conflicte de idei între cei ce susţin menţinerea Marii Britanii în UE şi cei care sunt împotriva acestei rămâneri în UE.

Donald Tusk, Preşedintele Consiliului European (şi fost Prim Ministru al Poloniei), a sugerat ideia după care Europa ar avea posibilitatea de asigurare a asistenţei unui număr de circa 100.000 de refugiaţi.

La asemenea reacţii Merkel a spus că este conştientă că există unele reţineri din

partea unor Administraţii guvernamentale care nu au fost pregătite să acomodeze sute de mii de migranţi (ce au apărut instantaneu - n.n.), dar în acelaşi timp trebuie înţeles că:

Germania, Suedia şi Austria singure nu pot asigura

preluarea acestui imens număr a celor care solicită azilul.

În **Germania**, la diversele situaţii conflictuale pe problemele migraţieie musulmane, reacţia partidului *Alternativa pentru Germania* (AfD), şi-a exprimat în mod clar poziţia împotriva invaziei islamice şi a numărului din ce în ce mai mare a musulmanilor care au ajuns în Germania şi a unora dintre soldaţii ISIS care şi-au creat grupurile ”slippers” (în vederea unor atacuri). Numai la începutul lunii iunie 2016 poliţia germană a arestat trei sirieni care au intrat în Germania ca migranţi şi care erau

pregătiţi în numele Statului Islamic, să provoace un atac în centrul istoric al oraşului Düsseldorf.

Situaţii similare manifestate prin multiple opoziţii faţă de invazia musulmană au avut loc la sfărşitul lunii mai şi începutul lunii iunie 2016, în oraşul Erfurt (situat în centrul Germaniei).

În harta alăturată (Harta A), este marcată cu roşu localizarea oraşului Erfurt pe schema hartei Germaniei.

Harta A

Motivul opoziţiilor era împotrivirea locuitorilor acestui oraş la solicitările de construire a unei moschei în Erfurt (oraş cu circa 200.000 locuitori), în care după unele înregistrări privind structura populaţiei pe religii, circa 75% au susţinut că ”nu au nici o religie”, dar nu acceptă să se construiască şi să se vadă minareturi în apropierea unei seculare biserici creştine existentă în acest oraş.

Făcând uz de unele explicaţii cu o notă patriotică, unul dintre reprezentanţii partidului AfD, Stefan Möller(n. 1975)[12], afirma că *germanii stăpânesc pământul lor şi nu acceptă alte solicitări de construcţii a altor biserici pe teritoriul ţării lor.*

În acelaş timp în primle luni ale anului 2016, două universităţi germane au închis sălile de rugăciuni pentru

12 Stefan M öller - jurist german și politician

musulmani, considerând că instituţiile de educaţie la nivel universitar nu acceptă un tratament special care să-l acorde studenţilor musulmani şi consideră că studenţii musulmani se pot ruga în aceleaşi săli considerate ”camera de rugăciune şi meditaţie în tăcere”, care sunt oferite tuturor studenţilor care vor să-şi facă rugăciuni în linişte.

Conducătorii comunităţii musulmane din acest oraş au ridicat tot felul de obiecţiuni considerând că aceste acţiuni ale populaţiei din Erfurt, sunt similar cu cele anti-musulmane, ce au loc în Statele Unite, în Franţa, Austria, Olanda, Polonia şi în alte ţări europene.

în 2009 în **Elveţia** a avut loc o manifestare de opoziţie referitor la construcţia unei noi moschei.

În **Franţa** în urma atacurilor teroriste din 2015, actele de violenţă ale populaţiei împotriva grupurilor musulmane s-au înteţit ajungând de la 133 de incidente la peste 429 (după afirmaţia lui Bernard Cazeneuve - Ministrului de Interne).

În **Danemarca,** în oraşul Randers (cu o populaţie de circa 61.000 de locuitori), a fost emisă o rezoluţie a conducerii oraşului prin care se aprobă vînzarea de produse alimentare din carne de porc, împotriva solicitărilor din partea imigraţiei musulmane de a se interzice vânzarea cărnii de porc.

De asemenea, la mijlocul lunii septembrie 2015, au fost închise în mod temporar arterele principale ale şoselelor şi s-au anulat trenurile ce făceau legătura cu Germania.

În **Italia** în luna Aprilie 2016, în provincia Veneto, a fost adoptată o lege prin care

se impunea interzicerea construcţiei oricăror moschei, punct de vedere susţinut de Luca Zaia (n.1968)[13]

13 Luca Zaia - politician italian, venetian, memebru al partidului Liga Venețiană - Liga de Nord,
Ministru al agriculturii, industrieie alimentare și

guvernatorul (de orientare de dreapta), într-un interviu pe care l-a dat ziarului *Nuova di Venezia*.

Polonia a fost una dintre ţările fostei lumi comuniste care s-a manifestat în mod deschis şi cu multă hotărâre împotriva invaziei musulmane. La sfârşitul anului 2015, mai exact la 19 noiembrie, a avut loc una dintre cel mai largi demonstraţii pe care le-a cunoscut această ţară şi la care au participat peste 50.000 de persoane.

Manifestanţii şi-au exprimat într-un glas opoziţia faţă de acceptarea intrării valului de migranţi musulmani în Polonia, şi care nu aveau documente de identitate. Venirea lor în Polonia era ca urmare a acceptării acestora de către Cancelarul Merkel şi a impunerii trimiterii acestor migranţi în diverse ţări europene.

Pe timpul demonstraţiei şi în următoarele zile ale acestei acţiuni, mass-media europeană nu a difuzat prea larg această ştire a marei demonstarţii poloneze, întrucât era supervizată de la distanţă de către conducerea Germaniei. nu a dat informaţii detaliate despre acest eveniment, iar polonezii au demonstrat afirmându-şi opiniile referitoare la acţiunea Uniunii Europei în general.

La 4 ianuarie 2016, Witold Waszczykowski (n.1957), ministrul de externe al Poloniei, a declarat:

”...noul guvern de la Varşovia doreşte „să vindece” Polonia

după 25 de ani de „îndoctrinare liberală.

... guvernul precedent, de tendinţă liberală şi centristă,

a urmărit un anumit concept politic de stânga”[14]

---

industrieie forestiere

14 Sursa: https://vremuritulburi.com/2016/01/04/polonia-incearca-sa-revina-prin-noua-conducere-la-cultura-si-valorile-traditionale-uniunea-europeana-turbeaza/

Grecia care constituie unul din punctele cheie pentru intrarea azilanţilor în Europa, datorită condiţiilor social-economice şi politice existente (printre care:

instabilitatea economică şi politică, numărul mare de şomeri. ş.a.), nu mai reprezintă un punct de interes dosebit pentru migranţi, nici chiar pentru o eventuală oprire temporară.

În acelaş timp în urmă cu câteva luni, grecii şi-au terminat de construit un gard de sărmă ghimpată pe o lungime de 12.5 Km., la graniţa cu Turcia tocmai pentru a opri intrarea migranţilor în ţară.

Sursa: AP 2015

În Bulgaria, guvernul a aprobat construirea unui gard de sărmă ghimpată de

peste 3 m. înălţime pentru a bloca venirea a circa 10.000 de migranţi sirieni

ce au ajuns la graniţa Greciei.

În conformitate cu unele informaţii publicate prin diversele mijloace ale

mass-mediei americane (The Washington Post, de Miercuri 24 februarie 2016),

Bulgaria a introdus sistemul de detenţie al migranţilor şi chiar folosirea

unor metode agresive pentru obţinerea unor informaţii mai complete din

partea migranţilor.

Sursa: AP 2015

În Serbia, Ministrul de Interne afirma că vor fi acceptaţi să intre în ţară,

numai cei care posedă documente legale de călătorie prin Europa.

Macedonia, care era al doilea stop spre Europa, a decis la 27 august, 2015

să-şi închidă marea majoritate a graniţelor şi a masat forţe militare care

să păzească graniţele; aceştia au primit ordin să folosească gaze lacrimogene,

forţând astfel migranţii care veneau din Grecia să se întoarcă acolo.

Sursa: AP 2015

Este de admirat cum sursa amintită a prezentat şi un punct de vedere referitor la România anului 2016, şi din care rezultă:

” La polonezi, la unguri se poate, la noi nu, ne lăsăm conduşi în continuare de lichelele astea care ne-au distrus ţara de 25 ani încoace. Ce păcat că nu avem măcar un sfert din patriotismul şi iubirea de ţară a polonezilor, cu credinţa adevarată cu care ne-a înzestrat Dumnezeu şi cu inteligenţa nativă a românului, am fi fost cel mai de ispravă neam. Dar aşa, nu suntem decât bătaia de joc a hoţilor şi trădătorilor de neam şi ţară şi am ajuns sclavii şi cobaii sataniştilor care se vor conducătorii lumii”.

Cele scrise confirmă poziţia clară nu numai a unui ziarist care şi-a expus punctul său de vedere ci cel al unui popor care a avut curajul unei revoluţii dar nu şi a unei re-dezvoltări la nivel naţional post revoluţie.

*

Indiferent de mijloacele de ţinere la distanţă a migranţilor prin gardurile
de sârmă ghimpată, mulţi dintre aceşti migranţi au tăiat aceste garduri şi au
trecut pe sub ele inflitrându-se în diverse ţări.

Asemenea acte aşa cum am mai afirmat, dovedesc că pentru migranţii ilegali nu există drumuri închise care să-i împiedice de a intra în Europa.

Sursa: Reuters, 2015

Unii dintre conducătorii ţărilor europene au acceptat înţelegerea de a întoarce
emigranţii ”economici” şi eventual de a-i accepta numai pe cei din Siria pentru a-i salva de obligaţiile de a-i plăti pe traficanţii ce le cer sume enorme pentru a le facilita ajungerea în unele Europa .

Graficul 1 **Numărul migranţilor veniţi în Europa pe mare**

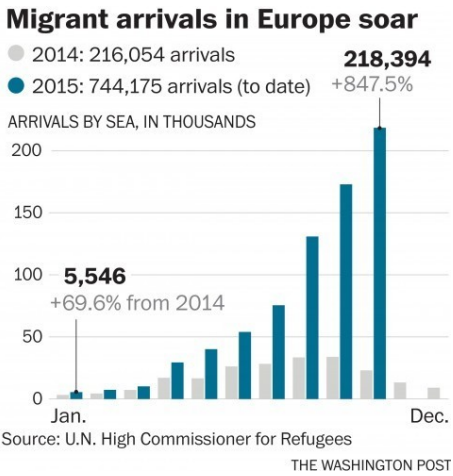

Agenţia pentru Emigraţie a ONU a confirmat la începutul lunii noiembrie 2015, numărul de peste 218.000 de migranţi care au traversat Marea Mediterană în luna octombrie 2015.

Ministrul de Interne al **Croaţiei**, Ranko Ostojic(n.1962)[15], afirma într-un interviu cu mas-media naţională că numai într-o singură zi (Duminică 31 Octombrie 2015) au trecut graniţa Croaţiei, 8.400 de migranţi, ceea ce a provocat un imens haos şi o extindere a manifestărilor violente între poliţie şi migranţi.

> *”Credeţi că se va putea opri această invazie*
> *fără să fie împuşcaţi aceşti oameni?”-*
> a spus Ostojic,
> *” Trebuie să se construiască un zid în jurul*
> *întregii Europe, dacă întradevăr vrem*
> *să se oprească această invazie”.*

15 Ranko Ostojic - politician croat de orientare de stânga, de profesor avocat, care a avut funcția
de Ministru de Interne în Administrația Zoran Milanović, din 2011 până în 2016.

Federaţia Rusă este dispusă să primească în mod temporar o parte din migranţii sirieni şi din alte ţări, dar pentru acordarea vizei temporare aceştia trebuie să se înregistreze şi să plătească o sumă de bani ce este foarte mare (pentru aceşti migranţi în special după ce au fost nevoiţi să plătească şi pentru transportul spre Europa sume considerabil de mari).

În perioada 2012-2015 preţul pentru o viză temporară în Rusia, era între 70.000 şi 100.000 de ruble (echivalentul a 1.070 - 1.500 dolari). După o perioadă foarte scurtă de timp în anul 2014, în care preţul unor asemenea vize temporare a scăzut la 20.000 de ruble iar la începutul anului 2015, preţul a crescut din nou la 40.000 de ruble (600 dolari). Pentru majoritatea refugiaţilor, Rusia nu este ţara pe care şi-ar dori-o şi unde să locuiescă pentru restul vieţii. Ea este numai o ţară de tranziţie spre ţările din nord: Finlanda, Norvegia şi Suedia.

Harta B

Drumul migranţilor ce trec prin Ungaria (2015/2016)

Diversele surse de informaţii din diverse ţări s-au referit în ultimii ani la multiplele conflicte interne din Siria şi la acţiunile criminale ale administraţiei Assad la adresa poporului sirian, folosindu-se împotriva opozanţilor săi, tot felul de arme chimice sau omărărea prin împuşcare. Aceste acte criminale i-au determinat pe cei mai mulţi sirieni care sunt astăzi migranţii prin Europa de aşi părăsi ţara şi aşi căuta un loc mai liniştit în care să trăiască.

Nu cred că ar putea nega cineva actele criminale săvârşite de Administraţia Assad dar în acelaş timp nu cred că se poate aprecia ca real numărul victimilor acestor acte criminale comunicate de presa controlată de guvern; toate informaţiile mass-mediei internaţionale sunt numai estimări.

Informaţii sub semnul întrebării

Se împlinesc cinci ani de când au început conflictele dintre populaţia siriană şi Administraţia lui Assad. Conflictul a început printr-o demonstraţie paşnică dar treptat s-a transformat într-un conflict în care vârsarea de sânge a luat proporţii.

Unele dintre informaţiile prezentate de către ONU, de exemplu, se referă la circa 250.000 de persoane ce au fost omorâte pînă în luna iulie 2013, apoi orice alte informaţii nu au mai fost disponibile.[16]

În 2014, Rupert Colville, un purtător de cuvânt al ONU, din partea *Comisiei pentru Drepturile Omului*, a confirmat că nu există o cifră exactă a victimilor şi a menţionat că ONU ar putea considera că ar fi vorba de 191.369 persoane.

Concomitent, un grup de militanţi sirieni ce şi-au dedicat activitatea apărării drepturilor omului (condus de către Rami Abdulrahman şi cu sediul în Rami, în Coventry, Anglia) afirma că foloseşte o reţea de informaţii formată din sute de persoane voluntare din Siria şi anunţase că are informaţii despre 271.138 victime (cifră care se referea la o perioadă de la începutul conflictului), din care 122.997 erau civili iar pe total până în luna februarie 2016 considera că ar fi vorba de 370.000 de victime. Urmărind problema victimilor regimului Assad, alte grupuri printre care unul intitulat: *Centrul de Documentare al Violenţei* raportase un număr de 131,969 morţi,[17] iar un alt grup intitulat: *Centrul de Cercetări privind Politica Siriană*[18],

---

16 Adam Taylor - The death toll in Siria is surely staggering, World Vies, Washington Post, 15 martie 2015

17 vezi Micul Breviar statistic- Tabelul Nr. 40 despre: Numărul victimilor din Siria (pe orașe)

18 http://www.theguardian.com/world/2016/feb/11/report-

raporta presei naţionale în Februarie 2016, un număr de 470.000 de sirieni care au fost omorâţi. Indiferent de cifrele care sunt la nivelul a sutelor de mii de persoane, actul ca atare al crimei nu poate fi trecut cu vederea cu atât mai mult cu cât asemenea acte criminale nu scutesc cu nimic Administraţia Assad şi pe Assad personal de la judecare şi condamnare pentru genocid, aşa cum s-a aplicat şi în cazurile altor dictatori ce au comis genociduri.

2. Opinii controversate despre terorism

A fost un timp pe la sfârşitul anilor ’80 şi începutul anilor ‘90 când după opinia unor autori, studierea terorismului sub aspectul motivaţiei, al aspiraţiilor şi

justificării actelor teroriste era considerată ca o pierdere de timp şi ca atare un asemenea subiect putea fi total neglijat sau cel puţin marginalizat.

Un număr redus de cadre didactice universitare sau cercetători ştiinţifici din SUA sau din alte ţări se ocupau de asemnenea probleme, iar cei ce studiau o asemenea problematică erau priviţi ca nişte persoane cu preocupări complet ieşite din comun, total neverosimile sau se considera că studiile lor aveau mai mult caracterul unor ”hobby”, decât ceva cu caracter practic şi util pentru societate.

Terorismul, după opinia unor autori,[19] ajunsese ceva mai târziu să fie studiat şi discutat în cadrul diferitelor discipline dar nu era socotit ca un subiect cheie care să facă obiectul unei discipline independente.

---

on-syria-conflict-finds-115-of-population-killed-or-injured

19 Louise Richardson - What Terrorists Want, lucrarea citată în bibliografie

Aşa cum este preyentat de către diverşi autori, pe parcursul ultimilor decenii un număr destul de mic de cadre universitare începuseră să se ocupe de studiul fenomenului ”terorismului”, dar nu atât ca mod de manifestare, cât mai ales ca ”răspuns” la actul criminal al atacului Statelor Unite de la 11 Septembrie 2001.

Principalele întrebări pe care şi le puneau aceşti cercetători şi la care căutau răspunsurile care ar fi putut fi cele mai apropiate de realitate se refereau la :

- cauzele acestor acte criminale provocate de terorişti,
- care erau modalităţiile de atragere a noi membrii în grupurile teroriste,
- de cine şi pe ce căi erau sprijinite actele criminale teroriste provocate în diverse ţări din lume,
- care erau căile prin care aceşti criminali ajung şi îşi organizau ”sleeper cells” în diferite ţări.

După actul criminal din 11 Septembrie 2001, literatura de specialitate a devenit deosebit de bogată pe un asemenea subiect. Unii dintre aceşti autori căutau explicaţii referitoarele la cauzele unor asemenea acţiuni criminale, considerând că acestea sunt o urmare a unor acte provocate de lumea occidentală sau de U.R.S.S. şi ulterior de Federaţia Rusă, împotriva unor populaţii de etnie musulmnă.

Ei afirmau că actele violente ale teoriştilor au la bază cele trei **R**-uri: ***revanşa***, ***renumele*** (sau obţinerea celebrităţii) şi ***reacţia*** la diversele acte politice ale unor ţări.

Alţi autori considerau ca explicaţii condiţiile de sărăcie în care trăiau populaţiile din ţările de unde porneau acţiunile teroriste.

De asemenea existau opinii după care actele teoriste

erau ca urmare a unor conflicte inter-etnice, care ajungeau să capete un caracter ideologic.

Dacă încercăm să găsim explicaţia cauzei reale a acestor acte criminale ale teroriştilor (indiferent din ce ţară provin sau unde se manifestă - n.n.), trebuie să considerăm că aceste explicaţii sau aceşti factori acţionează în aceeaşi direcţie şi pot fi socotiţi ca un conglomerat.

Problemele şomajului şi ale efectelor sociale ale acestuia au constituit din totdeauna o cauză a revoltelor marei mase a populaţiilor în diverse ţări, şi acest aspect a luat amploare în ultimile decade ale secolului 20 şi începutul secolului 21. De exemplu în Egipt, rata şomajului depăşise la un anumit moment 8%, în Liban această rata a şomajului ajunsese la 10% iar în Gaza ajunsese la circa 41.5%, iar în West Bank ajunsese la peste 15%, în Irak ajunsese la 16%[20] şi aceste cifre se refereau în special la populaţia tănără, aptă de muncă.

De asemeni actele teroriste au fost şi continuă să fie o reacţie la diversele acte provocate de diversele acţiuni ale unora dintre ţările occidentale. Practic vorbind găsirea unor soluţii de remediere sau de anihilare parţială sau totală a unora dintre aceste acte teroriste se poate obţine NUMAI după ce se studiază şi se înţeleg exact obiectivele unor asemenea acte violente şi modul lor de manifestare.

După opinia Dnei. Louise Richardson, prezentată în lucrarea amintită în ultimile decade actele violente provocate de organizaţiile teroriste s-au îndreaptat împotriva unor populaţii civile nevinovate, având un scop politic.

Analiza diversele acte criminale poate confirma observaţia după care acestea sunt acte inspirate de motive politice.

---

20 http:www.cia.gov/cia/publications/factbook/field/2129.html ,March 17,

La o asemenea concluzie a ajuns şi fostul Secretar de Stat al SUA, Colin Powell care afirmase:

”... noii nu ar trebui să mascăm ... activitatea lor criminală; activitatea

lor criminală, are însemnele unor meniri politice.

Ei sunt TERORIŞTI! ”.

Din punct de vedere economic, analiza cauzelor actelor teroriste este destul de greu de apreciat cu atât mai mult cu cât asemenea acte au loc în diferite ţări cu grade diferite de dezvoltare economică, dar se manifestă cu preponderenţă în special în ţări în curs de devoltare în care procesul de modernizare economică - după opinia unor economişti analişti şi a unor specialişti în sociologie, este un proces ce se manifestă mai rapid şi care provoacă instabilităţi economice şi sociale şi ca atare au loc tendinţe de erodare a diverselor forme tradiţionale de control ale societăţii.

Controversa unui asemnea punct de vedere se referă şi la actul *violenţei*.

Dacă într-o acţiune de acest fel nu este implicată violenţa, după opinia unor analişti politici se poate considera că nu este vorba de teorism. Exemplul cel mai concludent oferit de aceşti analişti se referă la ideia de ” terorism cibernetic”, care nu poate fi caracterizat drept un act terorist ci mai degrabă unul de *sabotaj*.

Este destul de greu de apreciat aşa numitul act de sabotaj, dacă ne gândim la ultima acţiune ca a avut loc la mijlocul lunii mai 2017 cînd distrugerea provocată de atacul cibernetic a afectat circa 150 de ţări din lume; în aceste condiţii nu se mai poate vorbi de un act de *sabotaj* ci de un act terorist cu atât mai mult cu cât au fost afectate sistemele de comunicare şi computerele unor instituţii care făceau parte din sistemul de sănătate din diverse ţări (cum erau de exemplu spitalele, Organizaţiile Crucea Roşie şi de Prim ajutor sau întreprinderile farmaceutice care asigurau diverse medicamente precum

şi întreprindetri de transport care asigurau asemenea produse să ajunfă la destinaţie în timp record).

Prin asemenea acte în care diversele forme de manifestare ale violenţei au un rol cheie, teoriştii caută să atragă atenţia conducerilor unor ţări sau dau un semnal de alarmă pe plan mondial adresat unor factori de decizie care acţionează - după opinia unor autori, ”împotriva gloriei apuse a lumii arabe şi a islamului”[21].

Trista experinţă care s-a manifestat în ultimile decade în SUA, în Rusia, în Anglia sau în alte ţări din lume, prin actele teroriste împotriva unor populaţii civile nevinovate, dovedeşte ideia după care aceste victime au pentru terorişti, numai o semnificaţie simbolică.

Marea majoritate a unor asemenea acte urmăresc să atragă atenţia unor aşa numite grupuri substatale care la rândul lor să acţioneze împotriva unor decizii luate la nivelul conducerii unor state.

Marea majoritate a ţărilor sau organizaţiilor care susţin financiar şi propagandistic grupările teroriste (cum ar fi: Iran, Siria, Libia şi altele), preferă să acţioneze prin intermediul unor astfel de organizaţii teroriste decât să aibă contacte directe cu ţări ale căror forţe financiare şi militare depăşesc cu mult forţele lor, şi ca atare preferă să accepte (nolens volens), de bună voie sau impusă, sponsorizarea în mod clandestin a organizaţiilor teroriste.

Mai mult decât atâta, o întreagă serie de pretinşi ”teoreticieni” islamişti, susţin că acţiunile teroriştilor sunt similare cu cele de *gherile*[22] care luptă pentru interesele ţării şi ale poporului unei ţări.

Realitatea este că între *terorism* şi *gherilă* este o enormă diferenţă constând în motivaţia fiecăreia dintre respectivele acţiuni, chiar dacă pentru desfăşurarea lor în

---

21 Louise Richardson, lucrarea citată pg. 4

22 Gherilă - Denumire dată războiului de partizani, de exemplu în Spania și în țările Americii Latine;

urma atacurilor violente există şi victime. După opinia acestor ”teoreticieni”, anarhiştii[23] din secolul al 19-lea, pot fi consideraţi ca precursori ai teroriştilor, ceea ce este fals, prin idealurile, morala şi acţiunile acestora. În sprijinul acestor afirmaţii sunt aduse chiar opiniile lui Marx şi Engels care erau într-o continuă dispută cu opiniile lui Bakunin şi anarhiştii lui. (Pentru cei interesaţi de unele detalii sugerez consultarea lucrării: K. Marx şi F. Engels, Opere, vol. 22, publicată la Bucureşti, în Editura politică, 1965, p. 90-91).

La mijlocul secolului trecut, termenul de terorist avea cu totul alt sens decât cel actual. Lupta diferiţilor pretinşi terorişti al căror scopuri erau apărarea teritoriului ţării lor era dusă de către unii dintre susţinătorii ideilor de dreapta sau de stânga, de diferitele secte religioase sau de către ateişti, agnostici[24] sau de către creştini, de unii teoreticieni de religie mozaică, musulmani, hinduşi sau de alte categorii.

Chiar dacă sub diversele formule propagandistice ale terorismului se ascund şi fraze referitoare la *libertate*, trebuie înţeles cu exactitate la ce ”libertate” se referă asemenea acţiuni, cum înţeleg să-şi obţină aşa zisa libertate şi împotriva căror forţe îşi desfăşoară acţiunile lor

---

23 Anarhiștii - cei ce susțin ideea distrugerii mașinii de stat, își reprezintă în mod cu totul neclar
cu ce va fi aceasta înlocuită de proletariat și cum se va servi acesta de puterea revoluționară;
ei neagă chiar necesitatea întrebuințării puterii de stat de către proletariatul revoluționar,
neagă dictatura revoluționară a acestuia (Lenin în lucrarea: Statul și Revoluția), Capitolul 6 :
Polemica lui Plehanov cu anarhiştii.

24 Agnostici - cei care consideră gândirea umană ca fiind incapabilă să ofere suficiente
argumente raționale pentru a justifica existența sau neexistența lui Dumnezeu

criminale.

3. Ce este de fapt islamul şi ce cred musulmanii ?

După opinia unor cercetători şi a unor specialişti în domeniul diferitelor religii precum şi a unor autori ce şi-au expus punctele de vedere privind evoluţia şi modul de manifestare al ideologiei islamice rezultă că religia islamică a fost fondată în secolul VII d.Hr., de către Mahomed.

Mahomed a pretins că a fost vizitat de către îngerul Gabriel. În timpul acestor vizite angelice, care au continuat timp de aproximativ 23 de ani, până la moartea lui Mahomed, îngerul, potrivit relatărilor sale, i-a revelat (lui Mahomed - n.n.) cuvintele lui Dumnezeu (numit „Allah” în limba arabă). Aceste revelaţii alcătuiesc Koranul, cartea sfântă a musulmanilor. Religia islamică îi învaţă pe credincioşii ei că autoritatea finală şi ultima revelaţie a lui Allah, este această carte sfântă.

Musulmanii, adepţii islamului, consideră Koranul drept cuvântul preexistent şi perfect al lui Allah, în timp ce alţi musulmani resping orice altă versiune lingvistică a Koranului.

Sunna, este considerată ca fiind a doua sursă de instruire religioasă. Sunna a fost scrisă după opinia preoţilor islamişti, de către însoţitorii lui Mahomed şi conţine ceea ce Mahomed *a spus, a făcut şi a aprobat*.

Conceptele-cheie ale islamului sunt:

- Allah este singurul Dumnezeu adevărat şi
- Mahomed a fost profetul lui Allah.

Numai afirmând şi crezând în aceste dogme, o persoană se poate converti la islam. Cuvântul „musulman”

înseamnă cel „care se supune lui Allah”.

Islamul pretinde că este singura religie adevărată, din care se trag toate celelalte religii (inclusiv iudaismul şi creştinismul, fără să ţină seama şi chiar negând datele istorice - n.n.).

Musulmanii îşi bazează viaţa pe cinci piloni consideraţi ca fiind fundamentali:

1. Mărturisirea de credinţă: „Este un singur Dumnezeu

adevărat (Allah) şi Mahomed este Mesagerul lui Dumnezeu.”

2. Rugăciunea: în fiecare zi trebuie rostite cinci rugăciuni.

3. Dărnicia: trebuie să dăruieşti săracilor, pentru că totul vine de la Allah.

4. Postul: pe lângă postul ocazional, toţi musulmanii trebuie să postească în

timpul sărbătorii Ramadanului (luna noua în calendarul islamic).

5. Hajjul: pelerinajul la Mecca care trebui făcut cel puţin o dată în timpul

vieţii (în timpul lunii a douăsprezecea din calendarul islamic).

Aceste cinci dogme, care reprezintă cadrul ”*ascultării*” şi ”*respectării*” pentru musulmani, sunt luate în serios şi în mod literal. După opinia marei mase a credincioşilor musulmani, intrarea unui musulman în paradis depinde de respectarea acestor cinci ”piloni” ai religiei islamice.

În raport cu creştinismul, sau cu religia mozaică, religia islamică are câteva asemănări şi deosebiri fundamentale.

În primul rând, este o religie monoteistă; în opoziţie cu creştinismul, islamul respinge conceptul Trinităţii.

Islamul acceptă numai anumite porţiuni din Biblie, şi

din Evangheli în rest respinge majoritatea Bibliei ca fiind ”calomnioasă şi neinspirată”.

Islamul afirmă că Isus a fost un mare profet, dar nu a fost Fiul lui Dumnezeu (numai Allah e Dumnezeu, după credinţa musulmană, şi ca atare - cum ar fi putut El avea un Fiu?).

Religia islamică susţine că Isus, deşi născut din fecioară, a fost creat, asemenea lui Adam, din ţărâna pământului. Musulmanii cred că Isus nu a murit pe cruce şi ca atare, ei neagă una dintre învăţăturile de bază ale creştinismului.

Islamul propăvăduieşte ideea după care paradisul se dobândeşte prin fapte bune şi prin respectarea învăţăturilor din Koran.

În mod clar, musulmanii consideră:

— islamul şi creştinismul nu pot fi ambele adevărate,

— Musulmanii afirmă că Isus nu a fost cel mai mare profet, ci Mahomed a fost.

— Nu Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, ci Koranul.

Ceea ce rămâne în continuare ca o întrebare la care specialiştii în diverse religii au căutat să dea un răspuns este aceea:

— dece între cele două secte ale religiei islamice, şi amândouă făcând

parte din viaţa musulmană, Sunni şi Şhiiţi, se duce o continuă luptă

de peste 1400 de ani ?.

Generaţii după generaţii se confruntă în aceste neînţelegeri şi se omoară între ei din cauza acestor neînţelegeri de natură religioasă[25].

Urmărind diversele aspecte ale acestui conflict milenar se poate remarca ideia după care în prezent acest conflict religios s-a transformat într-un conflict cu nuanţe mai mult politice.

---

25 Vezi Anexa Mic dicționar tematic despre Shiiți și Sunni

În Irak, Shiiţi, sunt dominanţi în armată şi au trecut la acţiuni opresive la adresa populaţiei Sunniţi-lor din zona de Nord.

Cele două grupări mari de musulmani Sunni şi Shiţi au agreat încă cu mii de ani în urmă că au aceeaşi tradiţie islamică, adică şi-au dezvoltat o identitat unică dar au adoptat în mod distinct tradiţiile religioase.

Diferenţele dintre cele două secte s-au cristalizat nu mult timp după asasinarea lui Ali[26]. Conflictul a luat proporţii când Husayn (fiul lui Ali şi nepotul lui Mahomed), a vrut să-şi abroge titlul de Calif. În războiul de la Karbala (din octombrie 680 d.Hr. după calendarul creştin), Husayn şi familia sa au fost omorăţi de către forţele califatului. Suferinţele lui Husayn au devenit centrul de identitate al comunităţii musulmane Shia.

Peste 1000 de ani Shiţi s-au identificat cu martiriul lui Husayn iar Sunni şi-au manifestat bucuria succesului militar şi a creerii califatului[27].

Între cele două grupări musulmane se manifestă permanent diferenţele în înţelegerea sensului de musulman, bazat pe anumite elemente religioase.

O altă diferenţă între Sunni şi Shiţi este cea determinată de elemente de educaţie şi de modul în care sunt pregătite autorităţile religioase.

Diverse documente şi lucrări publicate în Europa şi Statele Unite confirmă faptul că preoţii Shiţi sunt educaţi

---

26 Ali - ginerele și vărul lui Mahomed. A fost ales să fie cel de al 4-lea Calif, dar a fost
asasinat după cinci ani de către armata califatului; membrii califatului său erau
considerați că nu sunt descendenții direcți ai lui Mahomed și ca atare nu aveau
suportul întregii comunități musulmane.

27 Nasr,Vali-The Shia Revival, pg.49, lucrare citată în bibliografir și sit-ul:
http://ro.wikipedia.org/wiki/B%C4%83lia_ de_la_Karbala).

în seminarii speciale unde studiază timp de mai mulţi ani devenind specialişti în probleme de legislaţie, teologie şi filozofie.

La sfărşitul anilor de studii, când absolventul a obţinut rezultate satisfăcătoare, i se permite să devină un membru oficial al comunităţii având drept scop să protejeze aplicarea legilor islamice şi să le interpreteze la condiţiile specifice ale erei în care trăiesc.

În opoziţie cu acest mod de educaţie al şhiiţilor, autorităţile sunniste sunt mult mai puţin orientate spre educaţie şi ierarhizare. Sunni nu urmăresc obţinerea unor ierarhizări pe bază de educaţie. Cu toate că sunt şi unii preoţi care au educaţie, aceasta nu este baza alegerii unor conducători religioşi. De aici rezultă că mulţi dintre conducătorii religioşi sunniţi au o foarte redusă educaţie religioasă.

Din acest punct de vedere se poate considera că preoţimea shiiţilor se apropie de Catolicismul Roman iar sunniţii pot fi consideraţi ca fiind analogi ai Protestantismului.

*

Analiştii politologi[28]

şi specialiştii în domeniul religiilor, consideră că fenomenul creşterii musulmanizării este determinat de existenţa şi manifestarea diferitelor grupuri de musulmani, care pot fi împărţiţi în trei mari categorii:

Prima categorie, îi cuprinde pe acei musulmani, care îşi desfăşoară viaţa pe baza impunerii legilor religioase ale islamismului - ”Sharia”.

Aceştia nu numai că respectă şi se supun indicaţiilor şi învăţăturii profetului Mahomed şi celor pretins scrise în Koran, dar încearcă să imite şi chiar să depăşească

28 Ayaan Hirsi Ali, Heretic: Why Islam Needs a Reformation Now, pg. 18 și urm.,
lucrare citată în bibliografie

indicaţiile privind conduita războinică.

Asemenea acte sunt practicate de către unii dintre aceşti pretinşi războinici care nu au de fapt nici o cunoştiinţă reală despre ceea ce este scris în Koran, sau de cei care cred că prin asemenea acţiuni îşi dovedesc ataşamentul şi respectă credinţa înaintşilor lor înscrisă în Koran..

Aceşti credincioşi islamişti au un anumit comportament foarte dur faţă de ceilalţi din celelalte grupări de musulmani, (de care vom vorbi mai departe), care susţin, practică şi oferă un suport (după opinia lor - n.n.) pretinsului ”respect” pentru femei şi întreaga concepţie feministă.

Prin întregul lor comportament se dovedeşte că ei sunt împotriva celor ce susţin acordarea drepturilor minorităţilor, a egalităţii între sexe sau toleranţa religioasă faţă de homosexuali şi lesbiene.

Un exemplu concludent în acest sens se regăseşte şi în modul de desfăşurare şi aplicare a legilor Sharia în Arabia Saudită. Referitor la acest subiect vom revenii în partea privind vizita Preşedintelui Donald Trump în Arabia Saudită, unde s-a întâlnit cu reprezentanţii a 55 de state arabe membrii ai Consiliul de Cooperare din Golf (subcapitolul 10.3.2.).

Cei care neagă asemenea comportamente şi

manifestări barbare ale acestor grupări de musulmani, (indiferent că sunt practicate în diferite ţări din Orientul Mijlociu, din Europa, în Statele Unite sau în oricare colţ al lumii), nu înţeleg pericolul pe care îl reprezintă existenţa acestor grupări de oameni care imigrează legal sau în majoritatea cazurilor ilegal în Europa sau în Statele Unite şi care îşi înmulţesc numărul adepţilor într-un mod deosebit de rapid şi periculos.

Aşa numitul lor ”cod moral” este complet diferit de ceeace înţelege şi respectă lumea civilizată. În Arabia Saudită şi în alte ţări arabe, nu se aplică nici unele dintre principiile respectării drepturilor umane. Populaţiile acestor ţări nu sunt nimic altceva decât nişte creaturi docmstice ale unei pretinse ”religii” rigide, şi ea dogmatică bazată pe diverse forme de manifestare ale unui profund fanatism.

La toată această concepţie se adaugă o formă de manifestare a luptei islamice împotriva aşa numiţilor şi pretinşilor (după opinia lor - n.n.) a *infidelilor*, adică a celor care nu sunt de acord cu legile Sharia impuse prin forţă.

Această luptă este cunoscută sub numele de *Jihad* - adică *lupta sfântă*.

Despre diversele acte barbare pe care le practică aceşti membri ai organizaţiilor extremist jihadiste, în Irak, în Siria şi în alte colţuri ale lumii, împotriva şiţilor, creştinilor, kurzilor, Yazidicilor şi altor naţii şi a credincioşilor altor religii, nu s-a mai auzit de asemenea atrocităţi decât din cărţile care descriu invaziile mongolilor (care a avut loc în secolul al XIII-lea).

A doua categorie, include majoritatea populaţiei musulmane din întreaga lume care este loială crezului islamic şi sunt evlavioşi acestui crez şi nu au nici o înclinaţie spre manifestarea unor acte de violenţă.

Aceştia sunt cei care emigrând în diverse ţări din

Europa sau Statele Unite îşi văd liniştiţi de viaţa lor şi a familiilor lor, creiend relaţii de bună vecinătate şi colaborare cu populaţiile autohtone din diverse ţări sau oraşe unde s-au stabili.

La fel sunt şi cei consideraţi ca devotaţi altor religii (cum ar fi creştinii sau mozaicii), care frecventează cu regularitate serviciile religioase şi respectă regulile religioase (prin ceeace mănâncă, cum se îmbracă sau cum se comportă) sunt consideraţi ca având concepţii ”moderate”. Acelaş lucru se poate spune şi despre musulmanii care respectă regulile religiei islamice şi cel puţin odată pe an se duc la Meca (respectând astfel unul din pilonii religiei islamice) şi ca atare pot fi consideraţi şi ei ca fiind moderaţi.

A treia categorie, îi include pe musulmanii născuţi şi crescuţi în spiritul religiei islamice, dar care au o gândire critică asupra acestei religii şi a modului ei de manifestare.

Cei din această categorie, sunt consideraţi ca fiind dizidenţii musulmani. Unii dintre aceştia au ajuns la o asemenea concepţie de criticare a filozofiei şi principiilor religiei islamice printr-o experienţă care i-a determinat să nu mai continue ca nişte supuşi credincioşi practicarea unei asemenea religi. Aceştia sunt dispuşi să poarte discuţii referitoare la viitorul filozofiei şi ideologiei islamice.

Majoritatea acestor credincioşi musulmani (dizidenţii), sunt nişte reformatori care consideră că religia islamică prin modul în care este practicată, trebuie schimbată şi cer o reanalizare şi chiar scimbarea unora dintre principiile învechite ale acestei religii

În ultimile decenii Islamismul a devenit o religie globală şi îşi manifestă în anumite locuri, prezenţa fizică şi în special cea teroristă, prin diverse acţiuni militare.

Numărul populaţiei musulmane, aşa cum am mai

amintit va creşte în următorii 20 de ani cu circa 35%, ajungând la peste 2 miliarde[29].

Notă: Conţinutul acestei lucrări nefiind în mod special axat pe un asemenea subiect sugerez celor interesaţi consultarea sit-ului din: Wikipedia care tratează pe larg acest subiect: http://ro.wikipedia.org/wiki/Jihad.

De asemeni merită reţinută ideia unora dintre cercetătorii diverselor aspecte ale Islamului care confirmă că această religie a divizat lumea musulmană în două mari sfere:

— Casa Islamului (în arabă: dar - al - Islam) şi

— Casa războiului (în arabă: dar- al - harb)

Casa Islamului, include naţiunile şi teritoriile care sunt sub controlul musulmanilor şi unde legea Sharia este cea mai înaltă autoritate.

Casa războiului, include naţiunile şi teritoriile care sunt sub controlul celor care nu admit Sharia. În consecinţă, sub interpretarea jihadistă a Islamului.

Din această divizare a avut loc de mii de ani şi continuă şi în prezent un conflict permanent între cele două case până ce - după opinia unor analişti, Casa războiului se va transforma şi ea în Casa Islamului.

Aprecierea acelor musulmani socotiţi drept ”specialişti” în domeniul Islamului, este aceea după care conflictul dintre cele două case, nu va înceta până ce întregul teritoriu nu va fi cucerit în numele lui Allah, stabilindu-se un singur Stat Islamic global recunoscut drept Califat.

3.1. Înţelegând terorismul

După cum descrie literatura specifică a acestui subiect, cei mai mulţi dintre musulmani nu sunt

29 Informație preluată din studiile efectuate de către The Pew Research Center, 2000-2013

fundamentaliştii[30] iar prin însăşi definiţia acestei concepţii se

dovedeşte şi mai mult diferenţa între milenara ideie a religiei islamice propovăduită de Mahomed şi cea actuală propovăduită de nişte lideri ce urmăresc mai mult propriile interese decât cele milenare ale Profetului Mohamed adresate populaţiei musulmane.

Dacă actualii conducători ai musulmanilor nu ar mistifica adevăratul sens al filozofiei islamice, ar înţelege că fundamentaliştii (pe care ei pretind că îi reprezintă - n.n.), nu au nimic cu cei ce susţin şi pun în practică terorismul. Este adevărat că în epoca contemporană lumea în general îi asimilează pe musulmani cu cei ce fac parte din grupările teroriste sau cu cei care acţionează în mod independent după ce s-au radicalizat.

Aşa după cum am mai arătat sunt foarte mulţi credincioşi ai acestei religii care

s-au născut şi au crescut în spiritul adevăratei credinţe islamice şi susţin în continuare vechea tradiţie şi obiceiurile practicate de filozofia islamică ce este descrisă în textele sacre ale lui Mahomed şi care nu numai că sunt împotriva ideologiei criminale folosită de terorişti, ci preferă să fugă de ea pentru a nu devenii ei însăşi victime

30 Fundamentalismul - (în concepția islamică) - Mișcare religioasă și politică cu scopul de a restabili adevărata comunitate islamică, prin întoarcerea la tradiția nealterată a islamului și neexcluzând nici războiul, nici atentatul criminal pentru atingerea scopului (Sursa:Definiția fundamentalismului (islamic) prezentată în Dicționarul român online prin situl: https://dexonline.ro/definitie/fundamentalism).

ale extremismului islamic impus prin acţiuni teroriste.

Victimile sau obiectivele atacurilor teroriste au o valoare foarte mică pentru grupările teroriste, dar au o reacţie deosebit de mare pe care teroriştii le urmăresc.

Ceeace poate ajuta într-o mai mare măsură la analiza şi înţelegerea modului de manifestare al fenomenului islamismului extremist desfăşurat prin acţiuni teroriste, este analiza comparativă a diferitelor acte teroriste pentru găsirea elementului sau elementele comune ale cauzelor acestora dintr-un punct de vedere socotit ca fiind cel al perspectivei lor istorice.

Cu toate că unii autori[31] susţin ideia după care cauza actelor criminale ale teroriştilor se bazează pe două aspect: unele sociale şi altele politice, trebuie reţinută şi opinia (Doamnei Profesoare Martha Crenshaw-de la Stanford University (SUA) o expertă de renume în domeniul cunoaşterii diverselor aspect ale terorismului), care afirmă:

- în analiza terorismului trebuie ţinut seama şi de alţi factori printre care *mediul în care se desfăşoară diferitele acte criminale* ale indivizilor independenţi sau al organizaţiilor teroriste precum şi
- diversele *aspecte psihologice* care încurajează sau din contra, inhibă indivizii simpatizanţi ai acţiunilor ISIS (de exemplu), la participarea actelor teroriste.

După opinia Doamnei Crenshaw, însăşi termenul de terorism a fost inventat pentru a descrie provocarea sistematică de a controla şi a menţine o stare de tensiune

---

31 Amy Zalman (Ph.D.) - prognosticeană în probleme de securitate globală. Fondatoarea
Institutului ”Strategic Narrative LLC”, de consultanță pe probleme de schimbări viitoare.
Profesor Adjunct la Universitatea Georgetown din Washington DC și membră a Consiliului de administrație al Consiliului pentru afaceri în curs de dezvoltare în domeniul securității.

şi de frică în marea masă a populaţiilor civile din diverse ţări precum şi ca o provocare adresată autorităţiilor din diverse ţări.

Un sens apropiat privind definiţia terorismului a fost creat printr-un studiu al Departamentului Apărării al Statelor Unite în care se afirmă:

"Terorismul este procesul folosirii calculate a violenţei ilegale sau a ameninţării cu violenţă ilegală pentru a încuraja teama, destinată să forţeze sau să intimideze guvernele sau societăţile în realizarea obiectivelor care sunt în general politice, religioase sau ideologice".[32]

Modul în care se petrec acţiunile teroriste şi ceeace este considerat drept terorism este un subiect pe cât de actual, pe atât de grav şi ca atare el trebuie să fie permanent în atenţia guvernelor tuturor ţărilor, în atenţia diferitelor instituţii şi organizaţii internaţionale care să-şi concentreze preocupările şi toate eforturile spre elementele destinate creerii - aşa cum am mai amintit, a unori reale coaliţii internaţionale capabile să reducă, sau dacă este posibil, să eradicheze asemenea acte criminale.

În înţelegerea şi analiza terorismul în adevăratul lui sens şi pentru a-i stabilii cadrul în care se desfăşoară, diversele acte teroriste, experţii consideră ca deosebit de importantă lămurirea în primul rând, a modalităţiilor în care se desfăşoară actele teroriste, din punctul de vedere conceptual.

Pe de-o-parte, după opinia experţilor, există diferenţe între unele aspecte (considerate de către terorişti) ca fiind *pre-condiţionate*, (adică bazate pe manifestarea unor fapte ce au avut loc la nivel national sau international, pentru o

---

32 Pentru informații suplimentare privind istoria terorismului, statele care susțin această politică, viirorul terorismului și alte aspect, sugerez consultarea sit-ului:
http://www.terrorism-research.com/

lungă perioadă de timp) şi unele referitoare la manifestarea unor acţiuni considerate ca *urgente*, (adică aplicarea unor procedee imediate pentru desfăşurarea unor acte teroriste de către persoane individuale sau grupuri ce au stat în aşteptarea deciziei primite de la conducători în vederea declanşării actului (sau actelor) teroriste.

Pe de altă parte trebuie cunoscuţi şi înţeleşi factorii care favorizează manifestarea unor asemenea acte teoriste şi care oferă, după opinia celor ce organizează astfel de acţiuni, motivarea campaniilor teroriste.

Unii dintre factorii esenţiali care au o infleunţă direct asupra modului de manifestare al actelor teroriste pot fi consideraţi cei care se referă la *modernizarea unor condiţii de viaţă* a populaţiilor dintr-o anumită ţară, gradul de dezvoltare urbanistică printre care se remarcă, de exemplu, dezvoltarea mijloacelor modern de transport (începând cu transportul feroviar, transportul aerian, apariţia şi extinderea metrourilor şi alte) şi care oferă nu numai oportunităţi pentru marea masa a populaţiei dintr-o anumită zonă (oraş sau ţară) dar şi multiple riscuri de vulnerabilitate din partea unor atacuri teroriste, care folosesc asemenea elemente ale modernizării vieţii oamenilor.

Nimeni nu poate contesta necesitatea imanentă a dezvoltării sociale şi a unor asemenea modernizări, dar în acelaş timp, pentru contracararea actelor criminale care folosesc aceste elemente, trebuie căutate şi create condiţiile optime de asigurare a securităţii folosirii acestor mijloace moderne de către populaţiile zonelor respective.

Din acest punct de vedere trebuie reţinut şi aspectul după care cele mai multe dintre actele teroriste au fost, sunt şi mai mult ca sigur că vor continua să se manifeste şi în viitor, în special în ţările în care guvernele locale, sau naţionale dovedesc *incapacitatea de prevenire* a unor asemenea acte teroriste. Ca un revers al acestei situaţii se

poate afirma că în ţările în care se manifestă o forţă intransigent din partea conducerii, o represiune militară complexă şi acţiunea rapidă a poliţiilor la nivel local sau naţional, actele teroriste sunt mult mai reduse ca număr, intensitate şi amploare sau chiar nu au loc .

Un alt aspect al manifestării terorismului sunt condiţiile provocate de existenţa unor *nemulţumiri în rândurile unor grupuri minoritare* de diferite etni care sunt discriminate de majoritatea populaţiilor; şi în aceste cazuri rolul hotărâtor îl au guvernele respective care din anumite considerente politice acceptă şi menţin o stare de tensiune şi divergenţă între majoritatea populaţiei şi minorităţiile existente. Chiar dacă oficial se afirmă că nu există asemenea tensiuni, realitatea confirmă existenţa unor multiple nemulţumiri social-economice, politice sau religioase ce au loc şi de care guvernele respective au cunoştiinţă, dar preferă să le lase să se petreacă, le neglijează sau le desconsideră existenţa şi potenţialul pericol pe care îl pot crea asemenea conflicte, şi de pe urma cărora îşi asigură unele avantaje[33] de natură politică sau strategică.

Conflictele interne încep uneori prin simple manifestări minore dar ajung să se transforme în manifestări majore şi chiar conflicte directe cu forţele militare .

Nemulţumirile minorităţilor opresate sunt susţinute

---

33 Chiar la reuniunea celor 55 membri ai Consiliului de Cooperare al ţărilor din Golf, (la care
Președintele Donald Trump și-a expus punctul de vedere privind necesitatea luptei împotriva
grupărilor teroriste), reprezentanții unor țări care susțin mișcările teoriste și le crează
toate condițiile de existență și de antrenamet al soldaților, folosindu-le drept pavăze
împotriva unor atacuri și conflicte cu unele dintre țările vecine.

în general de tinerii din lumea minoritară, educaţi, profesionişti şi cu experienţă politică, cu un grad ridicat de inteligenţă. Aceşti tineri îşi manifestă de cele mai multe ori nemulţumirile folosindu-se de mijloacele mass-mediei (acolo unde există asemenea mijloace ale minorităţilor), prin provocarea unor manifestaţii stradale sau chiar creerea unor organizaţii secrete ce se manifestă prin diverse acte teroriste.

Scopul unor asemenea manifestări este acela de a crea o opinie cât mai largă de influenţă la nivel naţional sau international. Cu cât asemenea acţiuni au o mai mare audienţă cu atât ele dau teroriştilor ideia unor amplificări, ca număr şi ca proporţii în speranţa obţinerii unor câştiguri privind anumite drepturi solicitate.

Pe de altă parte manifestarea unor asemenea acţiuni au ca efect provocarea unor mari disturbări în activităţiile curente la diverse nivele, împiedecând astfel desfăşurarea normală a vieţii cotidiene a marei majorităţi a populaţiei dintr-o anumită zone în care ei acţionează.

Actele de terorism sunt considerate de către conducătorii acestor acţiuni ca fiind deosebit de avantajoase, ele fiind alternative relativ ieftine şi simple iar repetarea potenţială este considerată ca o şansă cu un grad ridicat al eficienţei.

După opinia unora dintre experţii în domeniul terorismului (Doamna Creshaw)[34] în momentul în care se pune problema aşa numitei ”urgenţe” a unei acţiuni, conducătorii organizaţiilor teroriste care urmăresc pregătirea şi desfăşurarea lor devin nerăbdători pentru aplicarea unora dintre metodele folosite în aşa numitul

(de către organizatori - n.n.) timp ”legal”(?)[35] destinat unei operaţiuni precum şi a procedurile de popularizare a unor asemenea acte, prin asumarea responsabilităţii

34 Martha Crenshaw - The Causes of Terrorism, pg.379-399, lucrare citată în bibliografie.

35 Semnul de întrebare aparține autorului Alex Berca.

desfăşurării lor, în vederea obţinerii unui suport naţional sau internaţional.

În afara acestor elemente trebuie reţinut şi un alt aspect de natură *psihologică* după care terorismul violent nu constituie în totdeauna o reacţie imediată şi automată la condiţiile existente şi nici nu este o strategie pre-calculată, fapt pentru care experţii încă sânt în cautarea unor explicaţii referitoare la aceşti factori psihologici de motivare a actelor teroriste şi la influenţa lor asupra realităţilor existente.

Din acest punct de vedere, unii dintre experţi printre care se numără şi Profesorul Fred I. Greenstein[36] de la Princeton University(SUA), au ajuns la aceeaşi concluzie şi îşi dau seama că relaţiile existente între personalitatea fiecărui simpatizant al acţiunilor violente şi factorii politici ce se manifestă în diversele ţări sunt deosebit de complexe şi totodată încă necunoscute.

Sunt de asemenea unii specialişti teoreticieni[37] printre care se numără şi Dr. James F. Pastor, care analizând evoluţia terorismului mondial au ajuns la concluzia după care există o diferenţă între *terorism* şi *extremism.*

Dacă în unele ţări există legi care exprimă combaterea terorismului, nu se poate spune că există şi legi pentru combaterea extremismului.

---

36 Fred I. Greenstein - Personality and politics: problems of Evidence, Inference and
Conceptualization, pg.6-14, lucrare citată în bibliografie

37 Dr. James F. Pastor, Ph.D., J.D -expert înproblemele terrorismului, securității, protecția
publică și responsabilitatea poliției. Este Profesor Asociat la Calumet College of St. Joseph, și
instructor pentru problem de legislație international. Este Președintele Organizației privind
Legislația Securității, firmă de consultanță cu sediul la Chicago, (statul Illinois - SUA).

Extremismul, afirmă Dr. James F. Pastor, este un termen general. El este legat de o persoană care deţine opinii în afara normei generale, respectiv angajându-se sau susţinând acţiuni extreme. Este un termen foarte larg. În acelaş sens este şi *radicalismul* care este similar în sensul că este legat de o persoană care are viziuni extreme.

Terorismul, pe de altă parte, poate fi inclus în ideia extremismului; el reprezentând, în esenţă, folosirea forţei sau a violenţei sau ameninţarea cu violenţa pentru a provoca un scop politic, religios sau ideologic; cu alte cuvinte este conceput pentru a induce frică în masa largă a unei populaţii.

Eticheta care i se pune unei persoane după care este terorist are în mod evident o conotaţie negativă. Odată ce devi "terorist", eşti în general considerat a fi "un om rău". Prin urmare, unii (aşa cum a fost şi preşedintele Barack Obama) sânt reticenţi de a folosi acest termen - chiar şi după un atac evident.

Tocmai acesta a fost motivul pentru care unele dintre dezbaterile politice din ultimii ani a avut ca prim subiect : "Cum îi numim pe aceşti oameni care vor să ne omoare sau care au făcut zeci şi sute de victime ?"

Fără a considera că punctul de vedere al Domnului Dr. James F. Pastor, are mai mult o notă filozofică decât una practică legată de viaţa de zi cu zi a populaţiilor anumitor ţări care au suferit de pe urma unor atacuri teroriste, cred că lupta pentru combaterea terorismului, extremismului jihadist sau a radicalismului în condiţiile actuale şi în perspectiva manifestării lui la scară mondială şi în mari proporţii, trebuie să fie în atenţia tuturor ţărilor lumii şi în special a administraţiilor guvernamentale care au obligaţia de a proteja populaţiile care i-au ales.

Dacă vom ajunge să învingem şi să extirpăm acest cancer mondial, indiferent de cum vrem să-l numim, vom fi în ituaţia de a ne confrunta cu diversele noţiuni filozofice, juridice sau strategico-militare.

O situaţie similară se desfăşoară şi în privinţa modului de recrutare a noilor simpatizanţi ai organizaţiilor teroriste.

Din analiza modului de gândire a celor care se ocupă de recrutarea de noi soldaţi[38] pentru ISIS sau pentru alte organizaţii teroriste, rezultă că principala problemă pe care şi-o pun este ceea referitoare la tipul individual al fiecărui viitor soldat terorist.

Cel mai comun mod de investigare psihologică este acela de verificare a relaţiei dintre atitudine şi comportament ; această metodă se bazează pe un dialog privind planurile şi metodele preconizate de organizaţia teroristă în vederea atingerii obiectivele propuse.

În urma acestor dialoguri conducătorii grupurilorsau organizaţiilor teroriste îi descurajează sau chiar îi resping de la acceptare a potenţialilor luptători care dovedesc un fals entuziasm sau o notă periculoasă bazată pe motive personale sau pe o concepţie aventuristă.

Doamna Profesoară Martha Crenshaw, în lucrarea amintită, prezintă ca exemplu modul de gândire şi dialogul unuia dintre conducătorii Organizaţiei SR Combat din timpul Revoluţiei Socialiste din Rusia, Boris Savinkov

---

38 Atât conducătorii organizațiilor teroriste cât și membrii unor asemenea organizații, se
consideră ca fiind *soldați* și în plin război cu inamicii ”infideli”. Într-un interviu prezentat de
postul de televiziune Al Jazeera, Mohammad Sidique Khan (1974-2005), considerat ca unul
dintre cei ce au executat atacul terorist de la 7 iulie 2005 la trei stații ale metroul din Londra
(omorând 56 persoane și 700 rănite), afirma: ”Eu și alte mii ca mine consideră că guvernele
voastre, alese în mod democratic săvârșesc mereu atrocități împotriva poporului meu.
...Noi suntem în război și eu sunt soldat”.
(Sursa: https://en.wikipedia.org/wiki/Mohammad_Sidique_Khan)

(1879-1925)[39] . În cartea lui Savinkov, intitulată Memorii, acesta descrie un dialog cu un aspirant la organizaţia sa teroristă şi pe care îl descurajase să devină revoluţionar terorist deorece dovedea o concepţie aventuristă referitoare la terorism.

Savinkov spunea:

"... i-am explicat unuia (dintre potenţialii candidaţi - n.n.), că activitatea

teroristă nu înseamnă numai să arunce bombe; ... că este mult mai dificil

şi mai obositor decât îşi putea imagina; ...că un terorist este chemat să

trăiască o viaţă destul de plictisitoare timp de luni întregi, evitând

întâlnirea cu tovarăşii săi şi făcând cea mai dificilă şi neplăcută activitate

- munca de observare sistematică".

În general, după opinia unor autori care au studiat modul de viaţă şi gîndirea conducătorii organizaţiilor sau

---

39 Boris Savinkov - scriitor și revoluționar rus, unul dintre conducătorii unei organizații
revoluționare, recunoscută ca organizație teroristă. În lucrarea "Memorii", Savinkov
recunoaște și numește organizația sa "Brigata teroristă". În anii 1904/1905 a fost responsabil
pentru omorârea câtorva personalități de rang înalt dintre oficialitățile imperiale rusești.
După Revoluția din 1917, a devenit Ministru Adjunct de război în guvernul provizoriu. În 1920
a emigrat, iar în 1924 a fost ademenit să se întoarcă în Uniunea Sovietică, unde a fost arestat
şi unde a murit; nu se știe dacă a fost omorât sau s-a sinucis în închisoare.

grupurilor teroriste[40] a reieşit că aceşti conducători sânt mai în vârstă decât membrii pe care îi conduc, pentru a impune o autoritate.

Unii dintre cei ce sânt recrutaţi în vederea folosirii metodelor violente

socotesc că asemenea metode sunt deosebit de eficiente şi nu se mai gândesc la riscurile personale (sinuciderea - n.n.), la care se supun după efectuarea unuia sau a mai multor acte violente. O mulţime de lucrări referitoare la actele teroriştilor confirm că mulţi dintre ”soldaţii” ISIS, (de exemplu),nu acceptă altceva decât ceeace li se transmite prin politica de îndoctrinare şi ca atare se consideră ca nevinovaţi de alegerea unei asemnea vieţi cu riscul suprem la care se supun sau ajung nişte fanatici religioşi urmând principiile false care le sunt prezentate ca fiind înscrise în Koran.

Ceeace trebuie amintit este faptul după care oamenii au avut şi au şi în prezent şi alte posibilităţi de a-şi obţine anumite drepturi sau să lupte pentru obţinerea lor fără a face uz de metode violente şi de sacrificare a unor populaţii civile, omorând femei, bătrâni, copii sau invalizi.

Istoria a cunoscut şi alte forme de manifestare a celor nemulţumiţi şi oprimaţi conduse de oameni cu o înaltă educaţie şi cu o experienţă politică avansată care nu au făcut uz de violenţă ci au aplicat metode liniştite, calme şi care au avut efecte positive şi au convis prin filozofia nonviolenţei, conducerea unor ţări de necesitatea imanentă a unor schimbări în vederea eliminării oprimării existente. Desigur că asemenea soluţii nu au fost nici simple şi nici nu s-au petrecut peste noapte, dar s-au finalizat cu success.

Dintre aceste acţiuni amintim mişcarea condusă în

---

40 Charles A. Russell and Bowman H. Miller - Profile of a Terrorist, pg. 81-95, lucrare citată
în bibliografie.

India de Mahatma Gandhi (1869 - 1948)[41] sau de mişcarea pentru obţinerea Drepturilor Civile a populaţiei Afro-Americane condusă de Martin Luther King Jr. (1929 - 1968)[42] .

În timpurile moderne, metodele de acţiune nonviolente au dovedit că sunt un instrument puternic pentru protestul social şi schimbările sociale, politice şi economice cu caracter revoluţionare. Istoria a confirmat că există multe exemple de utilizare a unor astfel de manifestări non-violente.

James Luther Bevel (1936-2008)[43] ca şi César Chávez

---

41 Mahatma Gandhi - conducătorul mișcării pentru obținerea independenței Indiei de sub dominația Britanică și tot odată a mișcării de masă, fără nici un fel de acte de violență, manifestată împotriva deciziilor puterii de stat care erau total nelegale și erau împotriva interesului comun al populației indiene (pentru cei interesați de problema numită: nesupunerea civică sugerez consultare sit-ului: https://ro.wikipedia.org/wiki/Nesupunere_civic%C4%83).

42 Martin Luther King Jr. - preot Baptist și activist social pentru drepturile civile ale populației și împotriva segregației legale a populației Afro-Americane. Distins cu Premiul Nobel pentru Pace în 1964

43 James Luther Bevel - preot și conducător al Mișcării drepturilor civile. Director al organizației Acțiunii Direct și al Educației Nonviolente a Conferinței Conducătorilor Creștini din Sud (SCLC), a inițiat, strategizat, regizat și dezvoltat cele trei mari succese ale epocii SCLC: Cruciada Copiilor Birmingham din 1963, 1965 Mișcarea pentru drepturile de vot Selma și mișcarea de locuințe din Chicago din 1966.

(1927-1993)[44] au adoptat filozofia lui Gandhi în campaniile lor de a câştiga drepturi civile pentru afro-americani şi campaniile lui César Chávez de nonviolenţă din anii 1960 pentru a protesta faţă de tratamentul lucrătorilor agricoli din California.

Un alt exemplu a fost *Primăvara de la Praga* din 1968 din Cehoslovacia care şi-a propus răsturnarea guvernului comunist din Cehoslavacia (sub conducerea lui

Alexandru Dubcek (1921-1992). Aceasta a fost una dintre cele mai importante revoluţii în mare parte nonviolente din Europa 1989.

Ulterior a avut loc ” Revoluţia de catifea” - o mişcare cu caracter pacifist prin care partidul comunist din Cehoslovacia şi-a pierdut monopolul puterii şi Cehoslavacia a revenit la democraţie.

Mai recent, campaniile nonviolente ale lui Leymah Gbowee (n.1972)[45]

, şi ale femeilor din Liberia care au reuşit să obţină pace după un război civil de 14 ani,

---

44 César Chávez - activist social, organizatorul forței de muncă din agricultură, și-a dedicat viața îmbunătățirii tratamentului, salariilor și condițiilor de muncă pentru lucrătorii agricoli. A creat Asociația Națională a Muncitorilor Fermieri Americani în 1962.

45 Leymah Gwobee - activistă socială și o militantă pentru drepturile omului din Liberia. În 2011 i s-a decernat Premiul Nobel pentru Pace împreună cu Ellen Johnson Sirleaf (Liberia) și Tawakkul Karman (Yemen). a mobilizat și organizat femei din diferite grupuri etnice și religioase pentru a pune capât lungului război din Liberia și pentru a asigura participarea femeilor la alegeri. De atunci a continuat să lucreze pentru sporirea influenței femeilor în Africa de Vest în timpul războiului și după război.

Judith Hand (n.1940), o specialistă pe problem de biologie susţine prin diverse discursuri necesitatea extinderii cercetărilor împotriva războaielor şi obţinerea drepturilor oamenilor prin acţiuni nonviolente şi înlăturarea maşinii de război globale.

Mai mult ca sigur că cei care studiază sau vor studia în viitor diferitele aspect ale terorismului şi acţiunile lor violente comparativ cu cele nonviolente ce au avut, au loc, sau vor continua să aibă loc pe plan mondial, vor putea contribuii cu şi mai multe detalii referitoare la acest subiect.

3.2. Terorismul şi efectele lui

După cum afirmă întreaga mass-medie internaţională, terorismul se află astăzi în topul agendei de securitate naţională a celor mai multe ţări din întreaga lume.

O serie de ţări din întreaga lume se confruntă după opinia unor autori, cu perspectiva terorismului endemic; asemenea acte teoriste ca cele ce au avut loc în Statele Unite şi în multe ţări europene, în Egipt, în Filipine şi în alte colţuri ale lumii nu pot fi considerate ca evenimente unice ci oricând se pot repeta provocând multiple efectele dramatice.

Din păcate diversele efecte ale atacurilor teroriste constituie subiectul unor ample dezbateri între specialişti şi ne-specialişti (care din anumite considerente mai mult politice, contestă aceste efecte sau afirmă că ele sunt exgerate).

Fără nici o discuţie că făcând o analiză statistică a numărului deceselor şi al răniţilor ce au fost victimile unor acţiuni teoriste şi numărul deceselor de pe urma războaielor sau a unor conflicte etnice din unele regiuni din lume, este cu mult mai mare numărul victimilor din cauza războaielor.

În acelaş timp, mulţi autori afirmă că numărul deceselor provocate de acţiunile teroriste sau de aplicare a unora dintre sancţiunile impuse de susţinătorii legilor Sharia pot fi considerat ca fiind cele mai barbare mijloace folosite de către terorişti.

Diverse studii efectuate de specialişti în domeniul militar, eonomişti, psihologi, şi din alte domenii, confirmă că efectele terorismului nu se pot limita numai la numărul efectiv al victimele (morţi sau răniţi), ci ele includ diferite cheltuieli cu caracter economic al unor ţări victime, precum şi diverse efectele psihologice.

Aşa cum am mai amintit pe parcursul lucrării, actele teroriste împotriva populaţiilor civile sunt considerate de către terorişti ca cele mai uşoare şi ieftine metode, populaţiile civile, după opinia ziariştilor, fiind "*ţintele cele mai uşoare de atacat*" (în diverse locuri cum ar fi: restaurante, moluri, în diverse săli de spectacole, metrouri, în autobuze, stadioane, etc).

Efectele psihologice

Efectele psihologice au o influenţă deosebită asupra populaţiei unei întregi ţări, a unei persoane sau a unei famili[46]. Doctorul A. Bleich, confirmă ideia după care cu cât numărul atacurilor teroriste este mai mare şi cu atât sunt mai letale aceste atacuri, cu atât mai mulţi oameni sunt afectaţi psihologic de acestea.

Cu alte cuvinte aşa după cum afirmă şi Doamna Martha Crenshaw, în lucrarea,

Terrorism, Legitimacy and Power-: The Consequences of Political Violence[47]

---

46 Bleich, A., Gelkopf, M., & Solomon, Z. - Exposure to terrorism, stress-related mental
health symptoms, pg, 612 - 620, Lucrare citată în bibliografie

47 Martha Crenshaw - Terrorism, Legitimacy and Power:

se poate spune fără a greşi că diversele acte teroriste sunt forme de manifestare ale unor războaie de natură psihologică împotriva unor populaţii din diverse ţări.

După opinia lui Bruce Hoffman, autorul lucrării *Inside Terrorism*[48]asemenea acte sunt provocate pentru a crea o stare de frică în rîndurile populaţiilor din ţările vizate. Sinuciderea celui(celor) care declanşază atacul terorist devine un factor deosebit de eficient în terorizarea oamenilor deoarece proiectează ”o aură de fanatism”, ceea ce face ca ameninţarea atacurilor viitoare să pară deosebit de sigură. După opinia lui Hoffman, frica introdusă în rândurile populaţiilor, îmbracă pe de o parte un aspect raţional, şi unul iraţională.

Aspectul *raţional* constă în riscul că o asemenea ameninţare se poate repeta în orice moment, iar manifestarea *iraţională* este determinată de probabilitatea atribuită acelui eveniment potenţial.

Psihologii consideră că efectul psihologic al unui atac terorist nu afectează pe toată lumea în aceeaş măsură; ei consideră că există o legătură foarte importantă între educaţia unei persoane şi teama de a deveni o victimă a terorismului. Acest lucru confirmă ideia după care cu cât o persoană este mai educată, cu atât mai mică este probabilitatea ca această persoană să se teamă de un act de terorism.

Explicaţia lui Hoffman, are un sens relativ, întrucât am avut prilejul să discut în ultimile decade cu diverse persoane cu o înaltă educaţie şi calificare care şi-au exprimat teama şi au preferat să locuiască într-o zonă mai puţin periclitată de atacuri teroriste (chiar dacă aveau inconvenienţa unor distanţe destul de mari faţă de locul de lucru sau faţă de sursele de aprovizionare cu mâncare),

---

The Consequences of Political Violence
p.1, Lucrare citată în bibliografie
48 Bruce Hoffman - Inside Terrorism, pg. 131 și urm., Lucrare citată în bibliografie

decât să se mute în zone mai aglomerate unde riscul unor asemenea atacuri erau mult mai mari.

Un alt aspect al efectului psihologic al atacurilor teroriste se referă la diferenţa între persoanele adulte şi copii. În general, copiii rămân penru mult timp traumatizaţi de şocul unor asemenea atacuri şi acestea se regăsesc în timpul nopţilor, în visele lor; în cadrul categoriei persoanelor adulte, diferenţa este mai mare la femei decât la bărbaţi.

În general efectele psihologice se manifestă cu mai multă putere la persoanele adulte care au fost de faţă la un atac terorist, decât cele care au aflat despre un asemenea atac de la alte persoane sau chiar dacă au primit informaţiile respective prin diversele surse ale mass-mediei.

Cei care au fost martorii unor asemenea atacuri şi nu au avut de suferit de pe urma lor, rămân cu unele sechele ale faptelor petrecute, pentru o perioadă destul de lungă, nu îşi mai pot controla emoţiile, nu se mai pot concentra pentru unele activităţi profesionale sau casnice.

În ipoteza unor atacuri repetate, urmările se remarcă şi mai puternic prin frica care îi urmăreşte în orice loc, în orice moment sau orice impresie a unui risc de atac, ceea ce dovedeşte o puternică deteriorare a sensibilităţii psihologice sau chiar o extindere a fenomenului de stres.

Efectele economice

Aşa după cum am mai amintit, efectele economice se pot reflecta prin cheltuieli directe sau indirecte pe care le au de suportat unele ţări sau anumite zone sau unele sectoarr economice al economiei.

Cheltuielile directe se referă la pagubele provocate de un atac terorist care a dus la distrugeresa unui obiectiv economic important (o unitate cu profil economic, sistemul de transport în comun, sitemul de iluminare al unei zone

de locuinţe, al unui spital sau al unei întreprinderi manufacturiere, sau al sistemului de computere, de exemplu, pentru un aeroport).

Asemenea pagube se referă pe de o parte la sumele enorme destinate refacerii

obiectivelor distruse şi în special în cazul pierderilor de vieţi omeneşti. În ipoteza aceasta statul care a fost victima atacului terorist, trebuie să asigure cheltuielile destinate familiilor victimilor, (în cazul distrugerii unor obiective economice) şi rămânerii unui număr mare de oameni fără servicii. În asemenea cazuri, statul trebuie să asigure fondurile destinate ajutoarelor de şomaj. În ipoteza unui număr mare de victime rănite, trebuie asigurate cheltuielile medicale şi spitalizări.

Cheltuielile indirecte, după opinia unor economişti**,** provocate unei ţări sunt de proporţii mult mai mari şi mult mai variate şi tocmai din această cauză ele sunt şi mai greu de evaluat. Orice apreciere a dimensiunilor unor asemenea pierderi şi a cheltuielilor aferente se poate face numai prin comparaţie cu sumele din anii precedenţi sau cu cele estimate prin diverse prognoze.

Stabilirea scăderii PNB-ului în urma unui(unor) atac(uri) se poate stabilii prin comparţie cu evoluţia din anii precedenţi ai PNB , prin prognozele pentru un an sau mai mulţi şi care nu mai pot fi realizate.

Actele teroriste care au ca obiectiv anumite domenii de activitate economică (de mari proporţii - n.n.), pot determina o scădere drastică a stabilităţii economice

a ţării victimă ceeace se poate exprima prin scăderea producţiei, a productivităţii muncii, a lipsei anumitor produse de pe piaţa internă sau a celor destinate exporturilor.

De asemenea efectele se pot remarca şi prin diminuarea sau chiar lichidarea unor investiţii particulare naţionale sau internaţionale, ceeace ajunge să se reflecte

în sistemul financiar şi bugetar al ţării.

O situaţie similară se petrece şi în cazul unui act terorist ce afectează o anumită zonă turistică sau anumite obiective turistice, în special pentru o ţară în care această activitate este cheia activităţii economice a ţării respective.

Scăderea numărului de turişti şi a sumelor pe care aceştia le cheltuiesc pe perioada în care fac turism afectează în mod substanţial bugetul ţării respective

Efectele sociale

Efectele imediate ale unor atacuri teroriste devin imediat obiectul tuturor mijloacelor de informaţii ale mass-mediei naţioanale şi internaţionale. Aceste ştiri sunt pe de o parte de natură psihologică dar şi de natură socială.

Pe această cale se crează o admosferă de masă cu un profund caracter anti-musulman, chiar dacă cei mai mulţi dintre musulmanii ce trăiesc într-o anumită ţară sau într-o anumită regiune dintr-o ţară, sunt oameni liniştiţi şi crează relaţii paşnice, de prietenie şi colaborare cu populaţia din regiunea sau ţara respectivă.

După un atac terorist (indiferent de proporţia lui - n.n.), nu este uşor să convingi majoritatea populaţiei că există o mare deosebire între unii musulmani şi cei ce fac parte din grupările sau organizaţiilor extremist jihadiste.

O asemnea situaţie devine şi mai dificilă când cei ce provoacă anumite atacuri sunt copiii sau chiar nepoţii musulmanilor care sunt de zeci de ani în ţara respectivă şi îşi duc o viaţă liniştită şi utilă pentru ţara respectivă.

Exemple de acest gen au fost numeroase în ultimii ani şi mai recent chiar în atacul terorist din Manchester (Marea Britanie), când cel ce aprovocat atacul terorist dela Arena, era fiul unui refugiat din Libia ajuns în Anglia cu cel puţin o decadă în urmă şi îşi căpătase cetăţenia britanică.

Sentimentul care cunoaşte o creştere substanţială şi deosebit de rapidă în aceste condiţii se referă la apecte ale

”Islamofobiei” (şi oricât de justificate şi cu un eventual suport al majorităţii populaţiei ar fi fost solicitările de combatere oficială a unor discriminări sau a unor nemulţumiri de natură economică înainte de atacul terorist - n.n.), devine o reacţie inversă, nu de compasiune sau suport ci de ură şi înverşunare care nu mai ţine seama de limitele sau diferenţele între musulmanii ce s-au adaptat vieţii sociale din ţara gazdă şi cei ce au declanşat atacul şi sunt consideraţi că au ajuns în mod clandestin sau sânt copiii (celor mai în vârstă, şi care au un statut juridic firesc) care din anumite considerente şi influenţe, s-au radicalizat.

Aceste situaţii le-am discutat mai pe larg în capitolele sau sub capitolele specifice din lucrare.

4. Presupusul Stat Islamic - între mit, propagandă şi realitate

O analiză recentă prezentată de către diferite surse ale mass-mediei, afirmă că Statul Islamic (alternativ: Statul Islamic din Irak şi Levant sau Statul Islamic din Irak şi Siria, au următoarele abrevieri: SI, ISIL şi ISIS), este de fapt o grupare sunită insurgentă afiliată la al-Qaeda şi care

este deosebit de activă în Irak şi Siria.

Dela al-Qaida şi până la Statul islamic s-au scimbat câteva generaţii de luptători, de conducători şi de strategii.

Mijloacele mass-mediei din întreaga lume confirmă următoarele etape:

Etapa I-a ce a acţionat în perioada **1988-1991**. Această perioadă a fost cea în care unele dintre forţele naţionale arabe desfăşurau lupte cu Uniunea Sovietică în Afganistan.

În această perioadă Osama Bin Laden avea discuţii contradictorii cu mentorul său Abdullah Azzam referitoar la viitorul acţiunilor lor după încheierea războiului. Osama Bin Laden concepuse un plan de instituire a Califatului Islamic care cuprindea întreaga lume musulmană. Ne vrând să aibă un competitor şi o personalitate peste el, l-a omorât pe Azzam şi a preluat sub conducerea lui pe toţi luptătorii străini care se raliaseră cu al-Qaeda.

Etapa II-a ce a acţionat în perioada **1991-1996.** Osama Bin Laden a organizat operaţiuni militare în Khartoum, Sudan, Aden, Yemen. Organizaţia teroristă Taliban i-a sugerat organizarea centrului de control a tuturor operaţiunilor militare în Kabul.

După stabilirea în Kabul, Bin Laden a început să recruteze criminali de carieră care să provoace grave diversiuni şi crime în ţările occidentale.

Aici s-au stabilit şi planurile criminale de la 11 Septembrie 2001 împotriva Statelor Unite.

Alte planuri ce urmau să fie puse în aplicare cuprindeau:

— distrugerea a 12 avioane deasupra Oceanului Pacific,

— omorărea Popului,

— atacarea cu ajutorul unui avion a Sediului Central

al CIA

Etapa a III-a ce a avut loc în perioada **1997-2003.** În această perioadă al-Qaida a atacat ambasadele americane din Kenia şi Tanzania, iar Osama Bin Laden a declarat official războiul împotriva Statelor Unite şi a altor ţări occidentale.

Statele Unite au acţionat şi l-au omorăt pe Osama Bin Laden; eveniment anunţat de către Preşedintele Barack Obama la 1 Mai 2011

Etapa a IV-a dîn perioada **2003-2011.** al-Qaeda a condus atacuri criminale împotriva unor populaţii civile în Madrid, Londra, Moscova şi Mumbai.

În această etapă a fost creată organizaţia numită ulterior *Statul Isklamic*

Etapa a V-a a avut loc în perioada **2011-2016.** Grupuri ale celor loiali organizaţiei ISIS au fondat Califatul Islamic sub conducerea lui Abu Bakr al-Baghdadi.

Acest simulacru de ”stat” (proclamat califat) islamic nerecunoscut de nici o altă ţară din lume, şi-a creat capitala la Ar-Raqqah (Siria). Acest pretins stat constă din câteva oraşe şi mai multe sate ocupate cu brutalitate de un număr mare de forţe militare. În câmpul de luptă, ISIS este destul de competent fiind condus de cadre militare, foşti generali din fosta armată irakiană şi comandanţi veterani din al-Qaeda cu o bună pregătire militară şi experienţă de luptă.

Militarii suniţi provin din fostele Gărzi Republicane al lui Saddam Husein. Fostul stat Irakian avea o minoritate conducătoare (Sunnită) care beneficia de o mulţime de privilegii acordate de regimul lui Saddam şi restul format dintr-o majoritate Shiită (care era total dispreţuită - n.n.). Marile acte de genocid comise de Administraţia lui

Saddam erau îndreptate împotriva Shiiţilor din Sudul şi din Nordul Irakului.

Administraţia civilă a organizaţiei ISIS părea pentru foarte mulţi analişti ca fiind destul de primitivă fiind formată din personal controlat într-un mod draconic prin legile impuse cu o puternică manifestare absolut barbară bazată pe cele mai severe şi feroce pedepse.

După opinia lui Kirk Sowell,[49] ISIS funcţionează pe principiile unei combinaţii între mafie, insurgenţi şi teroriști.

Din 2010, pretinsul Stat Islamic, este condus de **Abu Bakr al-Bagdadi** (de origine irakiană, în vârstă de 44 ani), El s-a auto-proclamat şi susţinut de către adepţii săi, drept *Califul Ibrahim*[50].

---

49 Kirk Sowell - expert cu pregătire juridică și specializat pe problemele politice și ale
riscurilor din Orientului Mijlociu.

50 Abu Bakr al-Bagdadi, a crescut într-o familie religioasă în Samarra ; a studiat istoria Islamului
și a obținut titlul de doctor de la Universitatea din Bagdad în ultimii ani ai lui 1990. Baghdadi
a deținut o poziție religioasă în comunitatea Sunni când SUA a invadat în 2003, Irakul. După
invazia americană el a intrat în armata irakiană, dar a fost luat prizonier de către americani
(după opinia unora a fost luat prozonier în 2004, iar alții susțin că era în 2006 când a ajuns la
Camp Bucca . Nici data când fost eliberat nu este precisă; unii susțin că era la sfârșitul
anului 2004, alții vorbesc despre anul 2006 iar alții susțin că era în 2009. În 2010 a devenit
conducător al ISL schimbându-i în 2013, numele în ISIS. În 2014, Statul Islamic a renunțat la
inițialelel de IS sau IL, întrucât a considerat că nu mai este un stat oarecare ci un Califat.

Cei mai mulţi dintre reprezentanţii diferitelor mijloace ale mass-mediei continuă să vorbească despre ISIS, în timp ce Preşedintele Barack Obama se referea întotdeauna la ISIL[51].

În aprilie 2013, Abu Bakr al-Bagdadi anunţa că Statul Islamic este prezent în Irak. (sub forma - organizaţiei Al-Qaeda din Irak) şi Frontul al-Nusra (grupare jihadistă activă în Siria). Acestea au fuzionat pentru a forma Statul Islamic în Irak şi Levant.

Ulterior, după opinia unor cercetători care au studiat evoluţia acestor organizaţii teroriste, Frontul al-Nusra a refuzat să adere la noua entitate şi cele două grupări au acţionat separat, iar din ianuarie 2014 se află într-un permanent conflict armat şi concurenţă.

Aşa după cum am mai amintit, Statul Islamic, sau mai bine zis Califatul sub conducerea lui Abu Bakr al-Baghdadi,

---

51 Liz Peek - Obama’s Use of ISIL, Not ISIS, Tells Another Story, În: The Fiscal Times,
Emisiunea TV: Fox News, din 24 August, 2014

are o structură bine organizată din punct de vedere administrativ.

Califul Baghdadi şi-a ales doi adjuncţi:

Are un cabinet format din miniştri şi consilieri pe diverse probleme printre care:

— finanţe
— probleme militare
— legislaţie
— securitate naţională
— inteligenţă
— propagandă

După opinia lui Charles Lister, cercetător la Brookings Doha Centre[52], se estimează că organizaţia, ISII, are circa. 5-6.000 de combatanţi (în Irak) şi circa.

6-7.000 de combatanţi ISIS (în Siria); personal cred că aceste cifre sunt în prezent cu mult depăşite; poate asemenea cifre au fost valabile cu 4-5 ani sau chiar mai mult timp în urmă, dar nu în prezent; ISIS are cu mult peste 40.000 de luptători care desfăşoară diverse activităţi printre care extorcarea de fonduri, furturi de copii şi adulţi, vînzarea de petrol nerafinat din sondele capturate în Siria, vânzarea unor obiecte de artă antice, impunerea preţului de 18 dolari pentru litrul de benzină, vânzarea de droguri pentru asigurarea fondurilor destinate cumpărării de armament şi altele.

Ceea ce este deosebit de important este enorma

---

52 Creat în 2008, Brookings Doha Center (BDC) este o ramură a Centrului de cercetări Brookings Institution cu sediul în Washington, D.C. Brookings Doha Center este un centru ce pregătește studii de foarte mare calitate, BDC are o notă de independență în domeniul cercetării și a analizei politice pe problemele din Orientul Mijlociu și Africa de Nord. The Brookings Doha Center International este condus de către H.E. Sheikh Hamad bin Jassim bin Jabr Al-Thani, fost prim ministru și minister de externe al Statului Qatar.

diferenţă între mitul referitor la Statul islamic, politica propagandistică pe care o duce acest pretins dar ne-recunoscut stat şi realitatea pe care nu o ştiu decât cei direct interesaţi de evoluţia şi manifestarea unei asemenea organizaţii şi cei ce suferă de pe urma existenţei şi manifestărilor ei.

Chiar şi numai câteva exemple referitoare la evenimentele care au dus la existenţa şi manifestarea aşa numitului Stat al Islamului ar putea ajuta la înţelegerea acestui balon de săpun dar cu tot felul de manifestări atroce.

Iată unele dintre aceste evenimente:

••La 15 iunie 2014, SIIL controla nordul Irakului şi se afla la 100 de km de Bagdad, după ce anterior ocupaseră oraşe ca Mosul, Raqqa, Deir al Zawr, Ramadi sau Fallujah.

În acelaş timp, SUA pregătea o nouă intervenţie militară în Irak ca urmare a escaladării evenimentelor.

••La 16 iunie 2014, ultimul oraş căzut în mâinile SIIL era Tal Afar.

••Pe 29 iunie, SIIL a anunţat restabilirea Califatului islamic, primul după abolirea, în 1922, a celui rezultat prin creerea Imperiul Otoman.

••În iulie 2014, creştinii irakieni au început să părăsească în masă oraşul Mosul, după ce în ultima perioad militanţii SIIL i-au ameninţat că îi vor omoră dacă nu se convertesc la Islam sau dacă nu plătesc o taxă de protecţie.

••Tot în iulie 2014, Al-Qaeda s-a dezis de SIIL, spunând că noul Stat islamic din Irak încalcă legile sharia şi duce o politică deviantă.

••Pe 24 iulie 2014, SIIL a emis un decret prin care impune mutilarea organelor genitale, la femeile cu vârste cuprinse între 11 şi 46 de ani.

••În august 2014, un britanic fanatic - militant jihadist SIIL a executat prin decapitare pe James Foley, un

jurnalist american.[Anteriror, SUA au trimis trupe speciale în Siria pentru a-l salva pe Foley, dar misiunea acestora a eşuat].

••La sfârşitul lunii august 2014, SIIL a fuzionat oraşele Bukamal (Siria) şi Al-Qaim (Irak) cu satele învecinate, într-o nouă formaţie numită „Walaya”[53] pe care au denumit-o provincia Al-Furat (Eufrat) pentru a anula efectele Acordului

Sykes-Picot care a împărţit Orientul Mijlociu după Primul Război Mondial.

••La 16 septembrie 2014, militanţi SIIL au început Asediul oraşului Kobani.

••La 2 octombrie 2014, SIIL a reuşit să cucerească 350 de localităţi din regiunea Kobani. Militarii turci din apropiere nu au intervenit în acest conflict.

••La 12 octombrie 2014, militanţi SIIL au ajuns la porţile Bagdadului şi controlau 50% din teritoriul oraşului Kobani.

••La 2 Februarie 2015 ISIS au dat foc unui pilot din Iordania după ce l-au închis într-o cuşcă şi au aruncat cu gaz pe el.

De asemeni există nenumărate documente care atestă cruzimea acţiunilor ISIS printre care pot fi enumerate următoarele:

— Împachetarea unor explozive în ghiozdanul unui elev

fără ca acesta să ştie şi detonarea explozivului cînd elevul a ajuns

la celebrarea unei căsătorii în familia sa.

— Punerea unor explozive în cauciucurile unei biciclete a unui copil

care au explodat când copilul a ajuns cu bicicleta la o piaţă unde îl

trimisese mama lui să facă unele mici cumpărături.

---

53 Walaya - Vezi Mic dicționar tematic pentru explicarea sensului acestui cuvânt

— Împuşcarea unui copil de şapte luni în faţa mamei lui după ce i se

spusese acesteia să colaboreze cu ISIS.

— Violarea unei fete de 12 ani şi apoi obligarea ei de a se sinucite

folosind o centură cu exploziv.

— Punerea unor explozive într-o clădire unde erau adunaţi copii cu

diverse handicapuri.

— Omorărea oamenilor dintr-un sat întreg pentru motivuxl că nu

vroiau să se supună legilor (Sharia) impuse de ISIS[54].

Statul Islam a atras zeci de mii de persoane din diverse colţuri ale lumii printr-o propagandă care în ultimii doi ani a ajuns ca un adevărat fluviu de informaţii şi prin care se promitea o viaţă ca în paradis într-o ţară musulmană creată în teritoriul Siriei şi Irakului, numită Califat!.

În realitate militanţii acestei organizaţii pretins ”stat”, au creat una dintre cele mai brutale forme social-politice şi pe care o practică împotriva unor minorităţi de

creştini, evrei sau Yazidi[55] şi şhiiţi musulmani, în diversele ţări şi oraşe unde au pătruns aceşti jihadişti.

---

54 Jay Sekulow - Rise of ISIS, lucrare indicată în bibliografie, pg.16,17

55 vezi Micul dicționar tematic referitor la Yazidi

Foto Reuters, 2015

4. 1. Propaganda islamică şi realitatea

ISIS şi-a creat în scurt timp pe lângă o forţă armată dispusă să se sacrifice în vederea creerii califatelor şi implementarea ideologiei islamiste, o puternică armă cu manifestare pe plan internaţional.

Diverse mijloace ale mass-mediei: presă, radio şi unele emisiuni de TV au devenit instrumente de luptă ale propagandei ISIS al cărui scop este informarea şi propaganda islamică.

Conducătorii ISIS, consideră presa şi steagul negru al statului Islamic, ca fiind cele mai puternice arme.

Cei recrutaţi să servească mass-media sunt consideraţi ca fiind mult mai importanţi decât soldaţii mercenari ISIS.

Salariile acestora sunt cu mult mai mari decât a soldaţilor, au la dispoziţie maşini şi alte diferite avantaje. Ei sunt încurajaţi să prezinte chiar cu exgerări succesele ISIS şi tot odată să găsească cele mai rapide şi eficiente metode de recrutare de noi simpatizanţi ai acţiunilor ISIS.

După metode similare celor folosite de către sistemul fascist în timpul hitlerismului sau al comunismului, în Uniunea Sovietică şi în celelalte ţări care se găseau sub control sovietic, întreaga presă şi mass media sunt strict controlate şi au menirea de a crea cea mai bună impresie despre activitatea ISIS şi a califatelor pe care şi le propune a le instaura în teritoriile deja ocupate sau în cele care vor ajunge să fie sub controlul ISIS şi a celorlalte ramuri ale acestei organizaţii.

După informaţii pe care le posedă sitemul de informaţii al Statelor Unite, conducătorul întregii propagande islamiste a fost Abu Muhammas al-Adnani

(1977-2016), care a fost şi purtătorul de cuvânt al Califatului din Siria.

În acelaş timp acest ”maestru” al propagandei şi-a recrutat specialişti în diverse domenii ale mijloacelor de propagandă (unii dintre foştii sprijinitori ai al-Qaidei sau tineri recrutaţi care sunt buni cunoscători ai sistemelor mass-mediei şi ai propagandei, educaţi în diverse ţări, în acest domeniu).

Tuturor celor cheamaţi să se alăture ca luptători ai ISIS se afirmă că li se vor da:

case gratuite,

— asistenţă medicală gratuită,

— educaţia religioasă,

— un serviciu de mâncare ce îi însoţeşte pe luptători

ori unde se deplasează,

— salarii mari fără taxe şi impozite,

— militanţii islamişti se auto consideră şi sunt considraţi de către ceilalţi militanţi ca fiind eliberatori.

Realitatea este alta:

ISIS îşi continuă preocuparea de a restaura cea mai veche şi pretins ”pură” formă a islamismului care se practica sub Profetul Mahomed de către credincioşii acestuia în secolul al 7-lea.

Aşa fiind în oraşe ca Raqqa, (capitala califatului Islamic din Nordul Siriei), în Mosul şi în diferitele zone din Irak, ”poliţia morală”, numită *Hisbah*, patrulează pe străzi, controlează prăvăliile şi ordonă să fie închise în timpul destinat rugăciunilor, bărbaţii trebuie în mod obligatoriu să poarte bărbi şi femeile să fie îmbrăcate în burkă.

La punctele de control Hisbah controlează telefoanele mobile pentru a vedea dacă nu conţin texte sub formă de mesage şi verifică taxiurile să vadă dacă şoferii ascultă sau nu staţia de radio a ISIS.

Unii dintre cetăţeni au primit carnete care dovedesc că sunt adepţii ISIS.

Persoanele care nu sunt de religie islamică şi care fumează, ascultă muzică, îşi dau pe păr cu briliantină, sunt aspru pedepsiţi prin bătăi, li se amputează o mînă sau un picior, sau sunt executaţi prin decapitare în public.

Foto Reuters, 2015

Foto Reuters, 2015

Minorităţilor de religie creştină sau mozaică li se oferă o şansă de supravieţuire dacă se convertesc la religia islamică, altfel, sânt omorâţi.

Execuţiile în proporţii de masă au loc zilnic pe străzi, în parcuri sau unde se poate aduna o masă mai mare de oameni ca spectatori.

În rândurile specialiştilor politologi, a avocaţiilor şi a altor specialişti se poartă discuţii asupra acestor crime în masă care au loc în diverse colţuri ale globului analizîndu-se dacă asemenea fapte se pot considera drept *genociduri*.

Preşedintele Obama şi unii dintre purtătorii de cuvânt ai Administraţiei de la Washington, au evitat să

utilizeze acest cuvânt care descrie crimele în masă şi care vizează în mod special minorităţile etnice ale diferitelor religii şi în mod special, *Creştinii*.

Reţinerea de a folosi acest termen a fost şi în atenţia fostului preşedinte ale Statelor Unite, Bill Clinton, atunci când se referea la acţiunile criminale ce aveau loc cu ani de zile în urmă în Ruanda.

Evitarea folosirii termenului de genocid precum şi multiplele divergenţe de idei nu fac decât să dovedească modul de erodare a concepţiei privind libertatea religioasă.

Împotriva unei asemenea concepţii s-au ridicat un număr mare de membrii ai *Asociaţiei privind Genocidul* şi care au semnat o moţiune cerând Congresului american denunţarea actelor de genocid comise de Statul Islamic prin care erau omorâţi caldeeni, asirieni, grecii ortodocşi, Yazidis, Shia musulmani şi Sunni Kurzi, căutând să omoare femeile gravide şi copiii nou născuţi pentru a opri creşterea viitoare a noilor generaţii (în mod special al Yazidişilor - n.n.).

O altă formă de înfricoşare a populaţiilor din

diversele regiuni controlate de Statul Islamic a fost publicată şi difuzată printr-un pamflet distribuit în Alep[56] şi care prezintă lista pedepselor aplicate de Statul Islamic celor care nu respectă *legia Şharia*:

Pentru bărbaţi:
- consumul de alcool : 80 de bătăi cu nuiele
- calomnia : 80 de bătăi cu nuiele
- spionajul în favoarea ”infidelilor” : pedeapsa cu moartea
- renunţarea la religia islamică: pedeapsa cu moartea
- furtul şi crima: moartea prin răstignire

Pentru femei:
- ne îmbrăcarea cu burkă, sau
- aflarea despre un acte de adulter: sunt condamnate cu omorârea
prin lovirea cu pietre
-traversarea unei străzi pentru a vorbi cu o altă femeie este considerat ca un
Hud[57] şi este pedepsit prin arestarea femeii şi aplicarea unei bătâi, de către
o altă femeie care deţine funcţia de poliţistă membră a brigăzii de control;
în societatea controlată de ISIS femeile sunt subordonate şi ţinute sub un
permanent control, opresiune şi brutaliate specifică

---

56 Alep - cel mai mare oraș din Siria funcționând drept capitala unei administrații cu o
populație de circa 2,132,000 (după datele recensământului din 2004). Pentru multe
sute de ani, Alep a fost unul dintre cele mai mari orașe în timpul Imperiului Otoman
după Constantinopol and Cairo.
57 vezi Micul dicționar tematic pentru explicarea termenului Hud

secolului 17 sau 18;

ele - aşa cum am mai afirmat, sunt considerate şi tratate ca nişte sclave.

Cu toate că mulţi autori compară politica dusă de ISIS faţă de femei cu politica unor ţări cum ar fi Arabia Saudită sau Afganistanul, realiatea este cu totul alta.

În ţările luate drept comparaţie cu ISIS, femeile au un grad mult mai mare de libertate.

Femeile sub dominaţia ISIS sunt menţinute la un nivel de educaţie deosebit de scăzut şi sunt considerate ca necesare numai pentru procreerea unor copii (în special pentru băieţi) pentru a devenii luptători ISIS.

Diversele afirmaţii ale conducătorilor ISIS se referă şi la *obligaţia femeilor de a ajuta la desfăşurarea obligaţiilor bărbaţilor în privinţa jihadului.*

Orice ne respectare a acestei obligaţii este considerată ca o adevărată ofensă adusă Califatului şi este considerată ca fiind Hud.

Femeilor li se oferă dreptul de a devenii membre a unor brigăzi de control; pentru obţinerea unui asemenea drept, femeile trebuie în mod obligatoriu să aibă vârsta între 18 şi 25 de ani şi trebuie să nu fi avut nici un fel de relaţii sexuale cu un bărbat. Ele sunt plătite cu circa $75 lunar şi au autorizaţia din partea conducerii brigăzii din care fac parte de a purta o armă AK-47 (armă cu un calibru de 7.62x39 mm şi cu un încărcător M43).

Sunt multe cazuri în care ISIS îşi foloseşte mijloacele de propagandă şi influenţă bazate pe forţă pentru a convinge unele femei în special pe cele necăsătorite că ar avea obligaţia de a avea relaţii sexuale şi copii cu luptătorii jihadişti.

Nu sună o asemenea propagandă similară cu cea impusă de propaganda fascistă care sugera tinerelor femei germane de a avea relaţii sexuale numai cu tinerii arieni?.

ISIS a lansat chiar o expresie: ”sex Jihad” sau ”Jihad - al-Nikah” care se referă la participarea voluntară a

femeilor la acţiunile jihadului islamic şi îşi oferă corpul şi copiii sistemului islamic jihadist participând astfel la ”războiul sfânt”.[58]

Ceea ce pare un fapt banal dar care are urmări foarte grave este modul în care sunt educaţi copiii în concepţia jihadistă.

Îndoctrinarea copiilor foloseşte acelaş model ca cel practicat de fascism prin organizaţiile ”Hitler Youth” sau ale lui Saddam Hussein cunoscute sub numele de ”Saddam Cubs”; prin aceste metode se urmăreşte cultivarea violenţei copiilor soldaţi şi folosirea armelor de către copii.

Copiii pregătiţi de la cele mai fragede vârste de a folosi arme, grenade sau chiar cuţite, devin generaţiile următoare de criminali.

După informaţii prezentate de presa internaţională, în luna august 2014, la numai două zile după Abu Bakr al-Baghdadi a anunţat oficial stabilirea noului Califat ca fiind *Statul islamic,* Biroul Înaltului Comisar pentru Drepturile Omului din cadrul Naţiunilor Unite (OHCHR) anunţa printr-un Raport care era noua politică a Statului Islamic şi rolul său devastator pentru viaţa copiilor.

Concluzia Raportului era aceea după care politica de ”spălare a creerelor” tinerei generaţii şi îndoctrinarea criminală a tineretului constituie acte criminale împotriva căreia trebuie luptat printr-o unire a tuturor ţărilor lumii.

În oraşele, satele şi fermele pe care ISIS le-au ocupat şi le controlează, şi unde veniseră peste 30.000 de străini, din diferite colţuri îndepărtate ale lumii, (cum ar fi de

---

58 Agence France - Press- ”Sex Jihad Raging in Siria, Claims Minister,” Telegraph. Publicad la 20 septembrie 2013 în sit-ul: http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/middleeast/syria/10322578/Sex-Jihad-raging-in-Syria-claims-minister.html

exemplu, din Australia - n.n.), sălbăticia luptătorilor ISIS se manifestă prin diverse acte ce sunt considerate mai mult decât barbare.

Unele imagini difuzate în luna februarie 2015, prin diverse surse ale mass-mediei Statului Islamic şi a mediei internaţionale, au prezentat decapitarea a 21 de egiptieni creştini pe o plajă din apropierea oraşului Sirt .

Sursa foto: NBC (SUA)

Asemenea acte barbare se adaugă celor practicate de către militanţii talibanezi.

Numai un singur exemplu poate fi considerat ca fiind deajuns pentru a înţelege gradul de bestialitate al acestor criminali.

Într-unul din satele din apropierea oraşului Kabul, militanţii talibanezi au prins

pe un pretins ”infidel”, i-au scos ochii şi apoi i-au ciopărţit pieptul lăsându-i inima descoperită.

Actele barbare comise în Afganistan, de către membrii unor grupări teroriste ale Talibanului, execuţiile în public şi tot felul de acte violente, nu sunt fapte noi; ele fac parte dintr-un întreg sistem comun pentru această organizaţie criminală, care îşi impune puterea prin forţă armată încă din 1990, când au ucis zeci de mii de oameni.

Crimele înfăptuite socotite ca acte împotriva

umanităţii, sunt acte împotriva Afganistanului şi a poporuluii noastru - a afirmat actualul Preşedinte al Afganistanului - Ashraf Ghani (n.1949)[59].

Afirmaţia actualului preşedinte al Afganistanului dovedeşte mult spirit patriotic şi umanitar dar numai prin simple afirmaţii şi fără acţiuni concrete cu caracter militar şi tot odată solicitarea suportului militar din partea Statelor Unite şi a aliaţilor este destul de greu de sperat că o asemenea afirmaţie ar putea influenţa sau să oprească asemenea acte criminale.

În luna mai 2016, în urma unei acţiuni militare a Statelor Unite în care s-au folosit dronuri, a fost omorât unul dintre conducătorii talibanului - Akhtar Mahammad Mansour (1963-2016). Ca răspuns la acest act, militanţii talibanezi au deturnat cinci autobuze, scoţându-i pe pasageri din autobuze şi împuşcându-i considerând că sunt soldaţi ai armatei afgane sau poliţişti.

Unii dintre analiştii politici, care urmăresc evenimentele din Afganistan, consideră că acţiunea militară aeriană condusă de SUA, a fost o mare greşeală a preşedintelui Obama provocând escaladarea forţelor talibaneze, împotriva populaţiei afgane.

Unele acţiuni ale guvernului afganistan au un caracter nesemnificativ şi foarte mulţi analişti politici îşi pun întrebări cum ar fi:

— Ce măsuri cu o notă mai hotărâtă şi mai agresivă din partea guvernului afgan împotriva grupurilor talibaneze, au fost sau vor fi luate?

---

59 Ashraf Ghani - a fost ales Președinte al Afganistanului la 21 Septembrie 2014. De profesie
anthropologist, A lucrat ca Ministru de Finanțe în perioada 2002-2004 și consilier al
Universității din Kabul. A creat Institutul pentru Eficiența Statală în 2005, care are drept scop
îmbunătățirea activității statului în servirea cetățenilor proprii.

— Cât timp mai poate îndura poporul afgan teroroarea criminală?

Opinia unor profesori de la Universitatea din Kabul, este aceea după care:

”…s-ar putea să fie nevoie de mai multe decade până când

Afganistanul va putea să fie considerat ca o ţară normală,

cu un grad ridicat al principiilor democratice şi al respectului

faţă de propria populaţie”.

Actele criminale ale Statului Islamic se manifestă în mod continuu în Afganistan, cu toate că Statele Unite din 2001 şi până în prezent au investit peste 100 miliarde dolari în sprijinul:

— formării unei armate afgane,

— creerea unor forţe poliţieneşti care să protejeze populaţia,

— creerea unui sistem juridic bazat pe principii democratice şi

— creerea unor şcoli, în care educaţia să devină un element prioritar şi nu crima cum sunt educaţi copiii în şcolile Statului islamic.

De la 11 septembrie 2001 când a avut loc atentatul criminal teorist împotriva populaţiei civile americane, populaţia americană a plătit prin taxe circa 68 miliarde dolari drept suport acordat armatei şi poliţiei afgane. În plus au fost acordate 45 miliarde dolari destinate ajutorului umanitar (Sursa: Raport al Inspectorului general privind reconstrucţia Afganistanului).

Din păcate aceşti bani cheltuiţi se pare că nu şi-au atins scopul şi în continuare au loc tot felul de acte criminale, incluzînd Afganistanul în lista celor mai periculoase ţări din lume.

La nivelul conducerii NATO şi a membrilor acestei organizaţii s-a desfăşurat şedinţa din 8 iulie 2016 de la

Warşovia în care s-a aprobat suma de 15 miliarde dolari ca un supliment destinat Afganistanului cu acelaş scop de consolidare a forţelor de securitate până în 2020. Din această sumă totală, Statele Unite acordă 10.5 miliarde dolari destinate echipamentului soldaţilor şi poliţiei afgane, suplimentarea cu benzină pentru mijloacele de tracţiune, armament şi muniţii pentru asigurarea celor necesare luptei cu militanţii talibanezi.

Din păcate pe baza analizelor efectuate, nu s-a ajuns la nici un rezultat privind sumele acordate în ultimii 15 ani (care au fost sub Administraţia preşedintelui Hamid Karzai). Încă nu s-a descoperit pe ce s-au cheltuit banii alocaţi sau dacă au fost pur şi simplu furaţi.

*

Eforturile financiare şi cele de consultanţă acordate de SUA şi unii dintre aliaţi încă nu şi-au găsit rezolvările scontate şi acest fapt rezultă din multiple fapte şi exemple prin care ISIS îşi manifestă prezenţa în diverse ţări, prin acţiunile sale.

Numai câteva exemple confirmă cele afirmate:

La începutul lunii octombrie 2015, militanţii ISIS au stabilit noile reguli după care se va conduce justiţia şi Curtea de judecată din Sitr. Tot odată au anunţat că cei care au lucrat în sistemul bancar şi financiar vor lucra în continuare numai pentru Statul Islamic şi va fi coordonat de către acesta.

În Universitatea din Sirt s-au introdus noi cursuri care prezintă ideologia politică a Statului Islamic şi acestea se referă la studiul legislaţiei, psihologiei şi ştiinţelor sociale, bazate pe principiile scrise în Koran.

Cele mai multe dintre oraşele şi satele ocupate de ISIS, au lumină numai pentru o oră sau două pe zi şi la cele mai multe case a fost oprită apa potabilă.

Numărul locurile de muncă s-au redus dramatic şi ca atare cea mai mare parte a populaţiei autohtone nu are

nici o altă sursă de venit cu care să-şi procure hrana necesară zilnică în special în condiţiile în care preţurile diverselor produse dovedesc o inflaţie de trei sau patru ori.

Asistenţa medicală este aproape inexistentă pentru localnici; aşa numitele ”clinici” nu pot asigura îngrijirea medicală datorită faptului că:

— nu sunt echipate cu instrumentarul de bază,

— personalul care lucrează în aceste clinici este foarte puţin instruit

pentru ceea ce trebuie să facă,

— majoritatea medicamentelor sunt de mult timp expirate,

— numărul doctorilor est foarte redus: 1 la 500.000 de persoane

— cele mai multe dintre spitale sunt rezervate pentru luptătorii străini veniţi să sprijine ISIS; unii dintre doctorii ce lucrează în aceste spitale provin din Marea Britanie şi Malaezia.

Majoritatea şcolilor sunt închise iar plecarea din Statul Islamic se poate face numai sub controlul armelor.

Unii ziarişti care şi-au riscat viaţa ajungând în aceste zone au reuşit să ia interviuri unor oameni, care nu şi-au spus decât numele mic refuzând să-şi spună numele complet, datorită fricii pentru viaţa lor şi a famililor lor; ziariştii au putut afla cum majoritatea populaţiei trăieşte zilnic sub frica că vor fi omorâţi în timp ce luptătorii islamişti duc o viaţă în totală depravare. Alţi ziarişti au luat interviuri prin sistemul Skype sau prin telefon sau de la persoane care au reuşit să fugă şi să ajungă în Turcia şi în Iordania.

Locuitorilor li s-au luat casele, au fost daţi afară în stradă şi au ajuns să trăiască sub cerul liber şi să-şi spele hainele cu apă murdară în nişte căldări unde îşi strâng puţină apă, în timp ce luptătorilor militanţi li s-au dat casele acestor localnici.

Justiţia ISIS este bazată pe teroare şi copiii sunt

expuşi la actele criminale pe care le practică militanţii prin decapitări sau omorârea părinţilor în faţa copiilor sau a copiilor în faţa părinţilor.

În cele mai multe locuri conducerea ISIS a dispus închiderea sistemului de servicii pentru telefoanele mobile şi pentru accesul la Internet; acolo unde s-au menţinut aceste servicii informaţionale, acestea sunt controlate foarte îndeaproape de către ISIS. Sistemul *"Internet café"* este folosit ca un mijloc eficient de propagandă, de recrutare de noi simpatizanţi pentru armata de mercenari şi de încurajare a tineretul din diferite ţări de a-şi părăsi casele şi de a se alătura trupelor de militanţi ISIS.

Prin sistemul de comunicare *Skype* şi prin diverse mijloace ale mass-mediei controlată de ISIS, se face o continuă propagandă arătându-se cum militanţii distibuie mâncare pentru familiile cu bătrâni, dar majoritatea rezidenţilor nu îi socotesc pe aceşti militanţi ca eliberatori ci ca forţe de ocupaţie şi se feresc de a intra în legătură cu ei.

Militanţii ISIS, au stabilit puncte de control pentru a opri orice încercare de fugă din ţară, dar în acelaş timp au apărut tot felul de contrabandişti care în schimbul unor sume mari de bani îi ajută pe cei ce vor să fugă şi să ajungă în Iordania, Turcia sau Liban. În acelaş timp fiind induşi în eroare prin falsa propagandă a ISIS,

zeci de tineri din diverse ţări au ajuns sau vor să ajungă în Siria şi în Irak şi să lupte alături de trupele ISIS; aceşti tinerii ce vor să ajungă în Siria şi Irak cred că intenţia militanţilor islamişti este aceea de creere a unei unităţi la nivel mondial bazată pe interpretarea legilor islamice.

În cele mai multe dintre grupurile organizaţiei ISIS, lipsa de respect faţă de educaţie şi cultură a islamiştilor extremişti se manifestă şi prin acţiunile barbare, distrugătoare a milenarelor vestigii din Orientul Mijlociu care sunt socotite valori istorice de ne-înlocuit, protejate şi

conservate prin grija UNESCO.

a

Sursa: Fotografie preluată din Internet

Un exemplu în acest sens a fost intenţia ISIS de a

distruge Kaaba.[60]

De asemeni după unele informaţii ale mass-mediei internaţionale, militanţii

extremişti confiscă diplomele de colegii al tinerilor absolvenţi care nu devin simpatizanţi ai ISIS şi le ard în public.

Din diferite sondaje de opinie realizate de către unele centre de cercetare sau de către diverse mijloace ale mass-mediei din Statele Unite a rezultat pe parcursul anilor că majoritatea populaţiei americane, (91%), este îngrijorată de pericolul pe care îl reprezintă invazia musulmană şi de modul de manifestare al luptătorilor Statului Islamic, considerând grupările teroriste ca fiind periculoase pentru interesele vitale ale Statelor Unite şi ale poporului american.

Fostul purtătorul de cuvînt al Congresului SUA, John Boehner (n.1949), referindu-se la aceşti luptători îi considera ca fiind *"nişte barbari, care intenţionează să ne omoare".*

Boehner spunea:

"... dacă nu îi distrugem noi în primul rând,
vom plăti un preţ foarte greu."[61]

O mulţime de semne de întrebare nu îşi găsesc încă răspunsurile clare din partea unor specialişti analişti politologi, psihologi specialişti în problemele tineretului, privind acţiunile tinerilor care devin terorişti ca membrii ai ISIS.

---

60 Kaaba - (sau Meka), locul unde se găsește celebrul *Cub Negru* unde se adună milioane
de musulmani în fiecare an pentru a se ruga la Sfânta Sfintelor. Vezi și site-ul din internet :
www.google.com/search?
q=Meka&biw=1166&bih=742&tmb=isch&imgil=LbSUEkd656sYdM

61 Wahington Post, 4 octombrie 2015.

Raportul dintre *mitul* referitor la ”marile succese şi avantajele” existenţei acestui ”stat” islamic, al *propagandei* condusă de acest stat şi *realitatea* ce nu poate fi ascunsă în faldurile groase ale acestei false propagande islamiste este deosebit de mare.

Tocmai din acest motiv chiar diversele aspecte ale luptei împotriva islamului jihadist şi al acceptării necontrolate a unui număr enorm de mare al migranţilor în Europa, în Statele Unite şi în alte ţări din lume, este într-o continuă dispută.

În timp ce unii analişti politici şi experţi militari consideră şi susţin continuarea războiului împotriva grupărilor teroriste şi a extremismului jihadist, alţi autori, printre care se numără şi doamna profesor Louise Mary Richardson (n.1958),[62] afirmă că lupta Statelor Unite şi al altor ţări împotriva terorismului şi eşecurile împotriva acestor grupări teroriste, *se datoresc necunoaşterii ideologiei şi planurilor organizaţiilor teroriste,* şi ca atare:

Profesoara Louise Richardson afirmă:

”nu trebuie să se declare un război mondial împotriva terorismului

întrucât un asemenea război nu va fi niciodată câştigat”.

În susţinerea punctul de vedere, Louise Richardson

62 Louise Mary Richardson - profesoară universitară și politiciană irlandeză, specialistă în probleme ale teorismului. Din 2016 deține funcția de vice-cancelar al Universității Oxford.
Autoarea lucrării: ”What Terrorists want”, lucrare citată în bibliografie.

prezintă, de exemplu, efortul statului Peruvian împotriva organizaţiei teroriste Shining Path[63] şi care dovedeşte ineficienţa eforturilor statului, rezultat prin creşterea acestei organizaţii care s-a extins din ce în ce mai mult.

Un alt exemplu folosit de Louise Richardson este şi cel referitor la omorârea lui Osama bin Laden şi care în loc să ducă la eradicarea organizaţiei al-Qaeda, nu a făcut decât ca această organizaţie să-şi extindă acţiunile criminale şi ariile de manifestare, sub noi conduceri.

Cred că o reală ofensivă a unei reale coaliţii internaţionale trebuie coroborată cu un plan bazat pe cercetarea şi înţelegerea cât mai profundă a fenomenului complex pe care îl reprezintă terorismul şi diversele acţiuni pe care le folosesc diversele organizaţii teroriste. După cum se poate remarca diversele acţiuni teroriste sunt bazate pe cunoaşterea de către aceste organizaţii a modului de manifestare (şi de aplicare) a principiilor democraţiei în ţările ce au devenit ţinta agresiunilor lor teroriste.

De aici rezultă ideia după care:

— organizaţiile teoriste urmăresc prin acţiunile lor unele obiective

printre care: găsirea celor mai apropiate metode de răzbunare

pentru unele acte cu caracter politico-economic, chiar dacă la

suprafaţă sunt prezentate ideile unor cauze cu notă

---

63 Shining Path - mișcare cu orientare Maoistă, la care aderaseră circa 10 mii de membri, în anii 1980 și care terorizaseră o largă arie din regiunea Ayacuche. Inițial această organizație acționase în zonele rurale și apoi s-au infiltrate în zonele urbane. Se estimează că în urma eforturilor și luptelor cu armata oficială peruviană, care au durat peste 20 de ani, au murit circa 70.000 de oameni.

religioasă,

— impresia că pe aceste căi îşi pot asigura o glorie care să dovedească

curajul luptei împotriva unor pretinse nemulţumiri social-politice şi

economice,

— forţarea adversarilor dintr-o anumită zonă (sau ţară) de a reacţiona

împotriva atacurilor lor ca apoi să aibă un nou pretext pentru alte

acţiuni teroriste.

De fapt teroriştii consideră că actele violente la care se dedau şi pe care le practică împotriva unor populaţii civile nevinovate, sunt o formă de manifestare sau un simbol cu o anumită semnificaţie, un mesaj, adresat forţele ce conduc în mod oficial anumite entităţi social-politice şi economice.

4.2. Ce îi atrage pe tineri să devină terorişti?

După opinia lui Malek Boutih[64], ”acţiunile cu caracter violent nu au la bază

diversele aspecte ale sărăciei; problemele sociale nu pot explica crima.

”...cred, afirma Malek Boutih, *că nimeni nu poate cunoaşte exact*

ceeace îi împinge pe aceşti oameni la acţiuni cu profund

caracter terorist sau noua aderenţă devotată ideologiei

Musulmane pentru Jihad”.

---

64 Malek Boutih (n.1967 -), politician francez. Părinţii săi au imigrat din Algeria . Din 2003,
Boutih a devenit Secretaru General al Partidului Socialist Francez.

Aşa cum am mai amintit, cred că problemele social-economice sunt o parte din cauzele actelor de manifestare şi răzbunare a tinerei populaţii din diverse ţări sub-dezvoltate care trăiesc în sărăcie, care au un grad ridicat de şomaj şi care sunt sprijiniţi în acţiunile lor de idei ale pretinsei salvări pe calea revoltei teroriste.

De fapt, dacă se urmăresc acţiunile diverselor organizaţii teroriste se poate vedea în mod clar că la baza lor au stat şi continuă să stea manifestarea unor nevoi economice şi sociale şi aceste aspecte cuprind mase din ce în ce mai largi de tineri nemulţumiţi şi care cred că îşi pot găsi rezolvarea condiţiilor în care trăiesc prin unirea în organizaţii şi declanşarea unor acţiuni anti sociale şi criminale.

Tocmai multitudinea de cauze şi explicaţii care sunt prezentate de către diverşi autori îmi confirmă opinia necesităţii cunoaşterii cauzelor înainte de declanşarea unor acţiuni anti-teroriste.

Din punctul de vedere al Dr. Dorian Furtună[65] prezentat în blogul său, rezultă că:

”... aderarea la mişcările extremiste şi terorismul reprezintă

un trend în creştere în secolul XXI.

La aceasta contribuie atât unele schimbări demografice

din lume, cât şi modul modern de viaţă, oricât de paradoxal ar suna acest lucru”.

Opinia domnului Furtună are o valabilitate aş spune relativă, întrucât asemenea acţiuni nu îşi găsesc aplicabilitatea numai ca un trend în creştere în secolul 21, ci au existat în diverse perioade istorice, în diverse ţări, dar au avut denumiri diferite.

Istoria confirmă prin fapte şi date că manifestările

---

65 Dorian Furtuna autor al lucrării *Homo Aggressivus*, Editura Lexon-Prim, Chișinău, Republica Moldova, 2015

violente nu sunt de date recente. Este suficient să amintim modul în care s-au format statele-naţiuni, pentru care s-au folosit curentele naţionaliste cu justificări patriotice şi care au fost însoţite de diverse acte violente.

Mai mult decât atâta, în anumite perioade istorice nici nu era implicată ”concepţia religioasă” ca suport sau bază a unor asemenea acţiuni, ci pur şi simplu numai caracterul politic.

Să ne amintim de acţiunile grupurilor aşa numiţilor revoluţionari care sub conducerea lui V.I.Lenin au acţionat în diverse moduri şi printre altele au dus la luarea cu asalt a Palatului de iarnă, au arestat familia ţarului Nicolae al II-le şi apoi au omorât-o prin împuşcare. Ulterior aceşti pretinşi revoluţionari au ”creat” Statul Sovietic. Marea majoritate a acestor pretinşi revoluţionari au fost inspiraţi de discursurile lui Lenin şi Troţki care le promisese o viaţă mai bună, fără exploatare, împropietărirea ţăranilor, ş.a.m.d.[66]

În egală măsură au fost chinezii inspiraţi de politica lui Mao Tze-dun, care în urma războiului civil, în 1949 sub conducerea lui Mao au preluat conducerea în China, a fost proclamată Republica Populară Chineză. Următorul pas a fost lupta împotriva forţelor naţionaliste (1927-1949). Străbătând întreaga Chină pentru a-şi recruta armata şi creind o ideologie oficială (pe care a numit-o *Marşul cel Lung, Marele salt înainte* şi *Revoluţia Culturală),* Mao şi simpatizanţii ideilor lui au provocat consecinţe catastrofale, care au dus la omorârea unui număr de peste 50 milioane de oameni.

Istoria poate oferi şi alte zeci de exemple care au dus la enorme ravagii sociale.

---

66 Vezi pentru informații suplimentare, lucrarea ; Alex Berca - Adevăr și Minciună, Cap. 4 și urm. Lucrare citată
în bibliografie.

În acelaş context, antropologul american Scott Atran[67] , specializat în studierea terorismului, prezintă următoarea explicaţie a acestui fenomen:

”...voluntarii sunt în majoritatea lor tineri aflaţi în perioadă de tranziţie şi de căutare a sinelui; proaspeţi absolvenţi ai universităţilor, imigranţi fără de lucru, persoane aflate în căutarea unui rost în viaţă - pentru ei ideologia ISIS se dovedeşte a fi atractivă, deoarece le umple existenţa cu un anumit sens, le oferă nişte ”valori sacre”. Devenind parte a unui grup foarte consolidat, membrii căruia se numesc între ei ”fraţi” se consideră devotaţi unei cauze comune, tinerii îşi realizează necesitatea de apartenenţă la un grup, de coparticipare la nişte ritualuri colective şi de afirmare personală. Contextul luptei le oferă şi suficiente emoţii precum şi şansa de a obţine glorie”.

Nu seamănă explicaţiile de ai sus cu cele care i-au atras pe tinerii ruşi să devină adepţi ai concepţiei politice leniniste sau a celor care au devenit maoişti?

Nu seamănă aceste ideologii cu cele care ulterior au

---

67 Scott Atran (1952 -) antropolog american. Director de cercetare în domeniul
antropologiei la Centrul Național Francez de Cercetări Științifice din Paris. El a studiat
și scris diverse studii despre terorism, violență și corelația terorismului cu religia.
Dintre lucrările lui amintim: Talking to the Enemy: Faith, Brotherhood, and the
(Un)Making of Terrorists, HarperCollins,New York, N.Y. 2010;

devenit susţinătoarele filozofiei marxist-leniniste-comuniste regăsindu-se în conducerea unor partide în ţările din spatele *Cortinei de fier* şi care primind carnetele roşi ”de partid”, şi-au dat adeziunea acestor partide şi în multe cazuri au fost gata să-şi sacrifice familiile pentru pretinsa ”cauză” a comunismului?

Dorian Furtună, prezintă în blogul său, opinia unor experţi de la Centrul Internaţional de studiere a extremismului violent, *Hedayah* , din Emiratele Arabe Unite, din care rezultă:

”insecuritatea privind identitatea proprie şi deci nevoia de căutare a propriei identităţi, precum şi angajarea totală pentru o cauză care să-i dea semnificaţie vieţii, ar fi explicaţia actelor teroriste”.

Politica şi ideologia reprezintă doar un pretext pentru extremism, după opinia oficialilor de la Hedayah (Center for countering violent extremism).

Aceste constatări se apropie de concluziile diferitelor studii de specialitate, care au remarcat ideea după care aşa numita *”frăţie de arme”* poate crea relaţii mai - devotate chiar decât cele directe de rudenie ”de familie”.

Nu seamâna cumva o asemenea părere cu cea referitoare la solidaritatea ”tovarăşilor membrii de partid”?

La camarazii care luptă cot la cot apare un fel de altruism de sacrificiu, care îi poate face să-şi jertfească viaţa de dragul celorlalţi. Specialiştii în domeniul psihologiei terorismului consideră că se produce o ”fuziune identitară” care modifică radical psihologia individului; el se identifică cu grupul din care face parte şi cu pretinsele ”valori” ale acestuia.

Relaţiile pretinse de rudenie fictive, imaginare, sunt create şi între membrii grupărilor extremiste. Ei împărtăşesc aceeaşi ideologie, aceleaşi ”valori”, aceleaşi

emoţii, au acelaş duşman şi devin devotaţi unei anumite cauze socotită ca fiind ”sacră”.

Cu cât aceste ataşamente sunt mai puternice, mai profunde, cu atât îndoctrinarea (spălarea de creiere - n.n.) e mai mare, mai uşoară precum şi credinţa de sacrificiu în numele lor. *De dragul camarazilor - ”frăţiei” şi a ”cauzei sacre” (?), indivizii sunt gata să omoare şi să moară.*

Nu au fost cazuri în care unii ”tovarăşi” şi-au denunţat părinţii, fraţii şi surorile sau pe alţi membri ai familiei pentru aş dovedii ”credinţa şi loialitate” faţă de partidul comunist?.

Nu au fost cazuri când victimile acestor familii au primit ani grei de puşcărie, au fost daţi afară din funcţii şi profesii, pentru că au fost ”demascaţi” ca fiind ”duşmani de clasă” sau ”vânduţi unor puteri străine”?

Indiferent de natura explicaţiilor prezentate în blogul Dr. Furtună şi a punctelor de vedere prezentate de către specialiştii în psihologia şi ”filozofia” crimei, dacă până acuma nu a existat o reală preocupare la nivel internaţional pentru înţelegerea actualului şi realului focar al criminalităţii jihadiste, este timpul ca specialiştii în psihologia tineretului şi analiştii politicieni să ofere nu numai unele răspunsuri considerate drept concludente ci în mod special găsirea celor mai apropiate şi reale soluţi nu numai pentru Europa ci pentru întreaga lume pentru reducerea unor asemenea acţiuni criminale.

Un fapt concludent în acest sens este răspunsul pe care l-a dat la un interogatoriu al poliţiei, unul dintre participanţii la actul criminal de la Paris unde a omorât fiinţe nevinovate la magazinul Kuşer:

”... nu cred că soluţia ar fi prinderea acestor terorişti şi încarcerarea

lor... puşcăriile sunt şcoala cea mai bună a criminalităţii”.

Acest criminal ca şi alţii ca el, s-a dedat acestei crime fără să ştie exact care este scopul şi de fapt ce a urmărit prin această crimă. Nu a făcut decât să execute un ordin primit de la un pretins superior al celulei din care făcea parte.

Un alt exemplu pe care îl oferă literatura pe acest subiect, este cel descris de Michael Baumann(1947-2016)[68], în cartea sa: *How It All Began*[69], în care explică motivul pentru care a devenit un simpatizant al acţiunilor teroriste:

” ... povestea a început cu vizita Şahului (Mohammad Reza Pahlavi -n.n.), în '67, când a fost împuşcat Ohnesorg - un om absolut inofensiv. După aceea, lucrurile au devenit complet diferite.

Cu două zile mai înainte a fost la un restaurant unde a făcut o comandă, unde l-am văzut pentru scurt timp. Apoi, trei sau patru zile mai târziu stăteam lângă sicriul lui, şi asta mi-a dat un gând nebun într-adevăr nebun. E greu să-l descriu: ceva teribil a început să fiarbă în mine. Nu pot să trec peste asta, cum un idiot a venit şi a împuşct un om neînarmat.

Am fost într-o mulţime de lupte ... şi chiar dacă unele erau adesea foarte dure, aveau mereu o aparenţă de corectitudine ... Dar un astfel de lucru a fost pentru mine o crimă directă...”

---

68 Michael "Bommi" Baumann - fost muncitor constructor, care a aderat la mișcarea teroristă
în spirit de revolt după ce un polițist german l-a omorât pe studentul Benno Ohnesorg (1940-
1967), la 2 iunie 1967, cînd acest student demonstra împotriva Șahului Iranului.

69 Confesia lui M. Baumann, care în anii 1960/70 a fost membru al organizației 2 Iunie, una
dintre cele mai spectaculare organizații care au desfășurat acțiuni de gherilă în Germania de
Vest. Lucrare citată în bibliografie

În general unii terorişti sau conducătorii unor grupuri teroriste îşi justifică aderenţa la mişcările jihadiste prin identificarea lor cu ”suferinţele altora”.

Este de remarcat asemenea explicaţie care contravine cu realitatea în sensul că aderenţii mişcărilor teroriste nu se uită la suferinţele victimilor lor (sau ale familiilor acestora), ci numai la presupusele suferinţe ale altor aderenţi la mişcările teoriste.

Atragerea şi folosirea unor specialişti în diverse acţiuni criminale se confirmă şi prin prezenţa unora cum a fost de exemplu Najim Laachraoui (1991-2016),[70], cel care a produs bombele folosite în atacul de la aeroportul din Bruxelles şi a metrolului, unde au murit 31 de persoane şi au fost rănite 300 persoane (în apropiere de sediul Uniunii Europene).

După opinia specialiştilor în domeniul armelor de distrugere în masă asemenea ”experţi” în general, nu participă direct la asemenea acţiuni, şi nici nu îşi pun întrebări despre vârstele şi nevinovăţia victimilor lor, aşa cum nu se gândesc la sacrificiul suprem pe care îl comit în urma unui atac terorist. Najim Laachraoui, a fost o excepţie de la această regulă; el a participat direct la crima din aeroportul Bruxelles şi s-a sinucis, ştiind că este urmărit de poliţie şi nu are nici o altă şansă de a scăpa.

Alte remarci făcute de unii ziarişti printre care şi Fareed Zakaria[71] (n: 1964) dovedesc că radicalizarea

---

70 Najim Laachraoui (Abū Idrīs al-Baljīkī or Soufiane Kayal,), a fost un cetățean Belgian-Marocan, militant loial al ISIS, care s-a sinucis după acțiunea criminal organizată la Aeroportull din Bruxelles în 2016.

71 Fareed Zakaria - ziarist și autor al unor articole publicate în Washington Post și Newsweek. Autor al unor cărți printre care: A History ISIS, lucrare citată în bibliografie.

musulmanilor jihadişti nu are nimic cu principiile religioase şi cu atât mai puţin cu indicaţiile incluse în Koran.

Un alt membru al grupurilor teroriste, Renato Curcio (n.1941), conducător al unor intelectuali italieni membri ai organizaţiei revoluţionare *Red Brigades* (cu orientare de stânga), afirma că a fost atras şi s-a convertit la manifestarea acţiunilor violente ca o reacţie la un incident în care poliţia italiană a tras în nişte muncitori fermieri, omorând 2 muncitori şi rănind mai mulţi copii şi alţi fermieri.

Exemplele concludente în acest sens au fost oferite şi de cei doi fraţi care au declanşat bombele în Bruxelles: Ibrahim şi Khalid el-Bakraoui. Cei doi fraţi au fost născuţi şi crescuţi într-o familie de imigranţi din Maroc. Nici unul dintre fraţi nu erau în mod special religios şi s-au apropiat încă de când erau în jurul vârstei de 17-18 ani de o viaţă de criminali .

În jurul vârstei de 20 de ani au fost implicaţi în furturi de maşini şi jafuri armate. Ibrahim a fost prins şi condamnat la 9 ani de puşcărie; fratele lui a fost şi el prins de poliţie şi condamnat la 5 ani de puşcărie.

După efectuarea pedepselor au trecut la jihadism.

Un alt participant la actele teroriste din Belgia şi Franţa a fost Abdelhamid Abaaoud (1987-2015)[72], conducătorul actelor criminale din Paris. Informaţiile despre el au evidenţiat că folosea cu regularitate droguri, era beţiv ca şi mulţi dintre colegii lui de arme.

În luna August 2014, un Raport al poliţiei britanice evidenţia faptul după care 22 de cetăţeni britanici au plecat în Siria şi înainte de plecare şi-au cumpărat fiecare prin Amazon.com, două cărţi:

- Religia Islamică pentru începătorii necunoscători şi
- Koranul pentru începătorii necunoscători,

---

72 Abdelhamid Abaaoud - Belgian de origine marocană, care a fost radicalizat în Siria

pentru a putea răspunde la întrebările care li se puneau privind ”principiile” islamismului şi pentru a face faţă, cât se cât, ascunzând ignoranţi în privinţa diverselor aspecte ale credinţei islamice şi a ”învăţăturilor” incluse în Koran.

Comparativ cu perioada dintre anii 2001-2009 şi în special după atacul terorist din Statele Unite din 11 Septembrie 2001, când vârsta medie a simpatizanţilor al-QaEda, de exemplu, erau oameni în jurul vârstei de 25-30 ani, în 2015/2016 vârsta medie a simpatizanţilor noilor organizaţii teoriste printre care şi ISIS, era numai de 18-20 de ani.

În trecut, simpatizanţii al-Qaidei erau îndoctrinaţi ani de zile din punct de vedere religios pentru a devenii jihadişti. În ultimii ani decizia de a intra în rândurile ISIS se face în mod obişnuit foarte rapid şi din impuls. Cei mai mulţi ca să nu spunem toţii, nu au nici experienţă şi nici o cunoştiinţă despre activitatea politică în general şi cu atât mai puţin despre cea religioasă şi despre cea a ISIS.

După unele documente care fac parte din sit-ul opoziţionist al lui Zaman al-Wasl şi pe care le-a oferit şi Agenţiei de Presă (AP), precum şi după unele observaţii ale unui immam (care a preferat după informaţiile date să nu-şi spună numele pentru a nu avea neplăceri), 70% dintre recrutaţi au infime cunoştiinţe despre Koran şi despre Hadith[73], 24% au foarte vagi informaţii şi cunoştiinţe şi poate 5% sau mai puţin au ceva cunoştiinţe despre ceea ce este islamul. Aproximativ 5% dintre musulmanii proveniţi din ţările din nordul Africii şi-au însuşit unele idei din

---

73 Hadith - colecție de tradiții care conțin unele dintre gândurile profetului Mohamed cu
indicații privind practica zilnică (Sunni) și constituie sursa majoră de orintare pentru
musulmani în afară de Koran. Multe dintre legile Statului Islamic se bazează pe unele
precepte (prelucrate),scrise în Koran și pe Hadith.

Koran prin memorizarea lor, dar nu prin înţelegerea sensului exact (dacă există aşa ceva - n.n.), al ideilor din exemplarele prelucrate ale Koran-ului.

4.3. Ce este radicalizarea

Acest procesul se bazează pe fantezia pretinsului eroism, a violenţei şi morţii şi nicidecum pe principiile impuse prin ”Sharia”, ci numai pe utopii.

De aici se poate desprinde concluzia celor mai mulţi dintre autori, că Statul Islamic este un fel de gang, care se bazează pe violenţă pentru obţinerea unor avantaje pentru aceste organizaţii teroriste care vor să se impună prin crimă şi teroare în întreaga lume.

Interesant este şi punctul de vedere al unui simpatizant american care indus în eroare de miturile şi propaganda islamică prezentată prin filme şi pe care immamii le tot repetă celor ajunşi la procesul de radicalizare. El a fost consternat de la început de întrebările care i s-au pus, printre care:

...pe cine să anunţăm după ce vei muri.

Unele studii efectuate în ultimii ani au scos în evidenţă că aceşti tineri băieţi şi uneori şi fete, fac parte din a doua sau a treia generaţie de europeni sau din alte ţări, cum ar fi de exemplu din Statele Unite şi care sunt nişte revoltaţi împotriva sistemului tradiţional în care au fost crescuţi de părinţii lor care în cele mai multe cazuri au fost imigranţi.

Aceşti tineri se consideră discriminaţi şi excluşi din societate. Ei nu şi-au pus problema adevăratei lor situaţii creată de lipsa lor de adaptabilitate de a se integra în viaţa populaţiei ţării sau oraşului în care crescuseră şi care îi acceptase ca pe oricare copil sau cetăţean din cadrul societăţii în care trăiau. Nici unul dintre ei nu a înţeles, sau nu au vrut să înţeleagă că problemele educaţiei îi împing spre şomaj, care şi aşa este mare (cum s-a

manifestat în ultimii ani în multe ţări de pe glob şi în special în Europa care a fost puternic afectată de criza economică). Un exemplu concludent în acest sens s-a manifestat în Belgia[74] sau în alte oraşe sau ţări.

Pe de altă parte există diferenţa de limbă, de obiceiuri şi un conflict tacit dar continuu care se manifestă în modul de organizare, în viaţa economică şi social-politică a locului unde trăiesc, între comunităţile restrânse din care fac parte şi restul populaţiei.

Exprimând un sentiment comun manifestat de către unii dintre europeni, actualii descendenţi ai unor familii veniţi din Africa de Nord, într-un interviu pe care l-a dat justiţiei unul dintre aceştia, pe nume Mohammed - Aggad (1992-2015), când a fost adus la tribunal pentru săvârşirea unor acte antisociale, a spus:

” când părinţii mei erau în Algeria erau socotiţi ca imigranţi

cînd au ajuns în Franţa eram socotiţi ca ”Arabi împuţiţi”!

Cînd în urmă cu cîteva luni m-am întors în Siria ca simpatizant al ISIS, am fost tratat de către extremişti ca un renegat al religiei în care am crescut”.

Când judecătorul i-a pus câteva întrebări despre Sharia şi cum caută Statul Islamic să implementeze aceste reguli, Mohammed - Aggad, care fusese salariat la o staţie de benzină, a răspuns:

”... nu am cunoştiinţele necesare pentru a răspunde acestei întrebări.”

Sunt convins că acesta nu a fost un caz izolat ci este specific pentru mii de simpatizanţi ai ISIS. O situaţie care confirmă faptul menţionat mai înainte a avut loc în Belgia[75]

---

74 După unele date oficiale 15% dintre belgienii născuți în această țară, trăiesc sub limitele
sărăciei, comparativ cu jumătate dintre belgienii ce provin din Maroc.

75 Una dintre observațiile multor ziariști care au urmărit

unde diferenţele dintre viaţa, obiceiurile şi chiar limba populaţiile din comunităţile flamande şi cele din comunităţile valone şi între acestea şi comunităţile în care trăiesc emigranţii din diferite colţuri ale lumii sunt foarte mari.

Cred că modul de organizare al vieţii populaţiei belgiene de exemplu, prin sistemul administrativ al multiplelor municipalităţi care sunt izolate şi independente unele de altele au determinat condiţii optime creerii unui spaţiu perfect de manifestare a acţiunilor extremiştilor.

Poliţiile fiecărei municipalităţi ţin foarte rar legătura sau în cele mai multe cazuri chiar nu au legături cu poliţiile altei(lor) municipalităţi.

Chiar dacă unele instituţii poliţieneşti au primit informaţii din exteriorul ţării, despre atacul ce urma să aibă loc, de exemplu, la aeroportul Zaventem (din Bruxelles), şi la metrou, nu au ţinut seama de asemenea informaţii, (aeroportul ne fiind în zona municipiul respectiv) şi nici nu au transmis mai departe informaţia primită, unităţilor de poliţie în raza cărora erau aceste

---

evenimentele din Belgia din primele luni ale anului 2016, a evidențiat împărțirea Bruxelles-ului într-un număr de 19 municipalități. Guvernul fiecărei municipalități este responsabil pentru gestionarea taxelor la nivel local, aplicarea legii prin acțiunile polițienești, întreținerea sistemului școlar, a suprastructurii din interiorul zonelor sale, etc. Administrația municipală este, de asemenea, condusă de un primar, un consiliu, și un executiv.

obiective atacate.

Ne mai miră faptul că au avut şi mai mult ca sigur că vor mai avea loc asemenea acte criminale în Belgia, în Franţa sau în alte oraşe europene ?

Mai mult ca sigur că şi în Franţa sau în Anglia[76] s-a manifestat aceeaşi neglijenţă şi lipsă de control şi urmărire a oricăror suspecţi de către poliţiile locale şi poliţia naţională.

Acesta a fost şi motivul pentru care Statul Islamic prin noii săi suporteri care nu întotdeauna se dovedesc apărătorii unei anumite religii (şi în special cea islamică - n.n.), reuşesc totuşi să-şi manifeste cruzimea prin atacuri criminale omorând şi rănind sute de persoane civile, nevinovate. Teroristul Mohamed Lahoulej Bouhlele (1985-2016), de origine tunisiană, a omorât 85 de persoane călcându-i cu un camion în ziua de 14 iulie, ziua naţională a Franţei.

Din cercetările întreprinse de poliţia franceză asupra familiei lui Mohamed şi a vecinilor acestuia a reieşit că

---

76 În Anglia, 3 persoane au fost omorâte și peste 12 au fost rănite de către un terorist - Khalid Masood (52), originar din Kent (sud-estul Angliei). Poliția engleză știa de el că este un individ periculos, care a fost condamnat pentru diverse acte antisociale. El a fost condamnat în Noembrie 1983 și ulterior în Decembrie 2003. Dna. Prim Ministru Theresa May a primit un raport al poliției din care rezulta legăturile lui Masood cu extremismul violent.
Masood a fost verificat ani de zile în urmă de către serviciile de securitate engleze , dar a fost considerat ca fiind o ”figură periferică” și ca atare nu a făcut parte din lista persoanelor periculoase. ISIS anunțând actul teorist provocat de Masood l-a considerat drept ”un soldat al Statului Islamic.

acesta nu avea nicio predilecţie religioasă, îi plăcea mai mult să bea şi să danseze şi manifesta pasiunii homosexuale, toate acestea fiind negate şi sancţionate cu asprime de Sharia.

A fost acesta un caz izolat? Sunt convins că NU!

După analizele efectuate de către AP referitoare la Statul islamic a reeşit că în ultimii ani peste 4.000 de cetăţeni străini din diverse ţări au fost recrutaţi în Siria. Agenţia Centrală de Inteligenţă (în engleză:CIA), a estimat că între 20.000 şi 31.500 de persoane au ajuns ca simpatizanţi ai ISIS în Siria şi Irak în ultimii ani.

De asemenea, după unele informaţii prezentate de mass-media americană, Patrick Skinner, fost membru al CIA, un om cu o experienţă îndelungată în diversele probleme ale organizaţiilor extremiste din Orientul Mijlociu (în prezent director la compania *Soufan Group,* specializată pe proiecte speciale privind securitatea), afirma că mulţi dintre simpatizanţii ISIS, pretind că au credinţă faţă de Statul Islamic şi de aceea au venit să se alăture ISIS. Mulţi tineri în special din ţările occidentale au ajuns în Orientul Mijlociu pe baza informaţiilor lansate de propaganda online a Statului Islamic, având impresia unor sentimente de apartenenţă, notorietate şi emoţionale faţă de ceeace se afirmă prin propaganda islamică. Religia islamică este considerată de către majoritatea celor veniţi în Siria şi Irak, ca o ideie pe care o primesc înainte de radicalizare şi înţeleg (destul de puţin - n.n.), cîte ceva din această religie, mult mai târziu.

Un tănâr venit din Europa afirmase la un interviu al unui ziarist că vrea să treacă la religia islamică pentru că era interesat de cultura acestei religii şi pentru că i se părea că era foarte uşoară.

El spunea: ”*...ni se cere să facem o rugăgiune înainte de a înţelege*

cele afirmate în Koran; nu există o ierarhie şi am senzaţia

unei vieţi destul de bune.”

Ceea ce merită reţinut din majoritatea afirmaţiilor celor câtorva mii de tineri veniţi ca simpatizanţi este că unii dintre ei au o bună pregătire în domeniul folosirii computerelor, sau sunt specialişti pe diverse aspecte ale propagandei sau pe unele activităţi cu caracter economic şi ca atare aceştia nu vor să ajungă să fie luptători şi nici să-şi rişte viaţa punând veste cu ataşamente explozive.

Pentru a avea mai mulţi soldaţi dispuşi să-şi sacrifice viaţa, ISIS şi alte organizaţii teroriste au început să recruteze copii de 8-12 ani pe care îi încântă cu tot felul de succese şi beneficii pe care le vor avea în lumea de apoi.

Exemple de acest gen au fost cele ale unor copii de 12 ani prinşi în Turcia: unul înainte de a declanşa o explozie şi altul care a murit declanşându-şi vesta cu explozive după ce omorăse şi rănise zeci de persoane. În condiţiile acestea se poate pune un mare semn de întrebare: cât de reală este cunoaşterea Koranului de către conducărorii grupurilor islamice teroriste, câte dintre învaţăturile Koranului sunt un mit al acestei învăţături, care este efectul propagandei islamice şi cât din toate acestea sunt cele care reflectă realitatea?

Mitul învăţăturii islamice este acela prin care Profetul Muhammad a fost un om care nici odată nu ar fi ordonat aplicarea vreunei măsuri care ar fi putut să rănească fiinţa inocentă a unui copil (Sursa: Ibn Ishaq / Hisham 992).

Propaganda islamică nu mai ţine seama de asemenea principii mitice şi îşi foloseşte toate mijloacele posibile dela lansarea prin mijloacele de comunicare a

oricăror informaţii care să atragă orice om inclusiv copiii de la vârsta fragidă de 7 sau 8 ani învăţându-i să folosească armele, grenadele, cuţitele şi vestele pline de explosivuri numai pentru a-i răni pe cei consideraţi ca

”infideli”.

În aceste condiţii se mai poate pune la îndoială cruzimea şi gândurile criminale ale conducătorului principal al ISIS Abu Bakr al-Bagdadi care este considerat drept Califul Ibrahim şi a celorlalţi conducătorii din subordinea lui şi care manevrează masa mare a acestor grupări extremiste?.

Realitatea despre care am amintit şi mai înainte poate convinge pe oricine de falsitatea mitului creat în sprijinul ideologiei islamice.

Ce poate fi mai convingător decât faptele prin care islamiştii au răpit fetele de la şcolile din oraşele pe care le controlează şi le supun la tot felul de acte antiumane, folosindu-le drept sclave pentru prostituţie sau oferindu-le soldaţilor islamişti drept ”neveste” pentru scurte perioade de timp.

Îi foloseşte pe băieţi drept - carne de tun, trimiţându-i în acţiuni teroriste şi care provoacă crime în masă sinucigîndu-se odată cu victimile acestor explozii

(Sursa: Prelucrat după: www.therelionofpeace.com/pages/muhammad/children-kill.aspx)

4.4. Sinuciderea - arma teroriştilor

Multe dintre statisticile din domeniul medical, psigologic sau sociologic confirmă faptul după care în fiecare an mor circa 56 milioane de oameni din care peste 54% mor din diverse cause cum ar fi:

boli de inimă, boli mintale
accidente vasculare cerebrale, infecţii respiratorii
boli de plămâni, boli grave de stomac
cancer tuberculoză
diabet HIV/SIDA

accidente de circulaţie ş.a.

Aceleaşi statistici confirmă ideia după care peste 50% dintre cei ce mor fac parte din populaţia cu venituri mici (numită şi categoria I) şi care sânt supuşi unor boli transmisibile, condiţiilor provenite în timpul sarcinilor şi în timpul naşterilor sau datorită unor grave deficienţe nutriţionale.

Cu toate că un număr destul de mare de oameni mor prin sinucidere, prea puţine informaţii confirmă această cauză ca fiind una dintre cauzele importante ale deceselor, în special în prezent când au loc atacurile criminale ale teroriştilor.

Pe la sfârşitul secolului al 19-lea Émile Durkheim (1858-1917)[77] a scris o lucrare intitulată *Le suicide*, şi în care prezenta raportul dintre sinucigaşi prin prizma religiei.

El susţinea ca în raportul dintre protestanţi şi catolici, de exemplu, numărul sinucigaşilor din rândul catolicilor era mult mai mic datorită unui control mult mai puternic în rândurile acestor credincioşi faţă de cei de religie protestantă.

Chiar dacă lui Durkheim i se poate recunoaşte meritul participării la creerea sociologiei modern, nu se poate admite ideia sinuciderilor într-un număr mai mare în rândul protestanţilor faţă de credincioşii catolici, datorită unor condiţii mai normale de integrare socială a celor de religie catolică.

Cauza acestei aprecieri relative se baza pe faptul că Durkheim îşi obţinuse informaţiile statistice (şi ca atare şi concluziile sale au fost preluate), dela unii dintre cercetătorii anteriori printre care se evidenţiaseră: Adolph

77 David Émile Durkheim - sociolog și filozof francez, cunoscut și pentru aportul adus la creerea sociologiei moderne

Wagner (1835-1917)[78] şi Henry Morselli (1852-1929)[79] .

Unele dintre observaţiile statistice ale lui Durkheim se refereau la raportul între numărul sinuciderilor la bărbaţi (care era mai mare) faţă de femei, la persoanele ne căsătorite în comparaţie cu cei care aveu familii, la soldaţi în raport cu civilii şi la faptul că ratele de sinucideri erau mai mari în perioadele de pace decât în timp de război, precum şi ideia după care numărul de sinucideri este mai mare în ţările nordice decât în cele din sud.

Asemenea analize şi explicarea cauzelor privind cele amintite i-au permis să desprindă unele concluzii referitoare la tipurile de sinucideri (printre care el enumera: sinuciderea egoisitică, anomică şi cea fatală).

Unele aspect şi concluzii desprinse de predecesorii săi şi chiar de către Durkheim pot fi regăsite în prezent şi în multiplele cazuri ale sinuciterii ”soldaţiilor” ISIS.

După un process de ”spălare a creierelor”, desfăşurat printr-o propagandă intensă şi cu o presiune la fel de intensă din partea mediului în care trăiesc aceşti soldaţi (tineri sau chiar copii), ajung la decizia (personală sau impusă), ordonată şi aplaudată de cei ce îi trimit în acţiuni criminale urmate de sinucideri şi care vor fi răsplătite de un viitor fericit în Rai.

Opinia unor analişti, care îi consideră pe sinucigaşii ISIS ca nebuni sau ca membrii ai unor grupuri dementiale, poate fi considerată ca o explicaţie, dar foarte simplistă care nu poate dovedi în mod convingător procesul deosebit

---

78 Adolph Wagner - economist și politician german, susținător al concepției agrariene

79 Enrico "Henry" Agostino Morselli - doctor și cercetător în domeniul medical, profesor la Universitatea din Torino, autor al lucrării: Suicide - An Essay on Comparative Moral Statistics (1881). El a fost un eugenicist și multe din lucrările sale erau prezentate ca aspecte ale unei concepții științifice rasiste.

de complex la care sunt supuşi aceşti tineri înainte de a fi trimişi într-o acţiune criminală precum şi înţelegerea acestui fenomen care este la fel de complex.

Chiar dacă acţiunile criminale ale grupurilor extremist îşi găsesc explicaţii prin legitimizări ideologice sau ale anumitor religii şi în numele unui Dumnezeu, analiza fenomenelor criminale se dovedeşte a nu fi rezultatul unor dezordini de natură psihologică ci sunt urmarea unor acţiuni profunde de cunoaştere a reacţiei comportamentului uman în anumite condiţii ce i se impun prin diverse metode de îndoctrinare.

Aşa cum aminteam pe parcursul mai multor capitole şi subcapitole din lucrarea de faţă, ISIS şi-a asigurat suportul unor specialişti din diverse domenii de activitate printre care experţi psiholgi, sociologi şi autori/oratori ai unor discursuri propagandistice deosebit de atractive şi în acelaş timp foarte convingătoare referitoare la scopul ISIS în general şi al fiecărui individ (soldat ISIS), în mod special urmărindu-se după cum afirmă unii autori, efectul raportului dintre ”actor şi observator”.

De asemeni, trebuie menţionat rolul pe care îl au conducătorii diverselor grupări teroriste sau al întregii organizaţii (teroriste de tipul ISIS sau oricare alta). Rolul lor principal este de a transforma ”voluntarii” dornici de luptă într-o forţă militară organizată. Ei sunt cei care organizează şi fac instrucţia acestei armate, asigură transmiterea unei ideologi, discută despre cei care sunt inamicii împotriva cărora trebuie luptat şi stabilesc strategia acţiunilor teroriste.

În cele mai multe organizaţii, conducătorilor li se crează un statut special şi li se oferă toate elementele necesare creerii unui adevărat cult al personalităţii.

Pierderea unui asemnea conducător prin omorărea lui sau mutarea în altă organizaţie este socotită ca o pagubă ireparabilă pentru grupul terorist sau pentru întreaga organizaţie teroristă.

Numai cunoscând şi înţelegând aceste elemente psihologice şi efectele lor (aşa cum se manifestau şi prin propaganda nazistă sub directul control al lui Joseph Goebbels(1897-1945),[80] precum şi în timpul comunismului în Uniunea Sovietică şi în ţările din spatele Cortinei de Fier, până la lichidarea comunismului în toate aceste ţări, se poate forma o ideie mai apropiată de realiatate şi stabilirea modului în care trebuie acţionat împotriva unui asemenea flagel social.

Ideia finală trebuie să fie aceea de a-i desprinde pe aceşti tineri (îndoctrinaţi cu

privire la concepţia crimei), de sub infleunţa acestei ”filozofi” jihadiste şi readucerea lor la viaţa şi gândirea normală a tineretului din întreaga lume, nu cea care şi-o trăiesc aceşti tineri sub legile ISIS sau a altor grupări extremist jihadiste.

În aceste condiţii trebuie combătută ideia după care dorinţa celor ce îi trimit pe aceşti tineri să omoare oameni nevinovaţi şi apoi să-şi ia viaţa, (sau dacă scapă de moarte pot fi prinşi şi pe baza judecării urmează să-şi continue restul vieţii în puşcării, nu dovedeşte o superioritate morală a sinucigaşilor ci una total falsă care este incompatibilă cu ideia oricărui om obişnuit privind moralitatea.

Un exemplu concret în acest sens l-a dovedit atacul provocat în 1972 de către trei teorişti din grupul terorist JRA (Armata Roşie Japoneză), la aeroportul Lot din Tel Avivi în care au fost omorâte 25 de persoane şi au fost răniţi alţi 66, prin folosirea grenadelor. Doi dintre terorişti au murit iar al treilea Kozo Okamoto (n.1947), a fost judecat şi condamnat pe viaţă la închisoare în Liban.

Aşa cum explica şi filosoful britanic Jonathan Glover

---

80 Paul Joseph Goebbels - politician german, Ministrul Propagandei Publice, doctor în filozofie,
ziarist; unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai lui Hitler.

(n.1941), fascinaţia şi preocuparea speciei umane de a provoca prin brutalitate diferite traume asupra unor victim civile şi a lor înşişi, se manifestă prin emoţii reflectate în totalitatea organelor (din cavitatea cranianǎ, toracicǎ şi abdominală) şi sunt similare cu intensitatea lor faţă de preocuparea umană referitoare la sex.

Brutalitatea pentru specia umană nu este doar un mijloc de a sfârşi lupta împotriva aşa numiţilor (de către terorişti - n.n.) a ”infidelilor”; este un scop în sine. Acest lucru nu este specific pentru musulmani, sau pentru cei nebuni, ci se găseşte şi în viziunea şi sensul vieţii şi al altor etni sau popoare.

De asemeni un alt factor de influenţă este însăşi societatea în care trăiesc şi care prin organizarea şi puterea ei, oferă un limbaj, o anumită viziune asupra lumii, o identitate (bazată pe un set de reguli şi ritualuri de trait).

În unele cazuri, sau mai bine zis în anumite ţări, societatea este echivalentă cu ideia de Dumnezeu (indiferent de numele care i se atribuie[81] - n.n.). În alte cazuri existenţa societăţii nu este contestată aşa cum este contestată sau din contra prea mărită ideia de Dumnezeu.

Odată ce societatea şi-a creat şi se bazează pe anumite ”valori” şi pe modalităţile acceptate la un moment dat de majoritate, indivizii izolaţi ajung să fie obligaţi să urmeze calea impusă de societate, altfel ei sunt marginalizaţi sau izolaţi.

Diverse forme de reprimare manifestate (aplicate), de societate, de-alungul istoriei, s-au materializat - aşa cum au fost descrise de unii autori, prin diverse acte brutale cum au fost cele legate de vânătoarea vrăjitoarelor, linşările, violurile sistematice produse de soldaţii unei

---

81 pentru cei interesați de diferitele denumiri date lui Dumnezeu, vezi sit-ul:
https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/e/ee/Kircher-
Diagram_of_the_names_of_God.png

armate victorioase împotriva femeilor populaţiei învinse, omorârea copiilor nou născuţi şi încă multe alte forme.

Pe aceleaşi idei se bazează şi acea formă a aşa zisei fascinaţii umane în privinţa violenţei, a puterii societăţii şi a forţei de convingere a pretinsului ” individ credincios”, sau aplicată celui care va provoca actul criminal al bombardării însoţit de sinucidere.

O asemenea concepţie devine o adaptare socotită ca fiind ”rezonabilă”, la unii oameni, cu toate că are o notă foarte puternică de extremism.

Asemenea acţiuni nu pot fi considerate ca acte ciudate produse de indivizi pe care îi poţi considera ca nebuni, ci devine (în urma implicării propagandei şi a spălării creierelor), un adevărat ritual social.

Există, desigur, şi unii psihopaţi în masa mare de luptători ISIS dar nu aceştia ajung să fie sinucigaşi şi martiri ai grupurilor jihadist extremiste. Majoritatea acestora sunt folosiţi drept carne de tun în luptele curente şi nu în acţiuni socotite ca fiind deosebit de importante pentru extremiştii jihadişti.

Printre motivele determinante ale sinuciderilor se includ şi cele ale stărilor de depresie, supărări grave, spiritul de revoltă, dorinţa de răzbunare sau dorinţa de a fi consideraţi drept soldaţi glorioşi care s-au sacraficat pentru o anumită cauză.

Cu toate acestea, pretinşii ”voluntari” (dornici de a se jertfi), nu sunt întotdeauna acceptaţi să ducă la bun sfârşit un act de violenţă cu zeci sau sute de victime.

În acest sens, Jonathan Glover, afirmă: ”… în timp ce cauzele generale sunt modelate de parametrii unui anumit grup specific, cauzele finale apar din impulsul determinat de aspectele inerente ale naturii umane”.

În cazul în care un grup sau o societate este angajat(ă), într-o luptă teritorială sau ideologică şi pentru a-şi asigura supravieţuirea face uz de tot felul de acţiuni violente; acestea nu sunt considerate ca fiind iraţionale şi

cu atât mai puţin nu sunt considerate ca ceva ieşit din comun în special atunci când se discută despre sacrificarea unor persoane (soldaţi), prin sinucidere.

De asemeni trebuie reţinută şi ideia după care trimiterea unor soldaţi în acţiuni criminale are la bază o îndelungată verificare a acestor persoane şi desfăşurarea unor lungi conversaţii din care (trebuie !), să rezulte convingerea celui(celei), care v-a fi sacrificat asupra înţelesului exact al scopului acţiunii şi asupra deciziei personale pentru sacrificial suprem.

Ceeace merită reţinut este poziţia pe care o are filozofia islamică în general despre rolul femeii în societatea musulmană şi poziţia pe care trebuie s-o aibă o femeie care este instruită pentru a devenii o teroristă sinucigaşe.

O asemenea diferenţă devine din ce în ce mai de neînţeles pentru diversele popoare ale lumii modern, civilizate, cu cât în ultimile decade numărul femeilor martire, a devenit din ce în ce mai mare.

În rândurile populaţiei Kurde şi a grupurilor teroriste Tamil[82] femeile teroriste sinucigaşe au fost folosite încă cu mulţi ani în urmă.

În unele organizaţii teroriste, (cum ar fi: PKK[83]), sau

---

82 Tigrii de Eliberare din Tamil Eelam, cunoscuți și sub numele de Tigrii Tamili , prescurtat LTTE - organizație militantă din Tamil, care se afla în nord-estul Sri Lanka. Înființată în mai 1976 de către Velupillai Prabhakaran, a organizat o insurgență naționalistă secesionistă în vederea creerii unui stat independent Tamil Eelam pentru oamenii din Tamil.

83 Partidul Muncitorilor din Kurdistan (Parti Karkerani Kurdistan), prescurtat PKK, este o organizație separatistă kurdă care luptă pentru independența teritorială a kurzilor din Turcia, în vederea creării unui Kurdistan independent. Turcia,

în organizaţiile teroriste ceciene, numărul femeilor martire care se sinucid prin folosirea unor brăuri cu explosive, este din ce în ce mai mare.

De asemeni în rândurile organizaţiilor teroriste ceciene, majoritatea femeilor care au devenit martire sunt foste soţii ale unor terorişti care s-au sinucis şi care au devenit voluntare în sinucideri pentru a se răzbuna pentru pierderile avute.

Este destul de greu de înţeles această concepţie ”de răzbunare”, pentru un act comis de către un soţ ce s-a sinucis nu din cauza unor persoane nevinovate pe care el le-a omorât iar nevestele acestora nu sânt împotriva celor care i-au trimis în misiunile de crimă şi în urma cărora soţii lor s-au sinucis.

Niciodată conducerea grupului terrorist sau al organizaţiei nu acceptă să trimită în acţiuni de bombardare urmate de sinuciderea soldatului care a executat borbardarea, a unor voluntari despre care se ştie că au problem mentale or psihologice, sau au avut problem personale cu familia din care au provenit.

Un comandant care îi pregătea din punct de vedere militar pe teroriştii din al-Aqsa Martyrs' Brigades afirma :

”...Nu-mi pot permite să trimit într-o asemenea acţiune

importantă o persoană care nu este matură, un adult,

o persoană sănătoasă şi desigur nu mai mică de 18 ani

şi pe deplin conştient de ceea ce urmează să efectueze.”[84]

Această societate (sau grupul terorist - n.n.)

împreună cu Statele Unite și multe
alte state europene consideră PKK o grupare teroristă și refuză orice negocieri în vederea
soluționării problemei kurde.

84 Louise Richardson, What Terrorists Want, pg.15, lucare citată în bibliografie.

îmbrăţişază, promovează şi chiar sărbătoreşte actele individuale de mare sacrificiu consumate pentru cauza presupusă ca fiind destinată societăţii.

O asemenea concepţie este considerată ca un act de mare success (mai ales în cazul în care inamicul căreia i se pregăteşte cu multă meticulozitate un asemenea act criminal), nu este reprezentat de o singură persoană ci de un grup cât mai mare de persoane.

Într-o asemenea concepţie, toţi duşmanii sunt întotdeauna consideraţi ca nişte obiecte neînsufleţite sau care trebuie lichidaţi în numele unor ”valori” recunoscute numai de cei ce le propagă. Asemenea acţiuni, devin fapte normale în spiritual unor idei pretinse ca fiind normale şi absolut necesare (în spiritual unei anumite concepţii religioase sau politice), în special dacă dovedesc extremiştilor că pot fi folosite drept arme eficiente de luptă.

Pentru acest tip de indivizii (aflaţi sub presiunea unei societăţi ce se manifestă cu duritate nu numai în acţiunile sale exterioare ci chiar printre membrii ei), cel ce refuză să se adapteze anumitor concepţii şi comportamente impuse prin forţă şi în numele unei pretinse credinţe socotită ca fiind cea ”adevărată”, sinuciderea devine o opţiune ce nu mai este gândită şi apreciată la adevărata sa scară a volorii şi ca atare se derulează în spiritual gloatei şi capătă o notă deosebit de atractivă.

(Prelucrat de autor după nuvela ”The Good Psychologist a autorului Noam Shpancer şi What Terrorists Want de Louise Richardson - Lucrare citată în bibliografie)

4.5. Religia islamică sub microscop: violenţă sau pace?

În ultima parte a verii din 2016, Federaţia Rusă şi Statele Unite şi-au intensificat acţiunile militare îndreptate împotriva Statului Islamic pentru a contracara acţiunile

grupurilor islamice teroriste care continuă cu brutalitate să facă enorme ravagii în Siria şi Irak.

În acelaş timp pentru o înţelegere mai bună şi mai complexa a acţiunilor jihadiste ale grupurilor teroriste, conducerea SUA a cerut *Institutului pentru Pace*

(cu sediul la Washington D.C.) şi în special Doamnei Manal Omar (Vice preşedinte pentru problemele din Orientul Mijlociu şi Africa, Directoare a Programelor pentru Irak, Iran, şi Africa de Nord), să-şi expună opinia privind relaţia dintre *Violenţă şi Pace* în concepţia islamului jihadist şi dacă actele de violenţă ale grupărilor extremiste ar putea fi oprite.

După opinia unor experţi în probleme militare şi în problemele extremismului, dacă ar exista şi s-ar cunoaşte care este factorul esenţial al acestei legături între crimele comise de islamiştii extremişti şi modalitatea de menţinere a păcii cu aceştia, s-ar putea analiza şi discuta despre rezolvarea acestei deosebit de mari şi grave a actualei probleme.

După nenumărate dezbateri şi încercări de înţelegere a rădăcinilor deosebit de profunde ale violenţei extremiste, în special de către conducătorii ţărilor care au fost victimile atacurilor teroriste şi au avut de suferit de pe urma acestor atacuri, nu se poate spune că se profilează clar aşa numita ” cauză” şi prin urmare ” ”soluţia”, pentru rezolvarea acestei plăgi social-politice.

Dezbaterile încă nu s-au încheiat iar ideia de simplificare a unei asemenea probleme este atât de departe de realitate încât - după cum spunea un cercetător cu experienţă în domeniul vieţii musulmanilor din diverse ţări:

”a fost şi este mai uşor să ajungem pe o altă planetă din galaxia

în care trăim, decât să ajungem la o înţelegere cu grupurile teroriste”.

Ideia de simplificare a unei asemenea probleme ar

putea crea o mulţime de efecte negative printre care: cheltuieli enorme, pierderi de foarte multe vieţi omeneşti şi în final să se ajungă la concluzia după care stabilirea unui anumit diagnostic al acestei probleme a fost total greşită.

S-a creat în ultimile decade un mit susţinut de către unii teoreticieni pretinşţi specialişti în problemele terorismului mondial prin explicarea acestui subiect

într-o manieră simplificată a problemei, reflectată într-o mulţime de articole şi studii, ce relevă, o eroare fundamentală, şi anume aceea după care extremismul violent este direct legat de fundamentalismul islamic.

Exemple concludente în acest sens îl oferă actele criminale al ISIS:

- în oraşul Alexandria (Egipt) la 10 aprilie 2017, militanţii ISIS au pus bombe care au explotat în două biserici creştine în timpul rugăciunilor care se ţineau în zia de Florii. Informaţiile prezentate de către Mass media egipteană confirmau moartea a circa 50 de persoane şi rănirea a peste 100 de persoane.
- la 22 mai 2017 un tânăr de 22 de ani, născut în Manchester, deci fiind cetăţean englez, din părinţi emigranţi din Libia a plecat în Siria şi s-a radicalizat devenind un simpatizant al ISIS. a pus o bombă Confecţionând acasă o bombă a adus-o într-o geantă în Arena Manchester (Anglia) unde se desfăşura un

concert şi unde majoritatea audienţei erau tineri. Daclanşând explozia bomba a provocat moartea a 22 persoane şi 59 de răniţi.

Ţinta acestui terorist au fost în majoritatea tinerii care constituie un element în plus psihologic de atragere atenţiei asupra modului lor de manifestare.

Nu credincioşii musulmani au înfăptuit o asemenea crimă ci cei cărora li s-au spălat creierele prin propaganda jihadistă şi care nu ţin de nici o religie şi nici nu au cunoştiinţe despre ceea ce este scris în Koran.

Violenţa manifestată de grupările teroriste, este o problemă mult mai complicată şi ca atare nu poate fi considerată şi analizată într-un mod simplist.

Violenţa care a depăşit cu mult actele ce au loc în majoritatea ţărilor musulmane şi în special în Irak, Siria, Pakistan şi în alte ţări, (împotriva anumitor etnii şi chiar împotriva celor de religie islamică), este un produs al unor circumstanţe politice şi social-economice complexe, printre care experţii politologi enumeră:

— moştenirile coloniale,

— frontierele artificiale create cu zeci şi sute de ani înainte

în diverse regiuni,

— instabilitatea economică a unora dintre ţările musulmane,

— politica economică actuală impusă din exteriorul acestor ţări de anumite puteri economice,

- rolul politicii globale în special al ţărilor dezvoltate din punctul de

vedere economic care au dus la dereglări şi mari diferenţieri

între diversele regiuni din lume,

- condiţiile provocate de politicile externe ale anumitor ţări care au

favorizat manifestarea extremismului,

- modul în care religia în general şi cea islamică în special au reuşit să
umple la un moment dat şi continuă să acopere vidul creat de
incertitudiniile politicilor naţionale şi internaţionale.

Religia şi conflictele interne dintre diferitele secte ale islamului, reprezintă numai o parte din complexul de cauze ale acestor violenţe, dar nu sunt nici cauzele şi nu sunt nici efectele învăţăturilor din Koran, aşa cum apreciază analiştii politici chiar din lumea musulmană.

Asemenea aspecte duc la concluzia privind modul abuziv de manipulare al diverselor secte religioase de către unele forţe oculte care susţin crimele şi provocările împotriva lumii civilizate, în scopul unor interese politice sau economice.

În acest sens un rol deosebit l-au avut şi politicile externe ale Administraţiilor care s-au succedat la Washington,D.C. în ultimile decade şi care din anumite considerente (mai mult politice - n.n.), au dus la lichidarea lui Sadam Husein în Irak şi a lui Muammar Gaddafi în Libia.

Prin politica dură pe care au dus-o cei doi dictatori împotriva proprilor lor popoare şi a grupurilor de terorişti ei şi-au impus controlul în aceste ţări.

Experţii şi strategii politici şi militari din diverse ţări europene şi din SUA, apreciază că:

— declanşarea războiului din Irak de către Statele Unite a fost o primă greşeală tactică şi strategică bazată pe informaţii false sau fabricate, privind existenţa armelor de distrugere în masă.

— retragerea trupelor americane şi a coaliţiei, din Irak a fost cea de a doua greşeală tactică şi strategică, accentuând vidul politic şi militar şi oferind totodată posibilitatea grupurilor extremist teroriste să umple acest vid, să ocupe această ţară şi să-şi impună prin forţă

militară pretinsele legi islamice.

O serie de analişti politici printre care Michael Weiss şi Hassan, Hassan autorii lucrării: *ISIS-mInside of the Army of Terror*[85] afirmă în cartea lor:

”...prin politica SUA de a dizolva armata irakiană, au fost lăsaţi sute de mii de

soldaţi şi ofiţeri superiori, bine pregătiţi din punct de vedere militar,

fără mijloace de subzistenţă şi fără locuri de muncă.

Cei mai mulţi dintre aceştia şi-au găsit folosinţa devenind membrii ai armatei

ISIS. Aceştia au ştiut cum să lupte pentru a cucerii cât mai rapid zone întregi

din Irak.”

Chiar şi unii luptători ISIS consdideră că politica ISIS faţă de ”infideli”, are mai mult legătură cu politica externă a SUA în Orientul Mijlociu, decât cu preceptele Koranului.

De asemenea, aşa cum am mai amintit, diversele lupte intestine pentru preluarea puterii în diversele ţări din Orientul Mijlociu precum şi modul în care este folosită politica ONU, în special în privinţa embargourilor de arme au fost căi de extindere şi manifestare a grupărilor extremiste prin intermediul unor ţări care au asigurat fondurile necesare şi procurarea de armament precum şi prin diverse acte violente.

La o concluzie similară a ajuns şi Robert I. Rotberg[86]

---

85 Lucrare citată în bibliografie pg. 67 şi urm.

86 Robert I. Rotberg - cercetător American, a lucrat ca Președinte de onoare al Fundației privind Pacea Lumii (între 1993-2010). Profesor pe problem guvernamentaleși politică externă. Director al Programului de Studii privind conflictele interstate, prevenirea și concluziile ce se desprind de pe urma acestor conflicte-Program în cadrul Universității J.F. Kenedy, School of Government, între 1999-2010

(n.1935) în lucrarea intitulată *Transformativee Political Leadership: Making a Difference in the Developing World*[87], în care afirmă:

... când statele nu reuşesc să-şi desfăşoare procesul dezvoltării economice,

îşi caută explicaţiile cauzelor şi consecinţelor acestei situaţii şi a eşecului

lor de a oferi cetăţenilor drepturi şi servicii de bază, permiţând unora

dintre actorii "nestatali", desfăşurarea unor violenţe în vederea

preluării controlului asupra întregii ţări".

Eşecurile nu sunt întotdeauna limitate la nevoi economice; lipsa unor drepturi politice, libertatea de exprimare, precum şi dreptul de a trăi cu demnitate în anumite ţări musulmane în care se impun legile false ale islamismului, au devenit factorii primari ai radicalizării tinerilor şi manifestării violenţei".

Un exemplu concludent în acest sens, despre care am amintit şi la care se referă mulţi autori, este cel al Statului Islamic care în Irak de exemplu, oferă sub o formă pur propagandistică, tot felul de servicii şi beneficii materiale şi morale cetăţenilor pentru a-i menţine ca suporteri şi luptători ai ISIS.

Conducerea ISIS oferă:

— servicii - asigurând astfel ocuparea forţei de muncă,

— asistenţă medicală gratuită pentru luptătorii ISIS

— hrană gratuită care îi însoţeşte pe luptătorii ISIS, peste tot unde luptă,

— remunerare (care nu este mică - n.n.),

— o ideologie utopică care se extinde peste retorică, privind sinuciderea şi sacrificiul personal în favoarea societăţii,

---

87 Lucrare citată în bibliografie pg. 37

— promisiunea unei stări ideale, după cucerirea totală a ţărilor, unde luptă, bazată pe principiile unei ”justiţii” şi a unei ordini ce are la bază regulile islamismului.

Un studiu mai recent, efectuat în 2015 de către organizaţia Mercy Corps[88], privind evoluţia tineretului din ţările musulmane şi diversele aspecte social-politice şi economice cu care se confruntă, au evidenţiat faptul după care şomajul, lipsa oricăror oportunităţi, nedreptăţile social-politice, discriminările, corupţia la cele mai înalte nivele politice şi economice au provocat şi continuă să fie cauzele diverselor violenţe politice şi militare pe care le provoacă acest tineret, în ţări cum ar fi: Afganistan, Somalia, Siria şi altele.

În tot acest timp religia îşi manifestă prezenţa şi prin intermediul unor fanatici care instigă la provocarea diverselor confruntări violente ca mijloace (utopice-n.n.), de asigurare şi apărare a ”drepturilor” populaţiei.

Biserica şi folosirea predicilor bazate pe credinţa înscrisă în scrierile bisericeşti au fost şi continuă să fie mijloace importante de recrutare a luptătorilor şi de radicalizare a tineretului.

---

88 Mercy Corps - agenție la nivel global cu profil de cercetare în domeniul umanitar (problema refugiaților, strângerea de dovezi privind actele de genocide, soluții pentru combaterea foametei și sărăciei la nivel internațional). Organizația a fost creată în 1979, cu sediul în Portland, statul Oregon.

De exemplu, organizaţia teroristă Boko Haram, din Nigeria[89] sau alte organizaţii islamice din alte ţări musulmane, cu toate că toate se consideră ca fiind bazate pe aceeaşi filozofie islamică (şi fiecare consideră că ea este cea care respectă ”autenticitatea” înscriselor din Koran - n.n.), au apărut şi se manifestă în diferite moduri.

Punctul de vedere al Doamnei Manal Omar, de care am amintit la începutul acestui subcapitol, este acela după care:

”...cei care consideră că islamul este o religie violentă, ignoră faptul că există o majotitate covârşitoare de adepţi ai acestei religii (peste 1.5 miliarde de musulmani în întreaga lume), care trăiesc în pace, nu au nici un fel de aspiraţii de dominare a lumii şi vor relaţii bune, de prietenie cu oricare popoare din lume”.

În acelaş timp nu trebuie neglijat nici aspectul după care sunt o mulţime de ţări de pe această mică planetă albastră numită Pământ, în care pe lângă religia majorităţii populaţiei există şi alte religii ale minorităţilor etnice şi între care există un permanent conflict, care provoacă sute şi mii de victime.

Un exemplu în acest sens, este Insula Sri Lanka care are o multitudine etni religioasă (budismul este în proporţie de 70% urmat de hinduism, creştinism şi islamism).

Harta C. **Localizarea insulei Sri Lanka[90] la SE**

---

89 Organizația teroristă Boko Haram a apărut și s-a dezvoltat ca răspuns la atacurile guvernului Nigerian care în final a dus la uciderea de către poliția nigeriană a fondatorului acestei organizații, Muhammad Yusuf (1970-2009).

90 Insula Sri Lanka - fosta insulă Ceylon și-a câștigat independența în 1948 în cadrul

Indiei

În urma mişcărilor naţionaliste care au loc în această regiune a lumii, se desfăşoară o luptă continuă împotriva islamismului. În această ţară cu o populaţie de peste 20 milioane locuitori şi o suprafaţă de 65,610 Km.p., în conformitate cu informaţiile prezentate în diferitele mijloace ale mass-mediei şi ale internetului, în fosta insulă Ceylon, au loc în mod continuu multiplele conflicte interne între singhalezi (care reprezintă circa 75% din populaţia insulei, şi care în majoritate sunt budişti) şi tamili, (grupaţi în nord şi est), care sunt de religie hindusă.Tamalii sunt permanent discriminaţi şi terorizaţi de către singhalezi - care vor să-şi creeze un stat independent,(fapt pentru care luptă să-şi asigure un teritoriu autonom în nordul şi sudul insulei).

Conflictul acesta etnic a degenerat, după 1978, într-un sângeros război civil de o deosebită cruzime. Conflictul armat s-a soldat (până la sfârşitul anului 2000), cu peste 60.000 de victime fără a se profila perspectiva unei soluţionări reale a disensiunilor pe calea tratativelor.

Încercarea Indiei de a sprijini, printr-un corp expediţionar (numit: *Indian Peace*

Keeping Forces), trimis în insulă între 1987 şi 1990,

Commonwealth-ului iar în 1972 s-a proclamat Republica Sri Lanka și a devenit membră a
ONU.

în vederea găsirii unei soluţii paşnice, s-a încheiat cu un profund eşec. Între 1997 şi 2001, luptele dintre rebelii tamili şi forţele guvernamentale singhaleze a continuat o lungă perioadă de timp iar după un armistiţiu propus în decembrie 2000 ostilităţile s-au reluate de ambele părţi, (în aprilie 2001), cu o şi mai mare înverşunare, fără a se întrevedea o soluţie militară care să oprească conflictul.

Un alt exemplu este cel al Myanmar-ului (fostă Burma care până în 1989 când

şi-a schimbat numele), coexistă un complex larg etnic format din:

— 68% Bamari
— 9% Shani
— 7% Kareni
— 4% Rakhine
—

— 3% Chinezi
— 2% Indieni
— 2% Mooni
— 5% Alţii

Harta D: **Localizarea Myanmar pe glob**

Totalul populaţiei acestei ţări este de circa 51.5

milioane locuitori, iar suprafaţa ţării este de circa 677 Km.p.

Myanmar-ul este socotit de către Centrul american de studii - Pew, ca una din cele 25 de ţări din lume, în care conflictele religioase au ajuns la cel mai înalte grad de violenţă.

În aceste ţări musulmanii sunt stigmatizaţi şi au ajuns să aibă un număr imens de victime provenite din conflictele religioase. Într-o situaţie similară sunt şi alte ţări cum ar fi: Egipt, Indonezia, Rusia, Pakistan şi altele.

Din cele de mai sus rezultă, după opinia Doamnei Manal Omar şi a altor analişti politici că nu ar trebuii căutate cauzele actelor criminale în diversele doctrine religioase ale budismului sau ale creştinismului şi deci nici în cea a islamismului, ci în modul în care sunt influenţate aceste religii de nişte forţe ce acţionează în spatele acestor religii şi care instigă în mod permanent la acte criminale, folosindu-se de o continuă propagandă privind imposibilitatea dezvoltării economice şi asigurării drepturilor politice din cauza acestor etnii (care sunt în unele ţări într-o mare minoritate).

Mulţi profesori universitari de la cele mai prestigioase universităţi din diverse ţări musulmane, au acceptat şi susţin ideia după care:

După cum informa presa internaţională, în 2014, peste 120 de conducători ai unor ţări musulmane, oameni de ştiinţă şi activişti politici s-au adresat printr-o scrisoare deschisă lui Abu Bakr al-Bagdadi şi altor susţinători ai pretinsei filozofii a Statului Islamic arătând că:

”*... grupurile extremiste inclusiv ISIS folosesc texte*

pretins

”religioase”, în vederea susţinerii propagandei extremiste

şi care nu numai că nu sunt nici pe departe legitime cu

cele înscrise în Koran, dar defâimează adevărata religie islamică”.

Aceşti leaderi şi oameni de ştiinţă şi-au asumat o enormă responsabilitate şi

şi-au pus viaţa în primejdie atunci când şi-au formulat opiniile despre falsitatea propagandei islamice şi au condamnat actele de violenţă la care se dedau grupările jihadist extremiste.

Împărtăşind punctele de vedere ale acestor conducători musulmani, mulţi tineri din diverse ţări musulmane din Orientul Mijlociu, din Africa de Nord şi Africa Centrală s-au angajat în lupte militare împotriva grupurilor extremiste şi a Statului Islamic.

O mulţime de oameni de cultură din diverse ţări europene, din Statele Unite, Canada, Australia şi alte ţări din lume, cunoscători ai textelor religioase incluse în Koran, dovedesc cu lux de amânunte prin diverse lucrări şi conferinţe că:

Doamna Intisar A. Rabb[91], Profesoară de drept şi Directoare a Programului de Studii Juridice privind Islamul, în cadrul Universităţii Harvard, Law School, referindu-se la studierea Koranului şi la analiza versetelor

91 Pentru informaţii suplimentare vezi şi: http://hls.harvard.edu/faculty/directory/11205/Rabb

lui, şi-a prezentat punctul de vedere după care:

În acelaş timp, Doamna Intisar A. Rabb, consideră că din punctul de vedere istoric, Koranul, permite schimbări şi reformulări ale legilor în vederea adaptării lor oriunde şi oricînd în raport cu evoluţia istorică a societăţii. În acelaş timp, afirma doamna Rabb:,

”… din păcate o asemenea caracteristică, poate şi întradevăr a devenit ca un ”blestem” pentru interpretarea islamismului, întrucât nu se vorbeşte despre vre-o autoritate finală lasându-se în mod special un vid care permite unele interpretări intenţionat false şi ostile care favorizează propaganda extremistă în crimele premeditate săvârşite în diverse ţări din Europa, Asia, Africa, SUA, ş.a”.

Un alt susţinător al ideii de reformare a întregii filozofii islamice este şi Profesorul Abd Al-Hamid Al-Ansari, de la Universitatea din Qatar şi care analizând rădăcinile ideologice ale terorismului consideră afirmă:

”…ceva este rău în ordinea culturală musulmană.

"Terorismul are rădăcini în ideologie.

Aşa cum se spune şi în documentul de bază al UNESCO:

războaiele şi pacea sunt construite "în mintea oamenilor"

şi abia apoi sunt transpuse în comportament.

Terorismul se bazează pe o ideologie extremistă,

care preia minţile susceptibile la acest tip de ideologie ...

Mulţi dintre cei ce susţin religia musulmană consideră necesitatea unei concepţii mult mai flexibilă a interpretării legilor sharia şi chiar separararaea moscheii de stat, aşa cum s-a petrecut cu separararaea bisericii de stat în majoritatea ţărilor unde predomină religia creştină sau iudaică.

Nimeni nu speră că asemenea reformări ar putea avea loc într-un timp scurt şi fără suferinţe[92], dar este posibil şi cred că ele vor fi determinate de înţelegerea acestei necesităţi, în special din partea generaţiior tinere de musulmani care nu sânt sau nu vor fi radicalizaţi.

Concluzia care se desprinde din aceste puncte de vederi este aceea după care lumea civilizată nu are dece să se lupte cu religia islamică după cum nu are motive să se lupte cu cea budistă, mozaică sau creştină.

Atenţia şi lupta coaliţiei internaţionale trebuie îndreptată spre grupurile teroriste extremiste şi împotriva celor care susţin financiar şi înverşunează aceste grupuri împotriva propriilor lor credincioşi consideraţi ”infideli” şi împotriva lumii civilizate.

---

92 În Europa asemenea transformări au avut loc în secolul 17 în confruntările dintre religiile Romano-Catolice și ale Protestanților. De asemeni printre cei ce susțineau necesitățile imanente ale reformelor religioase a fost și filozoful olandez Baruch Spinoza (1632-1677), care susținea că Biblia este o colecție de învățături morale și nu cuvântul lui Dumnezeu. Pentru o asemenea ideie Spiboza a fost excomunicat din comunitatea iudaică iar Biserica Reformată Olandeză i-a considerat lucrarea lui Spinoza (Tratatul-teologic-politic) drept cea mai slabă, nelegiuită, blestemată și profanatoare lucrare pe care a cunoscut-o vreodată omenirea.

Ceea ce este necesar este să în momentul de faţă şi în perspectivă este necesitatea creerii - aşa cum am mai repetat de mai multe ori, a unei reale coaliţii internaţionale a lumii libere în care să se combine avantajele oferite de democraţia de care dispune lumea liberă cu asigurarea unei cât mai depline a unei securităţi naţionale şi internaţionale.

4.5.1. Mesajul către toţi emigranţii musulmani

Mesajul meu adresat tuturor celor ce ajung în mod *legal* în Statele Unite sau în oricare ţară dispusă să-i primească, este acesta:

Propuneţi-vă să ajungeţi cât mai repede la cele mai apropiate centre de înregistrare şi depuneţi-vă toate documentele de identificare de care dispuneţi sau solicitaţi ca pe baza informaţiilor pe care le prezentaţi să vă creaţi documente de identificare.

În acest fel veţi dovedi că intenţia voastră este de a vă găsi un loc unde să locuiţi, să munciţi şi să vă creşteţi copii şi familia .

În felul acesta vă veţi deosebi în mod categoric de cei ce încearcă sau au reuşit să ajungă într-o anumită ţară fără să fie verificaţi cine sunt şi de unde au venit, având planuri criminale pentru viitor.

4.6. Multiculturalismul şi limitele lui

Multiculturalism - sau cu alte cuvinte mai multe culturi, mai multe tradiţii, mai multe comportamente etnice şi etice, care pot coexista în cadrul aceleaşi naţiuni, poate fi o idee deosebit de bună. O societate în care coexistă mai multe etni cu diferite culturi poate fi o soluţie pentru o viaţă paşnică fără conflicte între etniile care coexistă în acelaş teritoriu.

Sunt convins că nimeni nu are interes în a împiedeca manifestarea altei culturi, a unor obiceiuri diferite ale unei anumite etni, dacă acestea îşi găsesc acomodarea şi îmbinarea propriei culturi cu cea naţională, fără a provoca conflicte rasiale.

Nu există culturi inferioare şl culturi superioare una alteia. Fiecare cultură are diverse aspect care pot fi acceptate, folosite şi fiecare îşi poate aduce contribuţia la îmbogăţirea condiţiilor vieţii umane prin găsirea celor mai adecvate soluţii ce trebuie să se manifeste între oameni cu un anumit grad ridicat de cultură şi civilizaţie.

Respectul şi cooexistenţa unor culturi diferite poate ajuta la dezvoltarea societăţii în ansamblul ei, în special în condiţiile unei vieţi moderne specifice secolului al 21-lea în care trăim.

Noul secol a oferit întregii omeniri de pe această mica planetă numeroase avantaje care dovedesc posibilitatea şi necesitatea unor legături între popoare, cu diferite limbi, obiceiuri, moduri de viaţă, mijloace de producţie şi diferite comportamente.

Numai cei ce urmăresc alte interese, strict personale, pot fi cei care susţin anumite stări de tensiune între diferite etni şi încurajează pe diverse căi conflictele rasiale vorbind de necesitatea păstrării unei anumite superculturi în comparaţie cu cele ale altei etni.

Aceasta nu trebuie înţeleasă ca o linie care delimitează într-un mod brutal o cultură faţă de alta, ci trebuie îmbinate într-o asemenea măsură şi într-o asemenea manieră, în care să fie folositoare societăţii în ansamblul ei. Acest lucru este posibil numai printr-un respect reciproc faţă de oamenii din altă etnie, de altă origine şi cu o altă cultură.

Dacă am lua ca exemplu învăţarea şi folosirea unor limbi străine, al unor obiceiuri diferite ale unor etnii ce co-există în societate, o asemnea îmbinare nu poate aduce decât avantaje întregii societăţi, printr-o mai mare stabilitate social-economică şi politică.

Dacă se manifestă impunerea forţată a unor obiceiuri ce depăşesc limitele unei uzanţe normale atunci trebuie acţionat într-un mod civilizat pentru a găsi soluţia optimă de cooperare şi coexistenţă a diferitelor obiceiuri şi

culturi.

Aşa după cum se exprimă diverşii specialişti politologi sau a celor care studiază diversele culture existente pe glob, din fericire, cele mai multe lucruri, cum ar fi limba, convingerile şi tradiţiille religioase, sărbătorile specifice unei anumite etnii, şi produsele alimentare, muzica, arta şi alte aspecte ale vieţii sunt total acceptabile, în timp ce unele care nu pot fi acceptate sunt, de obicei, de la sine, respinse de marea majoritate a populaţiei şi ca atare or rămân numai la nivelul şi în limitele entice de unde provin sau se renunţă de bună voie la ele la scară naţională.

Diversitatea de culturi începând de la nivelul unei familii, al unei comunităţi sau al unei ţări poate şi este în favoarea mediului în care se manifestă şi există aceste diversităţi de culturi.

Exemple se pot găsi în obiceiurile şi modul de viaţă al diferitelor etnii care de sute sau mii de ani convieţuiesc în aceeaşi arie şi unde pe baza unei bune înţelegeri şi a unui respect reciproc fiecare folosindu-şi experienţa, obiceiurile şi modul de comportament în avantajul şi beneficiile şi al altor etni sau al societăţii în ansamblu.

Îmi reamintesc de piesa de success a dramaturgului Victor Ion Popa: Take, Ianke şi Cadâr, care a dovedit posibilitatea convieţuirii paşnice a unor reprezentanţi ai unor etnii diferite, fiecare exprimându-şi modul de viaţă specific etniei din care proveneau.

Poate, după cum afirmă unii autori, cea mai mare importanţă se găseşte în ideea că o experienţă monoculturală, în cazul în care toată lumea are acelaşi sistem, ar putea fi plictisitoare sau - ar putea avea un efect de stagnare socială.

Diversitatea în cadrul familiei umane este la fel de importantă cum este şi în natură, ea devenind şi o adevărată sursă de putere în anumite vremuri de criză.

Ca o analogie, aşa cum apreciază unii autori, ar

putea fi luată şi frumuseţea pe care o are o grădină de flori. O grădină cu un singur tip de floare nu se poate compara cu frumuseţea pe care o are o grădină cu o mulţime de flori.

(Sursa : Prelucrat de autor după :http://www.tfd.com/multiculturalism pentru definirea multiculturalismului),

4.7.Viitorul religiei islamice în lume

Majoritatea religiilor au avut de luptat sute de ani până au ajuns la concluzia necesităţii imanente de a se adapta la diversele schimbări ce se manifestau în lume din punctul de vedere al ştiinţei, tehnicii şi tehnologiei, al educaţiei şi al modului de înţelegere şi interpretare al diverselor idei incluse în cărţile sfinte ale diverselor religii.

Probabil că cei mai mulţi oameni au uitat (sau poate nu au ştiut nici odată - n.n.) că religia creştină s-a luptat multe secole pentru a aduce unele schimbări în această religie. După opinia unor cercetători în domeniul religiei creştine, rezultă că Reformatorii Protestanţi, de exemplu, au început să se preocupe de unele reforme ale Catolicismului Roman printre care: papalitatea, preoţia, Euharistia[93], devotamentul faţă de Fecioara Maria şi sfinţi,

---

93 Cuvântul Euharistie provine din expresia care în limba greacă înseamnă a aduce mulțumire.
Euharistia este cunoscută și sub numele de Sfintele Daruri, Dumnezeieștile Taine,
Împărtășania sau Trupul și Sângele Domnului Iisus Hristos. În învățăturile Bisericii Romano-
Catoliciii Protestanțe și Ortodoxe se arată că Dumnezeu este cu adevărat prezent (iar nu doar
ca semn, ca simbol) în Sfintele Daruri, după sfinţirea lor. După cum se exprimă unii autori,
acest cuvânt auzit de mulți, nu este înțeles, fiind un cuvânt

existenţa purgatoriului, precum şi vânzarea de indulgenţe.

Asemenea reforme au trecut prin nenumărate dezbateri şi controverse şi care au constituit în diverse momente conflicte armate înecate în sânge, care au ajuns până la războiul de 30 de ani,[94] între Protestanţi şi Catolici. (pentru cei interesaţi de unele amânunte privind ţările participante şi numărul soldaţilor, sugerez consultarea site-ului: https://ro.wikipedia.org/wiki/R%C4%83zboiul_de_Treizeci_de_Ani).

Reformele care erau supuse multipleleor dezbateri se refereau la unele critici privind modernizarea Bibliei (aspecte ale relaţiei creaţie şi evoluţie, caracterul istoric al lui Isus comparativ cu acela al credinţei în Isus, sfânta trinitate, pluralismul religios şi necesitatea unor dialoguri pe această temă, ideia relativismului, rolul femeilor şi al homosexualilor în calitate de preoţi, controlul naşterilor, avorturile, raportul între laici şi biserică, ş.a.).

Chiar şi astăzi, după sute de ani, încă mai au loc diverse confruntări între diversele puncte de vedere privind elementele fundamentalismului şi evanghelismul Romano-Catolic.

Principala problemă şi marele semn de întrebare pe care şi-l pun mulţi dintre conducătorii diferitelor biserici, conducătorii diferitelor ţări (în special al celor care au suferit de pe urma actelor teroriste-n.n.), şi chiar mulţi dintre credincioşii musulmani, este dacă religia islamică este capabilă în prezent sau într-un viitor (poate nu prea îndepărtat), de a introduce anumitor reforme.

---

teologic, nu unul de circulatie.

94 Războiul de Treizeci de Ani a durat din 1618 până în 1648 și a fost un război purtat sub pretext religios. Cauza principală a fost lupta pentru hegemonie în Europa, în special ambiția Franței, condusă de cardinalul Richelieu, de a se profila pe plan european în detrimentul Imperiului romano-german și puterii Habsburgilor.

Pe parcursul întregii lucrări m-am referit de mai multe ori la diversele aspecte bazate pe miturile acestei religii, pe propaganda ce se practică de către conducătorii grupărilor teroriste pentru justificarea acţiunilor criminale şi realitatea acestei religii (care nu este nici pe departe cea gândită de Profetul Mahomed - n.n.) susţinută în prezent, prin tot felul de mistificări, făcute de actualii conducători ai organizaţiilor teroriste, în faţa simpatizanţilor acestor organizaţii.

Faptul că unii autori afirmă că *reforma,* a fost şi continuă să fie parte din istoria religiei islamice şi că însuşi Profetul-Reformator a fost Mahomed, nu are nici o legătură cu modul de manifestare şi aplicare a legilor incluse în Koran, de către pretrinsul Stat Islamic.

Tradiţiile islamice care au nevoie de o re-interpretare a propriilor surse şi a textelor sacre precum şi adaptarea acestora la condiţiile specifice ale culturii şi evenimentelor social-politice şi economice ce au loc pe plan mondial în acest nou secol, nu justifică cu nimic falsitatea afirmaţiilor lansate de către pretinsul Calif Abu Bakr al-Bagdadi şi de către cei care îl susţin.

Asemenea reforme şi reformatori (printre care se numără şi seniorul Sheik Yusuf Qaradawi[95]- n.n.) consideră

---

95 Yusuf al-Qaradawi (1926 -) personalitate remarcabilă, teolog Islamic egiptian, conducător
al Uniunii Internationael a Musulmanilor. Recunoscut în mod deosebit pentru programul
său intitulat: Sharia și viața (*al-Sharī'a wa al-Ḥayāh-în limba araba*) și pentru emisiunile
de educație ținute la postul Al Jazeera, care are o audiență de circa 60 million de persoane
de pe întregul glob. Recunoscut în mod deosebit pentru sit-ul IslamOnline, creat în 1997 și
în care prezintă adevăratele profeții din Koran. Autor a peste 120 de cărți incluzând:
Normele legitime și cele interzise în religia islamică și

că religia islamică trebuie să ţină seama şi să-şi coreleze observaţiile şi principiile religioase cu obligaţiile sociale existente în ţările în care această religie este predominantă şi în ţările unde trăiesc mulţi musulmani.

Mulţi dintre conducătorii islamişti fac o clară diferenţiere pe de o parte între religia islamică şi credincioşii acestei religii şi pe de altă parte între existenţa şi modul de manifestare al extremiştilor islamici.

În acelaş sens s-a exprimat şi Timothy Winter[96] în diverse studii şi în prezentările făcute în cadrul universităţii unde este profesor şi în care a respins cu hotărâre acţiunile extremiştilor jihadişti considerându-le ilegitime şi total ne-autentice faţă de învăţăturile Koranului. El a criticat tot odată Arabia Saudită care prin ideologia Wahhabism[97] a oferit musulmanilor extremişti un pretext teologic pentru violenţele provocate.

Este de remarcat faptul prin care pentru prima oară s-a evidenţiat rolul Arabiei Saudite şi a multor oameni de afaceri arabi, deosebit de bogaţi, care acordă sume imense

---

Islamul precum și lucrarea: Viitorul civilizației.

96 Timothy John Winter 1960 (născut și cunoscut ca Shaykh Abdal Hakim Murad), este un proeminent conducător religios musulman (Sunni), britanic, cercetător, autor și profesor la Cambridge University (Anglia). Este Decan la Cambridge Muslim College și Director de Studii pe probleme ale Theologiei și Religiei, la Wolfson College din cadrul Universității Cambridge, (din 1965).

97 Wahhabism - or Wahhabi este o mișcare religioasă, o ramură a islamului Sunnic, cu diverse descrieri um ar fi: "ultraconservative","austere", "fundamentalist","puritan”; este o mișcare reformistă Islamică având drept scop restaurarea "unui pur monotheism”.

pentru construirea de moscheie în cât mai multe ţări din lume, precum şi pentru distribuirea a zeci de mii de exemplare ale Koranului şi a diferitelor scrieri religioase în întreaga lume.

În anul 2005 a apărut în internet (www.adherents.com) graficul 2 pe care îl reproducem mai jos şi care se referă la Religiile majore din lume.

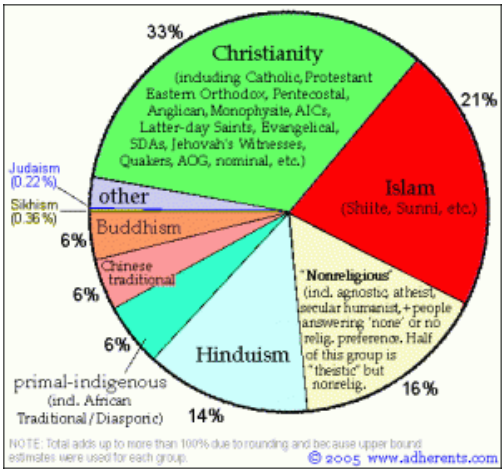

Graficul 2

Religiile majore din lume

După opinia specialiştilor în domeniul religiilor, vitorul islamului este similar cu viitorul altor religii. În timp ce majoritatea musulmanilor îşi trăiesc viaţa ca oricare persoană, cei mai mulţi credincioşi îşi practică simţămintele religioase prin intermediul sau în afara Statului islamic. De aici se poate desprinde ideia după care musulmanii ar trebuii să-şi cristalizeze poziţia religioasă fapt pentru care vor trebuii să considere ca deosebit de importante cîteva aspecte:

O primă problemă este aceea a legilor înscrise în

Koran (sub forma de Sharia laws) din care rezultă că naţiunile musulmane din Africa, din Asia şi din Orientul Mijlociu acceptă şi sunt de acord cu existenţa şi convieţuirea paşnică cu populaţiile minoritare de diferite religii, credinţe şi culori ale pielii, ce locuiesc în diverse ţări în care majoritatea populaţiei este de religie islamică.

Sunt convins că majoritatea musulmanilor din diverse ţări nu au nimica împotriva populaţiilor minoritare cu care convieţuiesc de sute de ani, cu care cooperează pe linie economică, cu care suferă împreună din cauza atrocităţilor săvârşite de grupurile extremiste (chiar şi împotriva credincioşilor musulmani - n.n.), în urma provocărilor susţinute de către anumite forţe interne sau externe care urmăresc să-şi extindă puterea şi să obţină mari profituri.

Sunt foarte mulţi musulmani (în special în rândurile populaţiei tinere - n.n.) pentru care religia islamică şi în special modul în care ea este impusă de către grupările extremiste nu mai constituie pentru ei, un factor de importanţă vitală.

Aceşti oameni tineri, preferă să ducă o viaţă mai apropiată pentru vârsta lor şi după un model similar cu cel al tinerilor din alte ţări. Ei acceptă să consume mâncăruri preparate din carne de porc, să bea, să aibă o viaţă sexuală normală, să meargă la spectacole, să rădă şi să facă glume, să renunţe la rugăciunile de trei, patru sau cinci ori pe zi aşezându-se cu faţă spre Meca pe stradă sau unde îi găseşte orele rugăciunilor; aceşti tineri preferă să renunţe la aceste rugăciuni care nu le mai spun prea multe despre viaţa lor actuală şi nici despre cea viitoare pe care o vor petrece în Rai.

În ipoteza în care nu sunt de acord cu unele dintre regulile impuse de Koran, aceşti tineri preferă să nu răspundă la ele; tac, ascultă şi consideră că nu îi interesează cele spuse, dar nu reacţionează prin proteste violente sau prin crimă.

Ei sunt dornici să aibă dreptul să-şi expună liber

punctele de vedere referitoare la modul lor de viaţă şi la relaţia lor cu religia islamică; ei nu vor ca administraţiile guvernamentale din ţările în care trăiesc, să penetreze în viaţa lor personală.

Preferinţele lor se referă la relaţii normale pe care le au alţi tineri de vârsta lor faţă de alte religii sau a relaţiilor lor cu privire la alte religii ale unor tineri cu care au copilărit. Nu iau religiile altor tineri în bătaie de joc, nu îi insultă pentru că sunt de alte religii şi nu caută să-i omoare din acelaş motiv.

Mulţi tineri crescuţi şi educaţi în şcolile şi universităţile de prestigiu din ţările islamice sau din ţările dezvoltate din punct de vedere economic unde au ajuns fiind trimişi de părinţii lor (care au un statut financiar deosebit - n.n.) şi au fost acceptaţi la aceste universităţi, iau contact cu o altă lume decât cea în care trăiesc cei needucaţi.

Asemenea oameni, cu educaţii, văd şi înţeleg altfel sensul real al vieţii şi al relaţiilor umane între persoane cu diferite credinţe.

Din dialogurile cu asemenea oameni educaţi rezultă necesitatea stringentă de creştere a educaţiei marei mase de copii şi tineri musulmani care trăiesc în condiţiuni mai puţin evoluate din punctul de vedere economic şi care trebuie educaţi şi organizaţi aşa cum se petrece în marea majoritate a ţărilor europene, în Statele Unite, Canada, Federaţia Rusă, Australia, Japonia sau în alte ţări din lume.

Educaţia copiilor şi a tinerelor generaţii trebuie să înceapă cu unele aspecte cotidiene ale vieţii acestora printre care:

— curăţarea şi îngrijirea zonelor urbane,

— repararea oricăror gropi din faţa caselor,

— repararaea geamurilor sparte din casele unde locuiesc,

— reparaţiile minore din locuinţe,

— grija pentru modul de curăţenie al casei şi în jurul

casei,

— grija pentru ţinuta vestimentară,

— grija pentru locurile unde există computere ,

— instruirea unui număr cât mai mare de tineri cu acest instrument modern şi deosebit de util în activitatea curentă din diverse ţări,

— instruirea cu aparatura din laboratoarele şcolilor şi universităţilor

— îngrijirea şi curăţirea moscheelor,

— grija pentru creşterea numărului de copii şi tineri alfabetizaţi,

— creşterea numărului de fete cu o anumită calificare cu caracter economic, tehnic sau social,

Toate aceste activităţi trebuie să aibă la bază preocuparea pentru asiguraraea suportului financiar destinat creşterii educaţiei copiilor şi tineretului,

De asemeni este necesară antrenarea copiilor şi tineretului la diverse acţiuni cu caracter voluntar/social.

Întreaga preocupare trebuie să fie îndreptată spre creerea unei concepţi a utilităţii lor sociale şi care să le dovedească că societatea în care trăiesc îi apreciază pentru ceea ce au învăţat şi fac.

În felul acesta copiii şi tineretul nu se vor simţi pierduţi pentru societate şi nu îşi vor căuta remediul în asociere cu viaţa unor comunităţi de simpatizanţi ai unor organizaţii criminale, riscându-li-se viaţa ca sinucigaşi cu speranţa că în Rai vor fi apreciaţi.

Mulţi dintre tinerii adolescenţi au ajuns la concluzia că rolul bărbaţilor şi al femeilor într-o societate modernă islamică nu trebuie să fie afectată de sexul unei persoane.

Femeile ca şi bărbaţii au drepturi egale la educaţie, la desfăşurarea unei activităţi economice practice sau a unei profesi, la creşterea rolului lor în societate, la faptul că vor putea deţine funcţii de conducători religioşi sau a unor autorităţi politice sau administrative.

Astăzi, opinia multor specialişti şi autori ai unor

lucrări pe probleme social-politice şi religioase[98] dovedesc prin nenumărate exemple, rolul pe care îl au femeile ca participante la viaţa socială. Multe dintre mişcările islamice cum ar fi Muslim Brotherhoods din Egipt şi Iordania sau Ennahda[99] în Tunisia sau mişcările musulmane din Maroc, Liban, Kuveit, Turcia, Malaezia şi Indonezia susţin şi sprijină accesul femeilor la educaţie şi caută să extindă oportunitatea femeilor de a avea acces la diverse poziţii (ca doctori, jurnaliste, avocate, inginere, activiste sociale, profesoare universitare sau în activităţi cu caracter economic).

În timp ce în Arabia Saudită şi în Afganistan femeile nu au drept de vot, în cele mai multe state musulmane femeilor li se oferă oportunitatea de a participa la activităţile consiliilor organizaţiilor islamice, sunt membre ale parlamentelor din ţările respective şi sunt chiar încurajate să devină candidate politice. În unele ţări au ajuns să fie şefi de stat sau vicepreşedinte cum ar fi în Iran, Pakistan, Turcia, Indonezia şi Bangladej.

Politica unora dintre ţările arabe crează o confuzie totală pentru restul lumii. De exemplu femeile din Arabia Saudită posedă 70% din economiile depozitate în băncile saudite, posedă 61% din firmele particulare, posedă cel mai mare număr de birouri în domeniul vânzării/cumpărării de case şi pot să-şi conducă singure propriile afaceri, dar în acelaş timp se remarcă o puternică segregaţie, tot felul de restricţii în diverse domenii profesionale şi le este interzis să conducă automobile.

---

98 Esposito L. John - The future of Islam pg. 118 și urm. lucrare citată în bibliografie

99 Ennahda - partid politic al Sunnilor islamici de orientare moderată creat în 1981 care practică o ideologie conservativ democratică, de orientare conservatoare în probleme religiaose, susținător a unui liberalism economic, fără nici o afiliere la alte mișcări internaționale.

Până nu de mult timp, în Egipt, femeile nu aveau dreptul să deţină funcţia de judecătoare, în timp ce în Maroc, peste 20% dintre judecători sunt femei.

În unele ţări din lume educaţia de bază a femeilor este limitată şi reflectă o deosebit de mare inegalitate faţă de cea a bărbaţilor. În Yemen, de exemplu, educaţia femeilor ajunge abea la 28% în timp cea a bărbaţilor este de peste 70%.

La fel este şi în Pakistan unde raportul în educaţie între femei şi bărbaţi este de 28% faţă de 53%.

Asemenea informaţii dau posibilitatea unor remarci deosebite:

— pe deoparte asemenea situaţii nu reflectă întregul mod de viaţă al musulmanilor,

— pe dealtă parte chiar dacă se susţine că asemenea situaţii sunt bazate pe preceptele înscrise în Koran şi ca atare vin de la Dumnezeu, acestea sunt total false şi ele de fapt nu reflectă decât poziţia bărbaţilor în anumite ţări arabe pentru a nu pierde controlul activităţilor lor şi aş păstra autoritatea cu privilegiile ce decurg din aceasta[100].

În unele ţări arabe cum ar fi cele din Sudul Asiei, în unele ţări europene, sau în unele dintre statele din SUA, unde trăieşte un procent mai mare al populaţiei musulmane, femeile musulmane luptă pentru aş câştiga egalitatea cu bărbaţii; ele şi-au creat propriile lor organizaţii [101], cu propriile ziare şi reviste în care sunt exprimate opinii privind:

— rolul femeilor în societate,

---

100 New York Times din 5 Martie 2009, articolul semnat de Zainah, Anwar - Bearers of Change

101 Organizația: Femeile care trăiesc sub incidența legilor musulmane (cu sediul la Geneva) sau
Surori în Islam (în Malaezia), reprezintă vocile femeilor din diverse țări musulmane și prin
mijloacele mass-mediei și prin participarea lor la conferințele internaționale ale femeilor.

— ţinuta vestimentară a femeilor într-o societate modernă,

— rolul femeii în istoria musulmană şi în lumea modernă şi alte subiecte de interes internaţional.

Mai mult decât atâta, la 18 martie 2005, Amina Wadud (1952)[102] care locuieşte în Statele Unite (localitatea: Bethesda, statul Maryland), şi-a exprimat opinia după care femeile cu calificarea specifică pot ocupa funcţia de conducătoare spirituale şi pot susţine predicile de Vineri în moscheiele din diferite oraşe americane sau pot oficia căsătoriile între tinerii musulmani.

În prezent sunt multe femei care au calificarea şi pot fi judecătoare apreciiend ce este bine şi condamnând ceea ce este greşit (conform At-Tawbah 9:71 din Koran)[103].

Din diversele aspecte prezentate în această parte a lucrării se poate desprinde concluzia după care legile înscrise în Koran s-ar putea modifica

— în mod treptat,

— nu chiar imediat şi

— poate încă nu oficial şi

— poate nici deodată în toate ţările de origine musulmană,

dar acest proces va determina la un anumit moment dat unele schimbări şi acestea în special fiind susţinute de către cei care au ajuns în alte ţări unde şi-au însuşit o altă educaţie şi treptat s-au adaptat la diversele obiceiuri fireşti în care cresc noile generaţii.

Analizele efectuate de către centrele de studii specializate pe probleme ale religiei (printre care este şi Pew Research Center - cu sediul la Washington D.C.),

---

102 Amina Wadud - de religie Liberal Muslim, absolventă a Universității din Pennsylvania,
Universitatea din Michigan, activistă social-politică specializată pe problemele textelor
koranului și a religieie islamice.

103 Koran - lucrare citată în bibliografie

dovedesc că musulmanii sunt grupul religios cu cea mai rapidă creştere numerică, din lume.

Din acest raport rezultă că populaţia musulmană va cunoaşte o creştere de peste dublu în perioada dintre anii 2010 şi 2050 iar în a doua jumătate a acestui secol, va depăşi probabil numărul de creştini care este considerat în prezent ca fiind cel mai mare grup religios din lume.

În timp ce populaţia globului se aşteaptă să crească cu 35% în deceniile următoare, numărul musulmanilor se apreciază că va creşte cu circa 73% ajungând de la 1,6 miliarde de credincioşi cât a fost în 2010 la 2,8 miliarde în 2050.

În 2010, musulmanii reprezentau circa 23,2% din populaţia globului. Patru decenii mai târziu, se prognozează că vor reprezenta aproximativ o proporţie de trei din zece oameni din lume, ceea ce va reprezenta o creştere de aproape 30%.

Până în 2050, musulmanii vor fi aproape la fel de numeroşi ca şi creştini, al cărui număr se estimează că va rămâne pentru un anumit timp, cel mai mare grup religios din lume, reprezentând circa 35% din populaţia globului.

Tabelul Nr.1

Prognoza creşterii populaţiei globului pe diverse religii

(2010-2050)

Religia	**%**
Musulmani	73
Creştini	35
Hindu	34
Evrei	16
Neafiliaţi	9
Alte religii	6
Budişti	-

	0,3

Sursa: The Future World Religions: Population Growth Projections 2010-2050 (Pew Research Cente)

Principalele motive care determină creşterea populaţiei musulmane implică unele criterii demografice simple: musulmanii au mai mulţi copii decât membri celorlalte grupuri religioase majore analizate în studiul *The Future World Religions*. (Pentru cei interesaţi de acest subiect, sugerez consultarea site-urilor din internet pe acest subiect).

Fiecare femeie musulmană are în medie 3,1 copii, cu mult deasupra celui mai mare grup actual de credincioşi (creştinii care au 2,7 copii), şi faţă de media tuturor non-musulmanilor care este de 2,3 copii.

În toate regiunile majore de pe glob în cazul în care există populaţii musulmane, fertilitatea acestei populaţii depăşeşte fertilitatea populaţiilor non-musulmane.

Ratele de fertilitatea ale populaţiei musulmane, sunt de asemenea, ajutate şi de faptul că musulmanii reprezintă populaţia cu cea mai tănără vârstă medie (în 2010, de exemplu, vârsta medie era 23 de ani) în comparaţie cu cea a tuturor grupurilor religioase majore, (în care vârsta medie a non-musulmanilor va ajunge în următoarele decade, în medie la 30-35 de ani-n.n.).

Aceasta dovedeşte că musulmani ajung la punctul din viaţă când oamenii încep să aibă copii, într-o proporţie mult mai mare. Un asemenea factor, combinat cu ratele ridicate ale fertilităţii, vor accelera într-un viitor nu prea îndepărtat creşterea pe plan mondial a populaţiei musulmane.

Mai mult de o treime dintre musulmanii sunt concentraţi în Africa şi Orientul Mijlociu, care sunt regiunile proiectate pentru a avea cele mai mari creşteri ale populaţiei. Prognozele pentru populaţiile musulmane se

referă la creaşteri mai rapide decât a altor grupuri etnice. De exemplu, musulmanii din Africa sub-Sahariană, în medie, sunt mai tineri şi au o fertilitate mai mare decât populaţia generală a regiunii. Tot datele statistice prezentate de Pew Center confirmă că musulmanii vor creaşte ca procent în fiecare regiune din regiunile globului, cu excepţia Americii Latine şi a Caraibelor, unde trăiesc mai puţini musulmani.

O altă constatare faptică a cercetătorilor de la Pew Center este aceea după care

numărul musulmanilor indieni, de exemplu, este în creştere, cu un ritm mai rapid decât majoritatea populaţiei hinduse, şi se estimează că în 2050 va creşte ajungând de la 14,4% din populaţia Indiei cât a fost în anul 2010 la 18,4% (cee ace reprezintă circa 311 de milioane de persoane).

De asemeni, deşi au existat aproximativ un număr relative egal de musulmani şi creştini în Nigeria, din 2010, musulmanii având o fertilitate mai mare se aşteaptă să crească cu o mare majoritate în populaţia Nigeriei, depăşind 58% până în 2050.

În calculele specialiştilor demografi s-a luat în considerare şi factorul

speranţei de viaţă.

Analiza acestui factor confirmă existenţa unei şanse de creştere semnnificativă în următoarele patru decenii a speranţei de viaţă, cu toate că în medie populaţia musulmană va avea un procent mai ridicat al deceselor decât membrii altor segmente ale populaţiei de alte religii.

De asemeni cercetătorii de la Pew Center apreciază că speranţa de viaţă a acestor categorii de membrii ai religiei mozaice sau creştine va ajunge la 80-85 de ani, adică cu circa 10 ani mai mult decât cea a musulmanilor.

Tot odată, unele dintre modificările religioase, care sunt de aşteptat pentru deceniile următoare, de a împiedica creşterea altor grupuri religioase, nu va avea un

impact net negativ asupra creşterii populaţiilor musulmane.

În Europa, unde din punct de vedere istoric, creştinismul a fost de mii de ani predominant, numărul credincioşilor creştini s-ar putea să scadă în deceniile ce vor veni. În 2010, de exemplu, 75% din populaţia Europei era creştină; până în 2050, se estimează că acest procent va scădea la 65%. Această scădere cu peste 60 milioane de adepţi ai acestei religii este determinată de scăderea numărului de credincioşi din rândurile tineretului.

De cealaltă parte, populaţia musulmană din Europa ar urma să se extindă, ajungând în următoarele decade la circa 28 milioane de persoane, ceea ce înseamnă că în Europa musulmanii vor fi în continuare o minoritate ce va reprezenta circa 10% până în 2050[104].

Specialiştii sociologi, politologi, demografi şi din alte domenii de activitate preocupaţi de evoluţia semnificativă viitoare a numărului populaţiilor musulmane şi a unor conflicte social-politice la nivelul întregului continent, atrag atenţia asupra acestor schimbări de viitor care s-ar putea să fie însoţite de noi şi multiple consecinţe şi ca atare consideră că trebuie anvizajate încă de pe acum aceste perspective atrăgând atenţia diverselor Administraţii guvernamentale asupra potenţialelor riscuri.

---

104 Pwe Center în: http://www.pewresearch.org/fact-tank/2015/04/23/why-muslims-are-the-worlds-fastest-growing-religious-group/#comment-670153

5. Unele zone de acţiune ale terorismului islamic

Principala problemă care trebuie să reţină în prezent în mod special atenţia specialiştilor în domeniul politicii internaţionale, a experţilor militari şi a tuturor consilierilor administraţiilor occidentale din Europa şi din alte colţuri ale lumii, nu este nici numărul mare sau mic al simpatizanţilor diferitelor grupări extremist-jihadiste şi nici modalităţiile folosite de aceştia pentru recrutarea simpatizanţilor, ci trebuie analizată cu multă responsabilitate modul de răspândire al acestor grupări extremiste, unde acţionează în prezent şi care le sunt planurile de viitor. Asemenea informaţii şi decizii sunt deosebit de importante pentru a se putea stabilii de către comunitatatea şi coaliţia internaţională, care ar fi mijloacele cele mai adecvate de contracarare a acestor planuri, de anihilare a lor şi în măsura posibilităţiilor de eradicare totală a acestei plăgi mondiale.

După multiple cercetări privind locurile de pe plan mondial unde acţionează aceste grupări jihadiste, s-au putut stabili, cu o anumită exactitate relativ completă, care ar fi ţările şi localităţile în care îşi manifestă prezenţa prin diversele acţiuni militare şi actele criminale pe care le comit.

Unele dintre studiile efectuate de către diverşi autori, printre care se numără şi Malcom Nance[105],

105 Nance, Malcom - Deafeating ISIS, lucrarea citată în bibliografie pg.52-120

evidenţează următoarele ţări:

În Siria şi în cadrul ei:

în Alep, conflictele armate au început în 2012, continuă şi în 2017 iar

în momentul de faţă prognozele confirmă că vor continua şi

în viitor.

în Kuweit, conflictele militare s-au întins pe o lungă durată de timp

în Kobane, acţiunile ISIS au fost pe o perioadă de şase luni; ulterior

şi-au asigurat controlul a peste 21 de sate de kurzi într-o

singură zi, iar în următoarea zi au impus controlul peste 60

de sate.

La începutul lunii octombrie 2015, ISIS controla 350 de

sate.

în Barakah A.K.A Al-Hasakah, acţiunile militare au evoluat în două etape:

- prima: între 8 noiembrie 2012 şi 17 iulie 2013
- cea de a doua: timp de 10 zile între 21 şi 31 martie 2014

în Damasc (capitală cu o populaţie de circa 2.9 milion locuitori),

acţiunea militară a ISIS a început în aprilie 2015 şi cu

unele mici opriri a continuat până 8 iunie 2015.

În Irak şi în cadrul lui:

în Anbar (una dintre regiunile cele mai mari din Irak cu capitala

la Ramadi. Populaţia, aproximativ 1.5 milioane locuitori).

Acţiunile miliatre au avut loc între 30 decembrie

2013 şi
25 iunie 2014. Apoi au continuat acţiuni militare în:
în Falluja: acţiunile militare s-au desfăşurat între 30 decembrie 2013
şi 4 ianuarie 2014, cînd securitatea irakiană a anunţat
oficial că Faluja este sub controlul total al ISIS.
în Ramadi: acţiunile miliatre s-au desfăşurat între 21 noiembrie 2014
şi 17 msi 2015.
în Bagdad şi în provinciile din apropiere, (Kirkuk, Mosul şi altele),
precum şi în cele din Nord (Tikrit,Samarra,Baiji şi în
altele), acţiunile ISIS s-au desfăşurat într-un mod rapid şi cu
cu multe victime.
În Libia şi în cadrul ei, asaltul ISIS a fost în primul rând împotriva oraşelor
Arsal şi **Tripoli**, începând din noiembrie 2013 şi continuând
în 2014. În acest timp peste 1 milion de sirieni s-au refugiat
în Liban. Începând din 12 noiembrie 2015 o serie de
acţiuni militare folosindu-se de sinucigaşi au acţiunat în
Beirut, şi care s-au îndreptat împotriva populaţiei civile, soldându-se cu
zeci de morţi şi sute de răniţi.
În Iordania: informaţiile despre acţiunile militare ale ISIS sunt destul de irelevante; guvernul iordanez a fost aliat cu Statele Unite pentru o lungă perioadă de ani făcând regatul Iordaniei o ţintă destul de greu de atins de către ISIS.
În 2014, armata iordaniană a respins unele dintre

acţiunile ISIS de a pătrunde în Iordania.

Populaţia iordaniei era destul de sceptică în privinţa suportului pe care SUA l-ar fi putut acorda Iordaniei în cazul unui atac şi al mesajelor transmise de ISIS către populaţia iordaniană, până în momentul în care ISIS a folosit mijlocul ultra barbar de a-l omoră pe un pilot iordanian prin ardere.

În Gaza: s-au manifestat pentru o lungă perioadă de timp unele acţiuni ale organizaţiilor Salafiste[106] jihadiste, simpatizanţi ai ISIS în diverse acţiuni teroriste în peninsula Sinai şi în diverse oraşe din **Israel**. Prin Gaza militarii ISIS au aruncat rachete incandescente, au folosit maşini încărcate cu explozive care au provocat moartea şi invaliditatea a sute de persoane.

În Africa de Nord şi în special în:

în **Egipt,** în **Libia** (la 5 octombrie 2014, un număr mare de militanţi

libieni s-au declarat ca simpatizanţi şi susţinători ai ISIS),

în **Yemen,** în **Algeria,** în **Tunisia,** în **Mali.**

În Africa de Vest, unde un loc deosebit de important îl deţine organizaţia **Boko Haram,** care acţionează cu o enormă brutalitate în **Nigeria** (cea mai mare ţară musulmană din Africa, cu o populaţie de 160 milioane locuitori).

La 7 Martie 2015, Abu Bahr Shekau conducătorul acestei organizaţii teroriste,

şi-a depus jurământul de credinţă faţă de ISIS.

Unul dintre procedeele criminale ale acestei organizaţii este acela de a folosi femei şi copii ca sinucigaşi care îşi detonează vestele cu explozivi în mijlocul unor aglomeraţii ale populaţiei civile.

Acţiunile criminale ale acestei organizaţii s-au manifestat cu o deosebită intensitate începând din iulie

106 Vezi”Micul dicționar”, pentru explicarea cuvântului Salafiste.

2009 şi până în 2016.

Armamentul şi muniţiile de care dispune această organizaţie teroristă sunt furate prin raidurile din Nigeria şi Ciad precum şi prin cumpărarea de pe piaţa clandestină de arme ce funcţionează în Africa Centrală.

Unele surse de informaţii prezentate de către departamentul de Stat al SUA[107], afirmă că o parte din fondurile disponibile pentru procurarea de armament (în valoare de peste 3 milioane dolari SUA), au provenit din donaţii făcute de Osama bin Laden.

În Ameriica de Nord, Europa, Turcia şi Australia

După atacul împotriva Staelor Unite din 11 septembrie 2001, activitatea teroristă a diverselor organizaţii teroriste, a fost destul de limitată. Nu s-au evidenţiat celule care să declanşeze alte atacuri, iar cei care au încercat să comită asemenea atacuri au fost prinşi şi atacurile au fost anihilate.

În prezent Departamentul de justiţie al Statelor Unite are în atenţia sa mai multe duzine de cazuri în care sunt implicaţi diverşi simpatizanţi sau ”soldaţi” ai organizaţiilor teroriste din lume.

În cele 50 de state ale SUA, numai în 2015 erau 900 de cazuri ce urmau să fie urmărite de către FBI şi CIA. În plus pe agenda de lucru a diverselor oficii Juridice ale diverselor state se găseau 71 de cazuri ale unor persoane individuale membrii ai ISIS şi care erau suspectaţi pentru atentate de crime.

Este suficient să ne amintim numai actul criminal din

---

107 Thomas Greenfield - Adjunct al Secretarului de Stat pentru problemele Africii afirma într-un raport al Departamentului de Stat că fondurile acestei organizații au provenit și din furturi de persoane și solicitarea fondurilor pentru eliberarea lor, extorcări ale populației, donații forțate, etc. (Sursa: Malcom Nance, lucrarea citată în bibliografie, pg. 135).

decembrie 2015 din San Bernardino, California pentru a înţelege cum unii dintre americanii născuţi şi crescuţi în Statele Unite, dar fiind în contact cu ISIS, s-au radicalizat şi au acţionat împotriva unor persoane civile nevinovate, numai pentru aşi îndeplini ”misiunea” sfântă de omorăre a creştinilor şi a altor ”infideli” în numele religiei musulmane.

(Pentru cei interesaţi de acest eveniment tragic ce s-a petrecut la un centru de îngrijire a unor persoane cu diverse dizabilităţi, se pot găsi foarte multe informaţii despre cei doi musulmani radicalizaţi (soţ şi soţie), care au omorât 14 persoane şi au rănit alte zeci de persoane prin împuşcare şi folosind bombe fabricate în apartamentul unde locuiau, în diverse sit-uri ale internetului).

În Europa

Sunt convins că marea majoritate a cititorilor acestei lucrări sunt familiarizaţi cu evenimentele tragice ce s-au petrecut în Franţa, în Anglia, în Spania, în Belgia, în Suedia şi Norvegia, care s-au soldat cu zeci şi sute de morţi şi răniţi, în urma atacurilor unor radicalizaţi în doctrina islamică jihadistă.

În acţiunile poliţiei şi armatei în Franţa, numai în 2009, au fost confiscate peste 1500 de arme ajunse în Franţa în mod ilegal, iar în 2010 numărul armelor confiscate a fost aproape dublu.

În octombrie 2014 în urma unor raiduri şi percheziţii în unele locuinţe ţinute mai mult timp sub observaţii, poliţia franceză a confiscat mitraliere, arme de asalt, pistoale şi diverse materiale necesare confecţionării unor bombe. 48 de persoane au fost arestate iar în urma interogatorilor s-a aflat că majoritatea acestor arme ajunseseră prin piaţa ”neagră” în Franţa, armele fiind de provenienţă rusească.

La un interviu pe care l-a dat Dna. Kathic Lynn Austin, expertă în domeniul traficurilor cu arme, explica că provenienţa rusească a acestor arme la bursa neagră, se

datora faptului că în fabricile de armament din Rusia se crează mereu noi modele de arme dintre cele mai perfecţionate, iar armele existente în arsenal şi considerate ca fiind demodate, sunt vândute la *bursa neagră*.

Fără nici o discuţie că armele cele mai moderne sunt tot mai căutate şi mai scumpe, dar pentru criminalii organizaţiilor teroriste şi armele socotite ca ”demodate”, sunt perfecte pentru aşi îndeplinii misiunile criminale.

Masacrurile care au avut loc în aceste ţări trebuie să întărească convingerea creerii unei puternice alianţe internaţionale care să ducă la lichidarea definitivă a acestor criminali care au declarat război întregii Europe şi întregii lumi. Diversele lor fapte şi imaginile prezentate în cuprinsul acestei cărţi confirmă necesitatea unor acţiuni cât mai urgente din partea tuturor ţărilor europene şi a unei alianţe mai largi cu participarea unui număr cât mai mare de ţări.

Turcia: are circa 900 Km. de graniţă cu ţările care sunt sub influenţa ISIS sau acţionează în numele sau sub comanda ISIS. Turcia fiind ea însăşi o ţară în care religia de bază este cea islamică, nu îşi poate permite să ducă o luptă făţişă împotriva ideologiei musulmane şi ca atare ISIS nu are o prezenţă puternică în această ţară şi totuşi şi aici au avut loc atentate criminale în diverse localităţi.

La 20 iulie 2015, în Suruc, o tănără şi-a detonat încărcătura cu care era înfăşurată omorând 30 de persoane şi rănind peste 100 de persoane.

De asemeni la 10 octombrie 2015, un număr de 98 persoane au fost omorâte în urma unei detonări ce s-a produs între demonstranţii care defilau pentru pace, în Ankara. Tot aici a fost şi cazul unui copil de 12 ani care şi-a detonat vesta cu exploziv după ce a provocat o mulţime de victime.

În Australia: chiar dacă oficial nu se discută despre existenţa unor grupări ISIS, ceea ce se ştie este - aşa cum

am mai arătat, un număr mare de tineri australieni au devenit simpatizanţi ISIS şi au plecat să se radicalize şi să se încadreze în grupările ISIS.

Peste 120 de australieni sun angajaţi în luptele din Siria şi Iraq; circa 40 dintre aceşti luptători au murit în timpul acţiunilor militare şi circa 30 de australieni s-au întors acasă.

Încă nu se ştie dacă aceşti 30 de ”soldaţi” ISIS, au fost radicalizaţi şi constituie grupările ce aşteaptă decizia de acţiune sau din contra dându-şi seama de diferenţa ce există între ***mitul*** referitor la ”avantajele” pe care le poate oferii Statul Islamic, ***propaganda*** permanentă a Statului Islamic care se duce prin multiple căi de informare şi ***realitatea*** despre toate aceste acţiuni criminale, au determinat decizia acestor tineri de a renunţa de a mai fi suporturi ale ISIS. Aceşti tineri sunt supraveghiaţi în viaţa lor cotidiană de către poliţia australiană pentru a fi opriţi la timp înainte de a declanşa vre-o acţiune criminală.

6. Sursele şi resursele Statului Islamic

Aşa după cum am arătat şi mai înainte Statul Islamic se confruntă cu multiple cheltuieli legate de acţiunile pe care le întreprinde în zonele ocupate şi pentru actele de terorism pe care le aplică în diversele ţări europene şi în Statele Unite.

Toate aceste enorme cheltuieli legate de racolarea de noi luptători, antrenamentele şi pregătirea lor militară, dotarea cu armamente, muniţii şi mijloace de transport, desfăşurarea continuă şi agresivă a propagandei prin diversele mijloace ale mass mediei, trimiterea sau

menţinerea luptătorilor terorişti şi a diverselor *celule în aşteptare*, în diverse colţuri ale lumii, toate acestea se traduc prin sume enorme de bani.

David Cohen-Subsecretarul de stat în cadrul Departamentului Trezoreriei Naţionale, specializat pe problemele terorismului internaţional şi finanţarea acestei activităţi, făcea următoarea apreciere:

"... din punctul de vedere al sumelor necesare şi cele disponibile

ale ISIS, această organizaţie islamică teroristă, este una dintre

cele mai bogate organizaţii teroriste din lume."

Numai astfel ISIS este capabilă să-şi desfăşoare activităţile teroriste în Irak, Siria, Egipt, Libia, Iordania şi în alte locuri de pe glob.

Ceea ce este deosebit de important şi trebuie de reţinut de către toţi cei ce urmăresc manifestarea acestei organizaţii şi a divereselor ei ramificaţii pe plan mondial este faptul că metodele de obţinere a acestor enorme fonduri financiare, sunt deosebit de variate şi ca atare după opinia unor specialişti, sunt deosebit de dificile de a fi blocate sau eliminate.

Unele dintre aceste sume enorme provin din partea unor donatori deosebit de bogaţi care sprijină aceste acţiuni teroriste ale ISIS din diverse ţări, având anumite scopuri politice şi economice, pretinse în numele unor concepţii religioase.

Alte surse provin din teritoriile ocupate de către aceaste organizaţii teroriste şi care sunt de mari întinderi (aproximativ de dimensiunea Marei Britanii şi cu milioane de locuitori în majoritate musulmani - n.n.).

Chiar dacă diferitele ţări, precum şi diferitele instituţii financiare şi organizaţii internaţionale au încercat şi continuă să blocheze fluxul acestor imense fonduri spre şi de la organizaţiile teroriste, aceste acţiuni nu sunt nici pe departe în posibilitatea de a bloca, stopa sau chiar

anihila complet asemenea fluxuri financiare.

În lumea civilizată occidentală au fost create diverse canale informaţionale, sau creat legături între instituţiile bancare şi ale mass-mediei care transmit orice fel de informaţii referitoare la mişcarea diverselor fonduri destinate acţiunilor agresive ale grupurilor extremist teroriste şi totuşi nici unele dintre aceste sisteme nu lucrează (cel puţin până la mijlocul anului 2017 - n.n.), în mod complet şi eficient.

După cum se pare şi după cum afirmă specialiştii din domeniul finanţelor de pe plan mondial, asemenera activităţi ale instituţiilor financiare internaţionale nu reuşesc, de a rezolva asemenea mişcări de capitaluri datorită enormei diversităţi a acestor surse, re-surse şi metode de mişcare ale acestor fonduri.

Chiar dacă anumite surse financiare ar fi blocate, ISIS şi-a creat multiple posibilităţi de manipulare a fondurilor necesare pe alte căi, mai puţin cunoscute sau chiar imposibil de depistat pentru a fi blocate sau chiar eliminate. După cum se apreciază de către diverse instituţii financiare şi specialiştii în domeniul finanţelor, ISIS are experţi în probleme financiare care ştiu să manipuleze şi să mascheze diversele surse financiare.

În general analişti finanţişti din SUA şi din alte ţări analizând sursele financiare ale ISIS au ajuns la concluzia

după care marea majoritate a fondurilor de care dispune ISIS provin din vânzările de petrol şi diferite obiecte din antichitate, impozitări, extorcări de fonduri, donaţii substanţiale, vânzarea de droguri şi încă multe altele.

Pe parcursul acestui capitol vom analiza mai în detaliu aceste aspecte.

După unele estimări efectuate de Rand Corporation[108], în 2014, Statul Islamic avea un venit ceva mai mic de 1 milion dolari SUA pe lună. În 2014 veniturile acestei organizaţii/pretins ”stat”, au ajuns la circa 3 milioane dolari SUA **pe zi**.

Din aceste fonduri ISIS întreţine:

— celulele de luptători pregătite pentru atacuri în diferite colţuri

ale lumii,

— asigură transportul luptătorilor pentru acţiuni

în diverse ţări,

— desfăşurarea unora dintre acţiunile teroriste,

— întreţine şcolile de religie mahomedană,

— întreţine forţele poliţieneşti religioase,

— asigură hrana forţelor sale armate,

— întreţine sistemul juridic Islamic,

— asigură protecţia consumatorilor musulmani,

— asigură procurarea de armamament, echipament militar modern şi muniţiile necesare,

---

108 Rand Corporation -instituție cu profil global, non-profit, create în 1948, care ajută la
îmbunătățirea politicilor și luarea deciziilor pentru a ajuta persoanele fizice, familii, și
comunități din întreaga lume să fie mai sigure, mai sănătoasă și mai prospere. Are sedii în 53
de țări. Această instituție are un număr de circa 1900 persoane și folosește personal care
vorbesc mai multe limbi străine. 56% posedă diplome de doctor în diverse domenii de
activitate.

— plăteşte luptătorii ISIS (cu circa $300 sau $400 pe lună, ceea ce este cu mult mai mult decât asigură de exemplu, guvernul Irakian soldaţilor irakieni)

Sub conducerea lui al-Baghdadi, ISIS a prosperat din punctul de vedere al finanţelor, ceea ce i-a permis să-şi acopere diversele necesităţi destinate şcolilor de educaţie islamică, pentru antrenarea grupărilor militare şi pentru alte nevoi imediate (despre care am amintit).

ISIS şi-a creat propria bancă centrală prin care efectuează diversele plăţi pentru diverşi furnizori de armament şi fondurile necesare supravieţuirii.

După opinia uneia dintre ziaristele de la Washington Post (Dna. Ana Swanson) , Statul Islamic pare a fi un stat sărac, cu un buget mai restrâns chiar decăt al Afganistanului sau al Congo, dar pentru acţiunile teroriste întreprinse în diverse ţări prin membrii celulelor ce s-au infiltrat şi ai căror membrii sunt complet radicalizaţi, sumele necesare (pentru soldaţi şi familiile lor) nu au fost deloc mici.

Analizele efectuate referitoare la situaţia financiară a ISIS sunt destul de greu de apreciat din punctul de vedere al corectitudinii lor, dar ceea ce se poate considera ca având un efect direct asupra acestei situaţii financiare, sunt rezultatele directe ale acţiunilor militare efectuate prin bombardarea unora dintre zonele ocupate de ISIS în diverse ţări, a infrastructurii cu efecte directe prin mari pierderi financiare.

6.1. Capturarea surselor petrolifere

Câmpurile petrolifere capturate în Siria şi Irak, reprezintă sursa principală de venituri.

Cu toate că SUA şi alte ţări pot controla volumul încasărilor ”oficiale” obţinute de pe urma acestor exporturi, este foarte greu să se cunoască şi să aprecieze volumul petrolului exportat în mod clandestin şi care a

crescut în mod considerabil.

Partea cea mai importantă a petrolului exportat nu este petrol brut ci prelucrat în mici rafinării mobile şi apoi livrate prin camioane cisternă ce ajung la graniţele turceşti unde se efectuează tranzacţiile de vânzare/cumpărare ***ilegale***.

Ilegalitatea acestui comerţ permite ca de la o dată la alta preţul acestor tranzacţii să fluctueze fără nici o limită.

Începând din ultimul trimestru al anului 2014, acţiunile militare aviatice ale SUA şi ale coaliţiei au reuşit să distrugă o mare parte a acestor camioane cisterne şi a rafinăriilor mobile care transportau produse finite spre vânzare în Turcia şi Siria şi tot odată au solicitat guvernului turc de a descuraja pe orice cale ilegalitatea vânzărilor efectuate la graniţele din sudul Turciei.

În urma acestor acţiuni militare, prelucrarea şi vînzările de produse petrolifere au scăzut cu circa 50%

De asemeni prin operaţiunile aviatice alături de distrugerea mijloacelor de transport şi de prelucrare a petrolului au fost omorăţi şi un număr mare de ingineri şi tehnicieni petrolişti iar alţi specialişti din acest domeniu au fugit din ţară.

La începutul lunii Aprilie 2016, a fost omorât unul dintre capii domeniului financiar incluzîndu-l pe cel care avea rolul de ministru al finanţelor, Haji Imam[109].

După metodele preconizate de către ISIS de recrutare a simpatizanţilor şi luptătorilor, ISIS a lansat în luna iulie 2014 apelul către oricine are experienţă în diverse domenii: ca ingineri, doctori, oameni cu experienţă în activităţii administrativ-economice, de a se înrola în

---

109 Haji Imam - al cărui nume real a fost Abd ar-Rahman Mustafa al-Qaduli, a fost un conducător religios al pretinsului Stat Islamic și considerat ca următorul successor al conducerii acestui califat care îl putea înlocui pe Omar al-Baghdadi.

activitatea ISIS.

Nu întâmplător unii musulmani chiar născuţi în Statele Unite sau în alte ţări şi-au anunţat prin diversele mijloace ale mass-mediei (Facebook, Tweet şi altele), dorinţa de colaborare cu ISIS şi chiar au plecat pentru luni de zile în Siria şi în alte ţări pentru a lua contact cu ISIS şi pentru a se radicaliza.

Un exemplu în acest sens a fost Syed Rizwan Farook (în vârstă de 28 ani), cetăţean american, născut în SUA, un musulman ultra credincios (care se ruga lui Allah de cinci ori pe zi) şi soţia lui Tashfeen Malik (de origine pakistaneză) care au provocat un adevărat masacru omorând 14 persoane şi rănind alte 21 de persoane în San Bernardino, California la începutul lunii Decembrie 2015.

După comiterea acestui masacru, atât Syed cât şi soţia lui Tashfeen au fost omorăţi într-o luptă cu poliţia locală, lăsând în urma lor un copil de 6 luni, care s-ar putea să fie crescut de rudele lui Syed.

La mijlocul lunii iunie 2016, Omar Mateen în vârstă de 29 ani, născut la New York din părinţi imigranţi din Afganistan a omot 50 de persoane şi a rănit alte 53 de persoane la un club de noapte al lesbianelor, gailor, bisexualilor şi transsexualilor, în Colorado, Florida

În lupta cu poliţia, într-un schimb violent de gloanţe, Mateen a fost omorât.

Asemenea incidente nu sunt singurele care au avut loc pe teritoriul continentului american.

Unele date statistice prezentate de către mass-media americană în luna iunie 2016, prezintă lista următoarelor acte teroriste grave care au avut loc în Statele Unite în perioada 1984 până în 2016.

Tabelul Nr. 2

Unele dintre atacurile teroriste din SUA soldate cu crime în masă

A	Locul unde s-a	Nr	Nr

nul	petrecut	. morţi	. răniţi
1984	San Ysodro McDonald, San Diego, California	22	19
1986	U.S.Postal Servici	15	6
1999	Columbine High School, Colorado, lângă Denver	15	24
2007	Virginia Tech., Virginia	33	23
2009	Binghamton, New York	14	4
2009	Fort Hood, Texas	13	30
2012	Newtown, Conn., school	26	2
2015	San Bernardino, California	14	21
2016	Club de noapte,Orlando, Florida	50	53

Sursa: Washington Post 13 iunie 2016, pg.A1

Asemenea acte teroriste au creat o enormă divizare a populaţiei americane.

Pe de o parte sânt cei care condamnă asemenea acte teroriste şi cer manifestarea unor acţiuni concrete din partea FBI şi CIA de combatere a actelor teroriste, iar primarul oraşului Orlando, Buddy Dyer a declarat stare de urgenţă în oraş; pe de altă parte sânt cei care considerau că era mai importantă rezolvarea acestei probleme pe calea controlului asupra armelor.

6.2. Fiscalitate/extorcare de fonduri

Pentru unele zone ale Statul Islamic taxele sunt similare cu cele care se aplicau şi în urmă cu mai mulţi ani; în alte zone însă aceste taxe sunt atât de mari încăt sunt similare cu nişte extorcări, solicitându-se prin forţă, ameninţări şi în cele mai multe cazuri prin violenţă şi şantaj obţinerea lor. Majoritatea populaţiei din aceste zone se plânge de faptul că sistemul este similar cu cel aplicate de către mafii.

Descrierea unor ziarişti printre care şi a lui Ana Swanson (din articolul amintit) se referă la aplicarea unor metode printre care:

— aplicarea taxelor pentru cumpărarea bunurilor de consum,

— aplicarea taxelor pentru serviciile de telecomunicaţii,

energie electrică şi apă,

— aplicarea taxelor pentru efectuarea operaţiunilor bancare,

— aplicarea taxelor pe salarii,

— aplicarea taxelor pentru trecerea camioanelor şi a altor mijloace de transport prin anumite puncte de pe diverse drumuri, ş.a.

Unele informaţii prezentate de către media internaţională confirmă că între 6 şi 9 milioane dolari sunt luate de la populaţiile din Siria şi Irak care trăiesc sub legile impuse de ISIS.

După estimarea făcută de Thomson Reuters Corporation[110] asupra sistemului de taxări şi extorsiuni aplicat de ISIS, această organizaţie căştigă anual peste 360 milioane dolari SUA.

De asemeni în urma acţiunilor militare care au dus la

---

110 Thomson Reuters Corporation - organizație multinațională din domeniul mass-mediei și sistemului informational, creată inițial în Canada; în prezent are trei sedii centrale: în Times Square, în Manhattan și în New York.

eliminarea unor zone ocupate de către ISIS, a scăzut şi numărul populaţiei pe care ISIS îi exploata prin sistemul taxelor forţate şi alte mijloace de extorcare de fonduri.

Pentru a strânge fondurile necesare desfăşurării actelor militare, ISIS a ridicat preţul benzinei la 18 dolari pentru un litru de benzină şi în acelaş timp menţine populaţiile oraşelor şi satelor din zonele pe care le controlează, într-o lipsă continuă a produselor de bază necesare supravieţuirii zilnice.

6.3. Răpirile de persoane

Este un alt sistem folosit de către ISIS pentru a obţine bani. În general se aplică familiilor înstărite de la care se ştie că se vor putea obţine sume considerabile pentru restituirea unui copil furat sau chiar al unei persoane majore dintr-o familie înstărită.

Uneori aceste răpiri se aplică chiar şi unor familii sărace, în special în cazul unor fete sau chiar băieţi care ulterior sunt vânduţi pentru prostituţie

În această categorie de răpiri sunt incluşi şi membrii unor servicii diplomatice, în schimbul cărora se cere să se achite sume subţiale de bani.

După unele estimari efectuate de către ONU încă din 2014 şi prezentate în Raportul ONU din acel an, rezultă că sumele obţinute de ISIUS se ridicau între 35 şi 45 milioane anual.

După informaţii prezentate de presa internaţională occidentală, ISIS nu îi execută imediat pe prizonierii pe care îi are, cerând familiilor acestora sume enorme pentru eliberarea acestor prizonieri.

Propunerile ISIS de cele mai multe ori sunt imposibil de folosit şi atunci ISIS propune guvernelor ţărilor

respective să negocieze pentru schimburi de prizonieri ISIS.

Dialogurile cu guvernele diverselor ţări au început în 2015. O întreagă polemică s-a purtat asupra diverselor aspecte ale negocierilor cu ISIS, în special în Statele Unite, unde majoritatea populaţiei a fost împotriva unui dialog cu teroriști criminali.

ISIS a aşteptat rezultatul dialogurilor şi neprimind răspunsul aşteptat au decis să-i vândă pe prizonieri, oferindu-i în mod sarcastic occidentului de a-i cumpăra pe ostatecii captivi.

Întrunul din ziarele on-line ”Dabig”[111] în 11 numere consecutive la pagina 64 şi 65, la rubrica vânzări au apărut fotografiile lui Fan Jinghui (prizonier chinez) şi a lui Ole Johan Grimsgaard (prizonier norvegian), cu menţiunea ”de vânzare”.[112]

Ne găsindu-se cumpărători pentru aceşti prizonieri au fost eliberaţi, dar alţii printre care: prizonieri americani, englezi, ruşi, norvegieni, japonezi şi chinezi au fost executaţi.

6.3.1 ISIS foloseşte copii în atentatele sinucigaşe şi chiar în luptele armate

După opinia unei ziariste[113] de la ***”Mail online***”, 500 de copii au fost răpiţi de către unele brigăzi de soldaţi ai

111 Dabig - ziarul oficial prin care se recrutează noi membrii ai ISIS în Iraq și Siria. Ziarul se publică în mai multe limbi străine inclusiv engleză. Locul de editare al acestui ziar este în Siria lângă localitatea Alep.

112 Sursa: http://www.ijreviw.com/2015/09/416089-isis-reveals-2-new-hostages-listing-sale-online/

113 Flora Drury

ISIS prin raiduri special organizate în acest scop şi duşi la bazele de instruire militară din Irak şi Siria unde sânt antrenaţi pentru a deveni atentatori sinucigaşi sau copii soldaţi.

Copiii au fost luaţi din provinciile Anbar(din vest)[114], şi Diyali (din est-ul)[115] Irakului.

După opinia unor oficiali locali, aceşti copii vor fi folosiţi de extremişti pentru "atacurile teroriste"

Şefii poliţiei irakiene consideră că cei 500 de copii răpiţi de militanţii ISIS în ultimele săptămâni vor fi supuşi unui proces propagandistic de ”spălare a creierelor” şi îndoctrinaţi pentru a deveni atentatori sinucigaşi sau copii soldaţi pentru extremiştii islamici. Opiniile acestora sunt reale: ISIS este cunoscut pentru folosirea copiilor - numiţi "cubaţi califaţi" - ca atentatori sinucigaşi, soldaţi şi chiar călăuzi în încercarea lor de a profita de control şi de a insufla teama populaţiei civile din Irak şi Siria.

Foto: CIA , Brigadă de furat copii

Un membru al consiliului provincial, pe nume:

114 cu o populație de 851.000 locuitori
115 cu o populație de circa 412.000 locuitori

Farhan Mohammed, a declarat agenţiei Anadolu (din Turcia) că copiii din orice zonă controlată de ISIS pot fi furaţi sau recrutaţi pentru a fi folosiţi în atacuri teroriste.

Un deputat Yazidi a susţinut că extremiştii care se află în fortificaţiile oraşelor Raqqa din Siria şi Tal Afar din Irak , care se găseşte sub controlul grupurilor teroriste îi obligă pe băieţi să participe la taberele de pregătire a terorismului, unde sunt pregătiţi pentru ”războiul sfânt”.

Dar, în timp ce folosirea copiilor poate îngrozi lumea întreagă, extremiştii sânt mândri de ceea ce fac pentru tineri, care în mod normal ar trebui să fie la şcoală.

O mulţime de video clipuril care prezintă imagini din taberele de antrenament au fost prezentate prin toate mijloacele de propagandă ale ISIS din ultimele luni, prezentându-le ca diverse forme ale pregătirii pentru război.

Sursa: Foto Anadolu

Un oficial irakian care a preferat să nu îşi spună numele într-un interviu luat de NBC a spus: "Ei (teroriştii - n.n.), îi învaţă pe copii cum să decapiteze oamenii, apoi îi fac să privească o decapitare şi apoi îi obligă să ducă capul

decapitat pentru a le alunga ”frica de inimile lor".

Sursa:http://www.dailymail.co.uk/news/article-3107010/500-children-kidnapped-ISIS-brainwashed-suicide-bombers-child-soldiers-Iraqi-official-reveals.html#ixzz4ejNBRpbQ

6.4. Donaţiile unor bogătaşi

Asemenea surse de venituri au fost şi continuă să fie considerate ca substanţiale atunci când se adaugă la bugetele obţinute şi din alte surse, despre care am amintit înainte.

Numai în perioada 2013-2014, asemenea donaţii s-au ridicat la peste 40 milioane dolari.

În marea majoritate a cazurilor asemenea donaţii provin din Arabia Saudită, Qatar, Kuveit şi Emiratele Arabe Unite .

Multe dintre donaţiile primite provin de la bogătaşii din Golful Arab care au asigurat un suport financiar substanţial către ISIS în timpul conflictului din Siria.

Unele surse oficiale britanice (BBC News din 16 iunie 2014) au confirmat ideia după care Arabia Saudită a organizat la un moment dat un teleton (program de televiziune destinat strângerii de bani pentru acţiuni caritabile), destinat familiilor de Palestinieni care au murit ca sinucigaşi (prin detonarea unor veste cu explozivi).

Chiar dacă la diversele întâlniri între şefii de state, unii dintre conducătorii ţărilor arabe deosebit de bogate sunt de acord cu lupta împotriva organizaţiilor extremiste jihadiste, în realitate aceştia susţin asemenea organizaţii.

La unele interviuri adresate unor bogătaşi din aceste ţări răspunsurile (celor intervievaţi), se refereau la:

— frica de aceste organizaţii teroriste şi de acţiunile lor,

— animozitatea faţă de Iran şi politica sa beligerantă,

— animozitatea faţă de Preşedintele Siriei - Bashar al-Assad

6.5. Vânzarea de droguri contra cumpărarea de armament

Când urmărim diversele acţiuni ale grupurilor extremist jihadiste ale islamismului, armele şi întregul echipament pe care îl posedă aceste grupuri se mai poate pune un semn de întrebare: de unde au banii necesari pentu dotarea cu tehnologii militare şi de comunicaţii?.

Sursele de bani şi posibilităţiile de cumpărare de armament şi muniţii sunt atât de diversificate şi sunt antrenate deosebit de multe organizaţii şi ganguri de distribuire de droguri din întreaga lume încât nu există nici un risc de a nu avea de unde să-şi procure fondurile şi armamentul necesar.

Raportul dintre cumpărările de arme de exemplu în Statele Unite în perioada 2004 - 2014 confirmă cum grupurile celulelor teroriste au încercat şi au reuşit să cumpere arme şi muniţii dela diferiţi furnizori de arme de peste 2200 de ori şi în 91% dintre cazuri le-au reuşit operaţiunile de procurare a armele necesare.

Graficul alăturat confirmă situaţia celor peste 2000 de tranzacţii privind procurările de arme de către grupările teroriste din cadrul ISIS.

Graficul 3 Peste 2000 de tranzacţii de cumpărări de arme
de către teroriştі (în perioada 2004-2014)

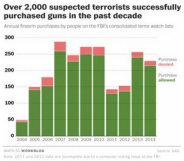

Notă: Informaţiile pentru 2004 au fost înregistrate începând din luna februarie. Datele pentru 2011 şi 2012 sunt incomplete datorită unor probleme pe care le-au avut computerele Biroului Federal de Investigaţii (FBI).

Sursa: Washington Post, 22 noiembrie 2015, pg. B2

Surse oficiale[116] confirmă că ISIS posedă în Irak 40 Kg. de uraniu radioactiv sustrase de la laboratoarele Universităţii din Mosul având capacitatea de a asigura şi mai mult material radioactiv şi din care se pot construi bombe de distrugere în masă prin răspândirea radiaţilor în atmosferă, omorând sau îmbolnăvind mii de oameni.

Foto: Reuters, 2014

Mijloacele de propagandă ISIS prezentate în luna ianuarie 2015, de către presa arabă, confirmau că bugetul ”statului” ISIS este de peste 2 miliarde dolari.

Unii experţi financiare apreciază că această cifră ar fi exagerată în mod intenţionat pentru a da impresia bunei

116 Ibidem: Jay Sekulow, Rise of ISIS, pg. 9, lucrare citată în bibliografie

stări a acestei organizaţii extremiste.

În acelaş timp din informaţii obţinute din diverse surse mai puţin oficiale rezultă că ISIS a comunicat luptătorilor că salariile lor se vor reduce de la cei 400 dolari pe care îi primeau lunar până în prezent, la 300 dolari. În acelaş timp ISIS şi-a redus drastic numărul de salariaţi din diverse activităţi extra militare. Aceste informaţii au fost confirmate (la 5 Decembrie 2015), de către Columb Strack - analist al diverselor aspecte ale vieţii din Orientul Mijlociu, membru al grupului de Informaţii Jane,[117].

Restrîngerea surselor de venituri transformă acţiunile ISIS mult mai feroce şi mai periculoase pentru populaţiile din zonele pe care încă le controlează.

Unul dintre experţii strategi militari din Irak, Hisham al-Hashimi, şi-a exprimat într-un interviu pe care l-a dat unor corespundenţi de presă americani, scepticismul cu privire la aşa numitele succese ale Statelor Unite în pierderile pe provocate sistemului financiar al teroriştilor. El spunea:

”... ei, (grupurile de sub controlul ISIS - n.n.),
nu se tem de o criză a sistemului lor financiar.
Ei deţin încă 60% din petrolul sirian şi 5% din cel din Irak”.

Indiferent de sursele financiare pe care le posedă, armata ISIS are în dotarea sa zeci de mijloace de

---

117 Jane's Information Group - Companie engleză specializată pe culegerea și publicarea informațiilor din domeniul military, al logisticii și mijloacelor de transport aerospațiale.
Creată în 1898 de către Fred T. Jane, cu sediul la Londra (UK)

transportuare blindate, tancuri şi tunuri de provenienţă americană, pe care le-au capturat fără nici o dificultate de la armata irakiană care fugind a părăsit tot acest arsenal militar.

Unele informaţii oficiale[118] confirmă că ISIS a capturat peste 4000 de mitraliere care pot trage 800 de gloanţe pe minut, tancuri de tipul M1 Abrams considerate de către experţii americani ca fiind cele mai moderne tancuri blindate construite după ultima tehnologie cunoscută pe plan mondial, aruncătoare de mine cu rază de acţiune de 32 Km, ş.a..

De asemeni ISIS a ISIS a capturat arme chimice din arsenalul militar sirian şi toate stocurile de arme chimice din arsenalul militar irakian (**Sursa**: Perry Chiaramonte - ”Stolen Uranium Compounds Not Only Diorty Bomb Ingredients Within ISIS’ Grasp, Say Experts”, în Fox News, July 15, 2014, http://www.foxnews.com)

Un inventar ultra sumar al arsenalului pe care îl posedă ISIS, (stabilit de unii experţi militari şi publicat în Statele Unite),[119] arată următoarele piese ale arsenalului militar:

— mai multe duzini de tancuri ruseşti,
— maşini blindate americane
— armament de arilerie
— armament destinat luptătorilor infanterişti
— arme anti-aeriene
— rachete purtate pe umăr de tip RPG (aruncătoare

---

118 Jay Sekulow- Rise of ISIS, pg.41, lucrarea citată în bibliografia pentru Partea III-a

119 Jeremy Bender- As ISIS Routs the Iraq Army, Here’s a Look at What the Jihadists
Have in Their Arsenal, în: Business Insider, July 8, 2014 și în:
http://www.businessinsider.com/isis-military-equipment-breakdown-2014-7?op=1#ixzz3LnUTdS3D

de grenade)

— rachete antitanc şi de Air Defense System

— mitraliere de tipul AK-47

— MIG-uri de fabricaţie rusă

— avioane de luptă de fabricaţie americană

— helicopter de tipul Apache

— rachete de tipul MANPADS (Man Portable Air Defense System), cu care pot fi doborâte avioane de luptă, avioane comerciale şi helicoptere de tip Apache (SUA).

După opinia cercetătorior de la institutul *Conflict Armamament Research* din Londra (UK), cea mai mare parte a echipamentelor militare şi a muniţiilor pe care le deţine ISIS sunt de provenienţă americană, şi ele asigurau dotarea militară pentru 200.000 de soldaţi .

În acelaş timp se confirmă informaţia după care în momentul în care oraşul Mosul a fost ocupat de trupele ISIS, banca centrală a oraşului a fost închisă şi bani existenţi în bancă (peste 500 milioane dolari) au fost preluaţi de către reprezentanţii ISIS (**Sursa**: Los Angeles Times, June 2014)

În lucrarea ”Defeating ISIS[120] a autorului Nance Malcom, se indică sursele de unde au fost cumpărate armele deţinute de către soldaţii ISIS.

Printre ţările furnizoare de armament şi muniţii se pot enumera cele indicate în tabelul alăturat plus Emiratele Arabe Unite:

Tabelul Nr.3

Ţările furnizoare de armamament

Africa de Sud	Franţa	România

120 Ibidem Nance Malcom - Defeating ISIS, lucrare citată în bibliografie, pg 320

Austria	Germania	Rusia (după 1989)
Belgia	Iran	Statele Unite
China	Italia	Uniunea Sovietică (înainte de 1989)
Croaţia	Iugoslavia	Polonia

Tranzacţiile de cumpărare de armament şi muniţii nu s-a făcut printr-o sursă unică directă de la vânzători ci prin intermediul unor ţări diverse sau organizaţii statale, pentru a se pierde posibilitatea de urmărire a drumului parcurs de aceste cumpărărturi.

(**Sursa**: Investigaţii făcute de către: Bellingcat Investigative Project, cu sediul în Marea Britanie).

Realitatea este că numărul exact al echipamentului militar deţinut de ISIS este greu de apreciat. Anthony Cordesman - un analist pe probleme de securitate ce lucrează la Washington D.C., la Centrul pentru Studii Internaţionale în probleme de Strategie, aprecia că dotarea militară poate asigura necesităţile pentru 3 sau 4 divizii şi că aceste echipamente sunt depozitate în cel puţin trei mari depozite.[121]

De asemeni, după capturarea oraşului Mosul, în 2014, ISIS a luat 2.300 Humvee- vehicole blindate, peste 100 de vehicule pe roţi şi pe şenile din arsenalul militar de lângă Tikrit (Camp Speicher)[122].

Cele mai multe vehicole sunt în valoare de peste 656

121 vezi: http://www.businessinsider.com/isis-military-equipment-arsenal-2014-11

122 vezi http://www.thereveilllenwu.com/2015/09/15/modern-military-hardware-and-cold-war-weapons-inside-the-isis-arsenal/

milioane dolari, dar aceasta reprezintă numai o fracţiune din costurile acestor vehicole care sunt în posesia ISIS[123].

Toate aceste echipamente militare nu includ valoarea echipamentelor militare date de către ”Free Syrian Army” şi alte fracţiuni cu caracter militar care au venit în ajutorul ISIS. După unele estimări valorice stabilite în 2015, ale Departamentului Apărării al SUA, echipamentul militar al ISIS ar avea următoarea structură:

Tabelul Nr. 4

Echipamentul militar al ISIS

Echipamentul militar	**Cantitatea**	**Preţul pe unitate**	**Preţul total**
Vehicole blindate	2.300	70.000 ($)	161 milioane ($)
Tancuri M1A1	40	4.3 mil. ($)	172 milioane ($)
Obuziere M198	52	527,337 ($)	27.4 milioane ($)
Mitraliere	74.000	4.000 ($)	296 milioane ($)

Marea majoritate a vehicoleleor blindate sunt fabricate în Rusia, SUA şi Ucraina, diversele modele de tancuri sunt fabricate în Rusia, SUA, China, Polonia şi Irak iar armamentul mărunt este de fabricaţie rusă, chineză, română, germană, bulgară, poloneză, iugoslavă, croată, belgiană şi austriacă.

(**Sursa**: Conflict Armament Research (CAR) - organizaţie ne-guvernamentală care urmăreşte vânzările internaţionale de armament mărunt, 2014).

---

123 Pianin, Eric- U.S.Shoots Itself in the Foot by Accidentally Arming ISIS în: Fiscal Times, June 4, 2015

Până recent, numai unele ţări printre care: SUA, Marea Britanie, Pakistan, China, Iran, Irak, Nigeria, Africa de Sud, Rusia şi Israel, foloseau dronurile pentru

supravegherea mişcării de trupe sau de echipamente militare.

Mai recent, tehnologia dronurilor şi preţul fabricării lor reducându-se în mod substanţial şi putând fi procurate cu uşurinţă, marea majoritate a ţărilor şi organizaţiilor teroriste folosesc astfel de instrumente. ISIS şi-a procurat dronuri care sunt dotate cu aparate de fotografiat cu ”high-definition” folosindu-le pentru activitatea de inteligenţă, operaţiunile artileriei şi tot odată prezentând diferite imagini de pe câmpurile de luptă, putând astfel să-şi corecteze poziţia lansării de

misăluri şi să-şi coordineze mişcarea de forţe militare utilizate în diverse locuri din regiune.[124]

7. Poziţia SUA şi a Federaţiei Ruse faţă de Statul Islamic.

- Opinii **-**

În luna septembrie 2014, Preşedintelui Barack Obama în discursul adresat naţiunii americane s-a referit la politica SUA pentru distrugerea organizaţiei teroriste ISIS. Din păcate la începutul lunii Decembrie 2015, s-a putut constata că terorismul manifestat de această organizaţie extremistă islamică nu a fost distrus nici pe departe şi chiar a continuat cu alte acţiuni în Europa (cum a fost declanşarea unor explozii de mari proporţii în aeroportul şi la metroul din Bruxelles) şi cu ameninţări la adresa Statele Unite şi în alte colţuri din lume.

---

124 *Long War Journal*, April 17, 2015 (sursă de informații online americană create de către
Public Multimedia Incorporeted - PMI, organiție fără profit, stabilită în 2007)

Max Boot (n.1969), istoric militar, afirma:

”…tot ceea ce s-a distrus în acesstă perioadă de peste un an de zile nu a fost această organizaţie extremistă jihadistă despre care se vorbeşte de peste o decadă, ci mai degrabă credibilitatea unităţii ţărilor europene şi a Statelor Unite, împotriva ISIS şi a altor organizaţii extremiste”.

În urma diverselor atacuri aeriene întreprinse sub conducerea SUA au fost raportate pierderea a peste 6000 de luptători ISIS, ceea ce reprezintă un număr mare de luptători, dar aceste pierderi au fost înlocuite de numărul la fel de mare de noi luptători străini (peste 1000 de noi luptători - care s-au ataşat mişcării jihadiste a ISIS în fiecare lună) şi care în urma unei puternice propagande şi a unei intense politici de ”spălare a creierelor”, sunt radicalizaţi şi dispuşi să-şi piardă viaţa pentru construirea unui califat internaţional sau mondial.

Din păcate acţiunile aeriene întreprinse, fără conjugarea acestora cu acţiunea unor trupe terestre nu au avut efectul sperat pentru lichidarea bazelor militare ale ISIS din diverse zone şi în special din Siria.

Cu toate că în diverse interviuri şi discursuri, preşedintele Obama se referea la existenţa unei coaliţii internaţionale a 65 de ţări, care luptă împotriva luptătorilor ISIS, această ”coaliţie” nu şi-a dovedit (cel puţin până la sfârşitul anului 2016, şi nici până aproape de jumătatea anului 2017), eficacitatea pentru eradicarea sau cel puţin pentru limitarea acestor forţe militare ale ISIS.

De asemenea nu cred că se poate vorbi de o puternică ofensivă creată de trupele locale siriene al cărui comandat suprem este preşedintele Assad şi nici de un real suport al acestor trupe locale din partea Statelor Unite şi a coaliţiei internaţionale.

Mai degrabă poate fi sancţionat preşedintele Assad pentru folosirea armelor chimice împotriva propriei

populaţii, fiind un adevărat genocid, decât să fie lăudat pentru o acţiune organizată împotriva ISIS.

Trimiterea iniţială a unui număr limitat de soldaţi americani, şi suplimentarea tot cu un număr redus de soldaţi, nu poate fi considerată ca o acţiune eficientă întrucât acest număr nu poate efectua nimic împotriva luptătorilor ISIS.

Înţelegând marele pericol pe care îl reprezintă acţiunile extremist-jihadiste, Administraţia Obama a extins fără prea multă zarvă numărul de soldaţi trimişi în Irak în operaţiuni împotriva Statului Islamic.

Departamentul Apărării al SUA, a preferat să nu dea informaţii prea detaliate referitoare la numărul trupelor care sunt în prezent în Irak, afirmând totuşi că în prezent ar fi vorba de circa 3800 de soldaţi şi nu cât se afirmase iniţial că ar fi 5000. De altfel după afirmaţia unuia dintre purtătorii de cuvânt al acestui departament, numărul trupelor variază dela o zi la alta.

Ceea ce este clar pentru moment este faptul că Statele Unite au început în luna martie 2016 să implice un număr mai mare de trupe în lupta împotriva Statului Islamic.

Din păcate încă nu se observă o acţiune comună organizată de coaliţia naţiunilor implicate în acest război şi ca atare această situaţie dă mai mult impresia unei stări de frică împotriva ISIS.

După opinia unor strategi militar ceeace ar trebuii făcut ar fi atragerea a cât mai multor combatanţi sunniţi în această acţiune şi dotarea lor cu echipamentul de luptă necesar. Practic vorbind, fără sprijinul forţelor militare ale triburilor de sunniţi, nici Statele Unite şi nici pretinsa coaliţie a celor 65 de ţări nu va putea câştiga acest război.

Chiar şi unii dintre politologii şi strategii militari americani care au o orientare politică democrată şi care apreciau politica externă a preşedintelui Obama, susţineau ideia după care:

”... această politică a SUA dă impresia unei note de realism,

dar se desfăşoară mult prea lent”.

Fostul Secretar al Apărării - Robert M. Gates, bazat pe informaţii mult mai detaliate decât cele de care dispun unele dintre mijloacele mass-mediei americane şi care se transmit şi poporului american, consideră că este necesară o intensificare a acţiunilor americane de identificare a triburilor de kurzi[125] care sunt dispuşi să-şi apere propriile teritorii, propriile sate şi pământurile propriilor triburi.

Aceştia ar trebuii dotaţi cu uniforme şi echipamentul necesar de luptă şi în acest fel s-ar putea reduce numărul soldaţilor americani implicaţi în acest război.

Tot odată se remarcă acţiunea Federaţiei Ruse care nu este corelată cu acţiunea coaliţiei condusă de SUA şi care acţionând în mod independent prin multiple raiduri aeriene a distrus o bună parte din unele zone ale

---

125 Kurzii - reprezintă o naționalitate, de bază a Kurdistanului, teritoriu ce intră în componența Irakului, Iranului, Siriei și Turciei . Majoritatea populației kurde este de religie musulmană din ramura sunită. Ei se ocupă mai mult cu agricultura și creșterea vitelor. În prezent, kurzii numără de la 20 la 40 milioane de persoane, numărul variind de la o sursă la alta de informații. În Turcia locuiesc aprox. 15 mln. kurzi, în Iran aproape 5 mln., în Irak : 4 - 6 mln., iar în Siria — aprox. 1 - 2 mln. Circa 2 milioane de kurzi sunt împrăștiați prin Europa și America, formând acolo organizații etnice destul de largi. În țările din fosta URSS se numără peste o jumătate de milion de kurzi, concentrați în Armenia, Azerbaijan, Georgia, Kazahstan și Rusia.

producţiei petrolifere din Siria de Est.

În ultima decadă (1994-2014) Rusia a cunoscut o amplă acţiune a organizaţiilor teroriste a extremiştilor islamişti.

Aşa cum se vede din tabelul alăturat, unele dintre aceste acţiuni criminale (în număr de peste 170), s-au soldat cu circa 3000 de morţi şi aproape 8000 de răniţi.

Tabelul Nr.5

Unele dintre acţiunile teroriste ce au avut loc în diverse regiuni şi oraşe din Rusia
1994-2014,
(numărul victimilor şi locurile atentatelor criminale)

Regiunea	**incidente**	**fatalităţi**	**injurii**
Amur	1	11	0
Astrakhan	2	10	56
Chechnya	48	666	1,545
Dagestan	29	339	684
Ingushetia	15	150	300
Kabardino-Balkaria	6	105	223
Khabarovsk	1	0	1
Krasn	1	2	13

odar			
Moscow	21	590	1,914
North Ossetia	13	567	1,268
Novogorod	2	5	73
Rostove	2	63	480
Sakhalin	1	2	6
Samara	1	2	14
Stavropol	16	252	971
Tula	1	43	0
Tver	1	28	97
Volgograd	5	45	122
RUSSIA TOTAL	172	2,940	7,983

Sursa: Compilat de autor după datele prezentate de către Robert Johnston
prezentate în Global Terrorism Database, 2 mai 2015

Mai recent alte atacuri la adresa Rusiei au fost prin:

— doborârea unui avion cu 224 de pasageri la bord care a căzut în Egipt în urma unei explozii a unei bombe pusă în avion (după opinia unor experţi, bomba a fost

introdusă de către un membru al ISIS, strecurat printre cei ce răspundeau de acest zbor al avionului).

— doborârea unei avion de vînătoare de către artileria unuia dintre membrii NATO, când intrase în teritoriul aero- spaţial al Turciei

— doborârea unui helicopter trimis într-o misiune de găsire a unui pilot al unui avion care a fost doborât de către rebelii sirieni.

Cu toate acestea Administraţia Putin s-a angajat să lupte împotriva acestor militanţi terorişti musulmani în orice condiţii şi cu orice risc.

Chiar dacă nu sunt mulţi care agrează politica promovată de preşedintele Putin în special în acţiunea de alipire a Crimeii şi în războiul împotriva Ucrainei, nu se poate nesocoti poziţia pe care şi-a propus s-o promoveze Administraţia Putin, în Siria. Este cât se poate de adevărat că intenţia de al menţine pe preşedintele Bashar al-Assad în funcţie nu este lipsită de vre-un interes şi toată lumea ştie acest lucru. În primul rând nu trebuie uitat că Moscova are de multe decade relaţii deosebit de bune cu Assad şi familia sa şi ca atare nu a reacţionat nici odată împotriva actelor criminale pe care preşedintele Assad le-a aplicat poporului său. Aşa cum am mai amintit:

La mijlocul lunii Noiembrie 2015, după o perioadă în care după opinia unor specialişti ruşi s-a dovedit că ISIS este direct răspunzător de atacul avionului cu cei 224 de pasageri, Vladimir Putin a aprobat lansarea unui val puternic de bombardamente asupra capitalei Statului

Islamic - Raqqa.

Inevitabil în urma aceastei acţiuni s-au raportat foarte multe cazuri de civili care au murit sau au fost grav răniţi, dar presa internaţională nu s-a alarmat de aceste victime.

În schimb mass media internaţională a a avut o reacţie deosebit de vehementă în momentul în care s-a produs tragicul accident (de la începutul lunii octombrie 2015 - n.n.), de bombardare de către aviaţia americană, a spitalului din Kunduz (Afganistan) în care funcţionau ”doctorii fără graniţe”.

Era fireasc[o asemenea reac’ie din partea presei internaţionale; ceeace nu fost ceva firesc a fost reacţia mass-mediei americane.

Mass-media americană a trecut deosebit de uşor peste acest accident, anunţându-l ca pe o ştire cu totul nesemnificativă, ceea ce nu a lăsat o impresie deosebit de bună în faţa aliaţilor şi a celorlalte ţări din lume.

În prezent se încearcă realizarea unor relaţii de apropiere între Rusia şi Statele Unite, cu toate că există multe motive care nu sunt în favoarea obţinerii unor rezultate pozitive în acest sens, în special cu privire la suporul pe care îl oferă Rusia preşedintelui Bashar al-Assad.

Opinia unora dintre membrii Administraţiei Trump, care colaborează cu omologii ruşi, se referă la unele aspecte după care este destul de greu sau chiar imposibil de rezolvat problema Siriei, fără sprijinul ruşilor.

La mijlocul lunii ianuarie 2016, Vladimir Putin a făcut - după opinia unor politologi, un prim pas în privinţa situaţiei Administraţiei Assad şi a preşedintelui său, care ar trebuii să părăsească conducerea Siriei, iar într-un interviu pe care l-a dat Putin ziarului german *Bild* (*la 13 ianuarie 2016*), a afirmat că este dispus să-i ofere lui Assad, azil:

”*... acordarea azilului pentru Assad şi familiei sale*

este mult mai simplă decât cea care i-am oferit-o
lui Eduard Snowden, cu toate că "Assad
a făcut multe greşeli în timpul conflictului sirian".

Problema situaţiei existentă în Siria a constituit subiectul unor îndelungate conversaţii între fostul Secretarul de Stat J.F. Kerry şi omologul său rus, Ministrul de Externe, Serghei Lavrov şi continuă în prezent între Secretarul de Stat, Rex Tillerson, şi Ministrul de Externe, Serghei Lavrov şi chiar printr-un dialog cu preşedintele Putin.

Conversaţiile se referă poziţia Administraţiei Assad şi actul de genocid provocat prin folosirea armelor chimice, în privinţa Statului Islamic care a provocat acte de terorism atât Statelor Unite, Europei şi Federaţiei Ruse precum şi poziţia Rusiei faţă de Ucraina.

În urma vizitei efectuate de Rex Tillerson la Moscova (11-12 aprilie 2017), Ministrul de externe rus a afirmat:

"... "Apreciem obiectivul anunţat al noii conduceri a SUA
de a schimba în bine situatia la nivel mondial,
dar credem că ar trebui să aşteptăm acţiunile
propriu-zise.
Sperăm ca vizita noului secretar de Stat american
va ajuta la sporirea înţelegerii reciproce"

Afirmaţia lui Serghei Lavrov a avut mai mult caracterul obişnuit al unei afirmaţii diplomatice, dar fără o notă a unui rezultat concret în direcţia planurilor de cooperare cu Statelor Unite.

Presa internaţională a menţionat că un suport important în desfăşurarea dialogurilor l-a adus Regele Iordaniei, Abdullah II (n.1962), care cunoscându-se că are relaţii deosebit de bune cu Rusia în general şi cu Vladimir Putin în mod special, ar putea să-şi coordoneze unele dintre activităţile militare cu Rusia împotriva Statului Islamic (din surse oficiale rezultă că există o cooperare şi

un centru iordano-rus în domeniul militar cu sediul central în Iordania - n.n.).

Nu trebuie neglijată nici acţiunea independentă a Rusiei împotriva armatei de mercenari a ISIS prin care de fapt, Rusia a vrut să dovedească întregii lumi că este oricând gata pentru o puternică acţiune militară. De asemeni cred că Putin aşteaptă din partea puterilor occidentale europene ridicarea sancţiunile aplicate Rusiei şi care (după protocoalele stabilite - n.n.), ar fi trebuit să se termine în Ianuarie 2016.

Situaţia fiind atât de neclară, datorită planurile duble desfăşurate de Rusia faţă de Statele Unite şi faţă de conducerea Administraţiei lui Assad, determină ca toate negocierile să rămână încă sub un mare semn de întrebare.

De asemeni poziţia Rusiei reţine atenţia întregii lumi occidentale şi prin faptul că Vladimir Putin preocupându-se în mod special de Siria (i-a scăpat în acest moment - n.n.) că inflaţia în Rusia a crescut, că indicele de apreciere a situaţiei economice este într-o puternică scădere, că venitul real este în scădere şi ca atare se manifestă într-o proporţie din ce în ce mai mare fenomenul sărăciei, iar valoarea rublei în comparaţie cu alte monede este în scădere.

Toate aceste elemente ce caracterizează situaţia generale actuală a economiei ruseşti, evoluează într-o anumită direcţie remarcată de către Alexei Kudrin (n.1960) - fost Ministru de Finanţe (în perioada 2000-2011) , ca ne dorită de către poporul rus şi acest fapt evoluează concomitent cu scăderea veniturilor obţinute de pe urma vânzării petrolului rusesc.

La aceleaşi concluzii a ajuns şi Profesorul Dr.Vladislav Inozemtsev[126] care într-un articol publicat la

126 Vladislav Inozemtsev (n. 1968), Profesor de științe economice. Fondator și Director al
Centrului pentru Studii Post-industriale (Moscova). Șeful

18 ianuarie 2016 în Washington Post spunea:

”... la mai puţin de un an de zile, numai într-o singură zi (12 ianuarie 2016)
valoarea rublei a scăzut cu ¼, ceea ce dovedeşte cât de instabilă este
economia rusiei”.

În ultimile 12 luni PNB-ul în Federaţia Rusă a scăzut cu 3.9%. Instituţiile financiare internaţionale şi Ministerul Economiei Rusiei apreciau că nu există nici o şansă de refacere a economiei în 2016 şi nici în 2017, această situaţie fiind provocată de doi factori:

— scăderea drastică a preţului petrolului şi

— menţinerea sancţiunilor impuse Rusiei de Occident datorită anexării

Crimeei şi războiului din Ucraina.

Pentru a nu crea o panică generală, economiştii ruşi îşi menţin opinia şi afirmă că există totuşi o şansă de refacere a economiei în 2017.

Cît de reală poate fi această prognoză este greu de apreciat (chiar şi după ce au trecut primele luni ale anului 2017), şi atâta timp cât:

— venitul real al populaţiei a scăzut într-un mod deosebit

de significativ, ceea ce a afectat cea mai mare parte a populaţiei urbane în special pentru procurarea unor produse din import (mâncare, haine sau aparatură casnică) care a ajuns să fie imposibil de asigurat din cauza scăderii valorii rublei.

— numărul de ruşi care călătoreau în străinătate pentru turism a scăzut cu peste 1/3 în 2015 ceea ce reprezintă o scădere drastică faţă de ultimii 18 ani (date

---

Departamentului de Economie
Mondială la Facultatea de Administrație Publică,
Universitateai Lomonosov, Moscova.

confirmate prin statisticile guvernamentale oferite de Ministerul Turismului al Federaţieie Ruse).

— bugetul frederal (calculat în dolari SUA - n.n.) este la nivelul anului

2006,

— preţul unui apartament nou în Moscova a scăzut cu 16% sub nivelul

anului 2014 (calculat în ruble şi cu peste jumătate dacă este calculat

în dolari SUA) şi cu toată această scădere nimeni nu se poate apropia

de aceste apartamente din cauza lipsei de bani.

Asemenea informaţii dovedesc că economia Rusiei suferă şi din cauza profundului caracter birocratic şi a corupţiei manifestată în întreaga ierarhie economică.

Întregul cataclism economic al Federaţiei Ruse are un efect direct asupra investitorilor autohtoni şi al celor străini. În anul 2015 peste 20 de mari companii occidentale şi-au încheiat activităţile şi cooperarea cu Rusia şi peste 30 de întreprinderi manufacturiere occidentale şi-au închis porţile.

Unul dintre efectele naţionale legat de această situaţie economică se reflectă şi într-un fenomen ce nu este nou dar care a luat proporţii în ultimul an. Este vorba de emigraţie.

Emigraţia netă rusească a crescut de la 35.000 de persoane pe an cât a fost în perioada 2008-2010, la peste 400.000 după preliminările şi înregistrările ce au avut loc în 2015 şi 2016.

Faptul cel mai descurajator este acela că un procent foarte mare din populaţia rusă nu crede că s-ar putea schimba ceva atâta timp cât conducerea Federaţieie Ruse se realizează printr-o schimbare de tipul rocadei între Preşedintele Putin şi Primul Ministru Dmitry Medvedev.

Dacă nu se va schimba ceva în bine - afirma Dr. Vladislav Inozemtsev, înseamnă că Rusia intră într-un

moment al autodistrugerii economice, ceea

ce s-ar traduce printr-o urgentă demisionare a Preşedintelui Vladimir Putin.

În acelaş timp situaţia economică dezastruoasă din Rusia se reflectă şi în viaţa economică din Crimeea.

La un interval deosebit de scurt după anexarea ilegală a Crimeei de către Federaţia Rusă, analizele economice efectuate de către diverşi analişti confirmă că peninsula Crimeei este unul dintre cela mai izolate, sărace şi realmente în întuneric teritoriu din Europa. Situaţia economică este total ruinată. Liniile electrice din Ucraina au fost întrerupte încă din Noiembrie 2015 lipsind de electricitate peste 2 milioane de locuitori ai Crimeei, iar autorităţile ruseşti, (după opinia unor ziarişti ce au vizitat aceste locuri), nu au reuşit nici pe departe să rezolve această dificilă problemă.

Importurile din Ucraina sunt interzise şi ca atare este o continuă lipsă de medicamente iar turismul (care era o sursă importantă de venituri pentru această zonă), este muribund.

La toate acestea se adaugă un sistem represiv la adresa celor care îşi manifestă nemulţumirile faţă de situaţia existentă.

După o metodă veche folosită de KGB, cei ce au curajul să-şi expună punctele de vedere sunt arestaţi şi condamnaţi la mulţi ani de puşcărie.

Cele mai aspre represiuni sunt îndreptate împotriva celor circa 300.000 de tătari, care în majoritate sunt musulmani, (care au fost deportaţi în timpul dictaturii staliniste şi au primit aprobarea să se reîntoarcă de abea în anii 1980).

Chiar dacă propaganda actuală rusească vorbeşte de zorii unei noi reveniri economice, pentru a da speranţe populaţiei ruse pentru o viaţă mai bună, fiecare ştie că asemenea informaţii nu se vor putea vedea prea curând.

Succesul unei naţiuni fiind determinat şi măsurându-

se prin indicatorii săi economici, *reali*, se poate spune fără nici o îndoială că Rusia este

într-o mare încurcătură şi de aici se poate deduce că (opinia unor politologi care urmăresc politica lui Putin - n.n.) unele dintre prognozele referitoare la căderea putinismului, s-ar putea să aibă un grad ridicat de valabilitate.

O asemenea situaţie a fost expusă şi în urma unui sondaj de opinie din care a rezultat că popularitatea preşedintelui Putin a scăzut de la 64% cât a fost în iunie 2015 la 45% în ianuarie 2016.

Încă nu se cunosc rezultatele unor noi sondaje privind popularitatea lui Putin în preajma alegerilor din 2018, dar dacă se vor continua multiplelel dificultăţi de ordin economic există toate şansele ca Putin să-şi piardă poziţia la următoarele alegeri. Administraţia Obama a fost mult timp nehotărâtă în privinţa colaborării cu Federaţia Rusă în privinţa unei acţiuni comune de combatere a ISIS.

Mai mult decât atât în urmă cu câţiva ani (2014-n.n.), preşedintele Barack obama afirma că Statul Islamic "*nu este Islamic*", ulterior în 2015 într-un discurs ţinut în cadrul Ansamblului general al ONU afirmase:

"*... Islamul propagă ideia de pace*!" şi condamna actele barbare de decapitări referindu-se la Peter Kassig[127] şi la alţi cinci ostateci occidentali, ca o răzbunare ((împotriva atacului aerian condus de Statele Unite în Irak şi Siria - n.n.), socotindu-le ca un acte "diavoleşti".

Ulterior schimbându-şi punctul de vedere şi strategia de luptă împotriva teroriştilor jihadişti musulmani, a cerut să nu se mai vorbească despre "*islamul radical*" ca ceva care descria ideologia criminală şi ca atare această frază nu a mai fost folosită de către cei ce prezentau punctul de vedere al Casei Albe. Acest termen a fost înlocuit cu

---

127 Peter Kassig - fost militar American care luptase în Irak și care fost luat ostatec când
transporta produse medicale pentru refugiații din Siria.

termenul ”*extremismul violent*”.

Punctul de vedere mai sus menţionat era susţinut şi de către Karen Hughes(1956), ce deţinea funcţia de Subsecretară de Stat pentru Diplomaţie Publică şi Afaceri Publice, în perioada 2005-2007, şi consilieră a preşedintelui George W. Bush. Ea susţinea că din anumite interese cu caracter politic era mai bine ca întreaga mass-medie americană să evite folosirea acestui limbaj când se referea la religia musulmană şi la actele teoriste.

Aceaşi concepţie s-a continuat şi în perioada(2009-2011) în timpul administraţiei Obama de către Judith McHale care a avut o poziţie similar cu cea a lui Karen Hughes şi care considera că nu este vorba de un război de idei, ci era vorba despre utilizarea platformelor digitale pentru a ajunge la acel grup de oameni care intenţionează să se îndrepte spre terrorism.

Din acest punct de vedere întregul concept de "extremism violent" implică ideia susţinută de preşedintele Obama după care Statele Unite erau de accord cu oamenii care sunt extremişti, atâta timp cât aceştia nu recurg la violenţă.

Urmărind sensul acestor concepţii se pierde din atenţie legătura dintre cei care predică jihadul şi care o susţin şi cei care o duc la îndeplinire.

Aşa după cum descrie şi Doamna Ayaan Hirsi Ali în articolul: *A Problem From Heaven*[128], din analiza acestor puncte de vedere rezultă faptul după care Statele Unite nu reuşesc săşi formulize în mod clar un punct de vedere şi să înţeleagă că se găseşte într-un moment crucial, pierzând din atenţie obiectivului principal de evoluţiei viitoare a manifestării Islamului pe plan mondial.

Modul de abordare din acest punct de vedere al islamismului este similare cu cele din vechera vorbă

---

128 Ayaan Hirsi Ali, A Problem From Heaven - Why the Unites States Should Back Islam’s Reformation, Foreign Affairs, July/August 2015, pg. 36-45

românească: ”Aceeaşi Marie, dar cu altă pălărie”, căci înlocuirea termenului de ”Islam jihadist” cu ”extremism violent” nu este nimic altceva decât să se ascundă capul în nisip şi să se procedeze cum s-a petrecut, în timpul comunismului când se considera doctrina comunistă ca fiind una ”a păcii” şi când se nega de către unii reprezentanţi americani oficiali de a se condamna grupul radical terorist de extremă stângă Baader Meinhof Gang (or Red Army Faction), ce acţiona (în perioada ultimilor ani 1960), cu brutalitate şi crime în Germania Occidentală, în numele ideologiei Marxiste (împotriva unor reprezentanţi ai elitei germane şi a personalului militar American staţionat în RFG).[Pentru cei interesaţi de unele informaţii mai detaliate sugerez consultarea sit-ului: http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/6314559.stm].

În continuare noua Administraţie de la Washington sub preşedenţia lui Donald Trump, are unele rezerve în privinţa acestei cooperări şi ca atare se pune problema dacă această cooperare ar putea ajuta sau din contra ar afecta în mod negativ poziţia Statelor Unite în lume în privinţa combaterii ISIS.

De asemeni se remarca opoziţia punctelor de vedere ale Statelor Unite şi ale Federaţiei Ruse privind menţinerea sau înlăturarea lui Assad din funcţia de conducător.

Statele Unite susţin în continuare eliminarea lui Assad de la conducerea Siriei pentru a se opri atrocităţile deslânţuite de armata siriană împotriva propriului popor prin folosirea armelor chimice şi a lanţurilor de bombardamente deslânţuite pe lungi perioade.

Efectele unor asemenea acţiuni criminale au determinat populaţia siriană să considere că principalul duşman al poporului sirian nu sunt teroriştii din cadrul ISIS ci Assad şi administraţia lui.

Lipsa unor acţiuni concrete din partea Statelor Unite şi a celor consideraţi ca fiind cei ”65 de aliaţi”, afectează

într-un mod din ce în ce mai rău situaţia din Siria şi tot odată câştigarea unui număr din ce mai mare al simpatizanţilor ISIS.

Vladimir Putin a susţinut ani de zile ideia stabilită de comun acord cu Administraţia de la Teheran după care Assad trebuie să rămână în poziţie cel puţin 18 luni sau mai mult, să se creeze o nouă Constituţie a ţării şi să se organizeze noi alegeri.

Chiar şi în Iran, există o puternică opoziţie împotriva politicii iraniene de ocupare a Siriei.

Nu întâmplător un grup de activişti şi jurnalişti iranieni şi libieni cu concepţii progresive au cerut prin diversele mijloace ale mass-mediei internaţionale să nu amâne sau să neglijeze vârsarea de sânge ce are loc în Siria şi în Orientul Mijlociu care pot devenii teatrul manifestării unei reale dezintegrări şi a creşterii hausului internaţional.[129]

Concluzia care se poate desprinde în momentul de faţă (aproape de jumătatea anului 2017), privind situaţia din Siria şi a manifestării acţiunilor grupării teroriste ISIS, este aceea că toate aceste dezbateri şi pretinse acţiuni ale unei coaliţii internaţionale care au continuat pe tot parcursul anului 2016, au rămas fără nici o finalizare.

Nimic nu ar fi putut fi mai inexplicabil pentru majoritatea poporului american şi pentru creştinii din întreaga lume de cât modul (total neinspirat al consilierilor şi a celui care i-a scris textul uneia dintre cuvântările fostului preşedinte Obama - n.n.) de a face o paralelă ce era total ireală între atrocităţile provocate de către Statul Islamic şi cele care au avut loc la începutul Creştinismului.

Remarca fostului preşedinte Obama de a nu opri venirea imigranţilor din diverse colţuri ale lumii în SUA, a fost similară cu cea a capului Bisericii Catolice care a

---

129 Vezi Notele Autorului (113): Scrisoarea deschisă adresată Președintelui Barack Obama,
14 Decembrie 2015

afirmat:

”… cel care vrea să ridice ziduri împotriva migranţilor, ”nu este creştin”.

Oare această remarcă se referea numai la preşedintele (republican), Donald Trump care intenţionează de a ridica un zid împotriva tuturor migranţilor mexicani (ce intră în Statele Unite în mod *ILEGAL* - n.n.), sau la toţi conducătorii ţărilor europene care speriaţi de pericolul şi riscul invaziei musulmane, au ridicat şi continuă să ridice garduri de sârmă ghimpată împotriva invaziei migranţilor din diverse colţuri ale lumii ?.

Oare întreaga Europă a ajuns în momentul de faţă să nu mai fie creştină?

Iată o întrebare care poate la un anumit moment dat îşi va putea găsi un răspuns sau o explicaţie mai detaliată din partea marelui conducător al Bisericii catolice.

8. Riscul pierderii identităţii naţionale al ţărilor membre ale Uniunii Europene şi al altor ţări din lume

După unele afirmaţii prezentate de către diferitele mijloace de informare cu caracter global, Uniunea Europeană în calitatea sa de partener economic şi politic, a contribuit de peste o jumătate de secol la *menţinerea păcii*, *stabilităţii* şi *prosperităţii*, *a ridicat standardele de viaţă*, *a*

lansat o monedă ce a vrut să fie unică şi *a evoluat constant către crearea unei pieţe unice* în cadrul căreia unele dintre ţările europene au putut şi continuă să poată beneficia de regulile care prevăd că *persoanele, bunurile, serviciile şi capitalul pot circula liber*, ca şi cum s-ar afla pe teritoriul unei singure ţări.

Totul ar fi de înţeles, spun cei ce se ocupă de legile emigraţiei/imigraţiei, în special pentru guvernele ţărilor europene, care consideră că educaţia, cultura şi gradul de civilizaţie al vieţii oamenilor din ţările europene constituie suficiente elemente de atracţie a multor persoane din alte ţări care ajung întruna din ţările UE şi apoi folosesc acest avantaj pentru a ajunge în oricare ţară europeană pe baza principiilor şi legislaţiei aplicate în aceste ţări ale UE, şi care afirmă:

oricine se poate mişca cu o deosebită uşurinţă
în întregul perimetru al ţărilor din cadrul UE,

Mulţi dintre cei veniţi în Europa în mod legal, îşi desfăşoară activitatea în mod cinstit şi util pentru ţara europeană gazdă.

Este concludentă dovada după care nu există nici o împotrivire la adresa cetăţenilor de religie musulmană şi care venind într-o ţară europeană, muncesc şi desfăşoară activităţi utile pentru ţara care i-au primit şi pentru ei şi familiile lor.

Alegerile care au avut loc în prima decadă a lunii mai 2016 la Londra, pentru un nou primar, s-au soldat cu alegerea lui Sadiq Khan (în vârstă de 45 ani), membru al Partidului Muncii, fiul unui emigrant pakistanez, ce a muncit ca şofer de autobuz.

Khan, a crescut în condiţiuni deosebit de modeste, într-un apartament mic împreună cu încă şase membri ai familiei. Învăţând şi fiind un om muncitor ca şi tatăl său, a absolvit facultatea de drept şi a devenit un avocat

preocupat de problemele asigurării drepturilor omului.

Prin alegerea sa în funcţia de primar al Londrei, se dovedeşte că Europa în general şi Anglia în mod special, care a fost o ţară cu principii deosebit de conservatoare, apreciază un om după meritele sale şi nu după religia sa.

Într-un interviu pe care l-a dat Khan, a spus:

”…a*legerea mea este un mesaj din care rezultă că:*

poţi fi un fiu de emigrant provenit dintr-un mediu sărac,

dintr-o etnicitate şi o religie minoritară, şi care

este apreciat şi respectat pentru cine este şi ce poate face

pentru oamenii pe care îi conduce”.

De asemeni, unele dintre ţările UE folosindu-se de avantajele unei asemenea libertăţi au angajat forţa de muncă a imigranţilor (care *deocamdată* este mult mai ieftină comparativ cu cea autohtonă).

Faptul că ţările Uniunii Europene sunt dispuse să primească emigranţi din diverse ţări se confirmă şi prin rezoluţia Comisiei Europene (de la sfârşitul lunii aprilie 2015), care a fost aprobată cu 449 de voturi pentru şi numai 130, contra, precum şi prin apelul Preşedintelui Comisiei Europene Jean-Claude Juncker şi a Parlamentului European adresat celor 28 de ţări membre ale UE de acordare a ajutorului necesar refugiaţilor prin asigurarea spaţiilor de locuit şi emiterea vizelor de azil celor care au ajuns pe teritoriul european.

Alături însă de muncitorii din Estul Europei şi din alte ţări veniţi cu dorinţa şi hotărârea de a munci şi de aşi asigura o situaţie economică confortabilă şi-au făcut apariţia şi o mulţime de imigranţi care în numele unor concepţii religioase pretins scrise în Koran, vor să domine lumea şi să transforme Europa într-o lume musulmană.

Partea gravă a unei asemenea situaţii porneşte de la lipsa unor informaţii despre cei ce se pot mişca liber între şi în zonele aparţinând Acordului Schengen.

După cum sunt prezintate aceste informaţii de către unele mijloace ale mass-mediei internaţionale:

O asemenea informaţie dovedeşte un grad ridicat al civilizaţiei lumii libere, dar nu trebuie înţeleasă în mod greşit şi abuzându-se de ea, să se permită intrarea în lumea liberă a oricăror criminali sau a celor urmăriţi de poliţiile unor ţări pentru fapte anti sociale şi care vor să fugă de urmăriri mişcându-se liberi dintr-o ţară în alta europeană.